

Ölüm Orucu Direnişi 240. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/13 • 16 Haziran 2001 • 5 DM

Hücre tipi yaşama hayır!

**F tipi hücreler
yıkılsın!**

Kızıl Bayrak 7. yaşında!..

Daha güçlü ve işlevli bir Kızıl Bayrak için!..

Kızıl Bayrak; işçi sınıfına devrimci temelde yol göstericilik, kapitalizme ve emperyalizme karşı her alanda ideolojik ve politik savaşım, Türkiye'nin geçmiş devrimci mirasını geleceğe taşıma ve devrimin tüm birikimlerini işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleştirme misyonunu taşıyarak, 7 yıl önce (1994 Haziran'ında) yayın hayatına başladı. Gücünü işçi sınıfı davasından alıyor, meşruluğunu devrim mücadelesinin tarihsel haklılığına dayandırıyor. 7 yıllık yayınıyla bu çizgisine uygun hareket etti. Düzenin yasak, baskı ve terörü karşısında asla geri adım atmadı. Dönemin tüm zorluklarına, devletin baskı ve terörüne göğüs gerdi, zorlu sınavlardan başı dik çıktı. Yayın çizgisinden en küçük bir ödün vermeden yürüttü kavgasını.

Kızıl Bayrak; sadece devletin baskı ve terörü karşısında değil, tasfiyecilik ve teslimiyetin devrimci saflarda yaygınlaştırılması çabalarına karşı da sistematik bir mücadele yürüttü. Her türlü tasfiyeci cereyanı zamanında teşhis etti ve bunlara cepheden bir tutum aldı. Devrimci saflarda tasfiyeciliğe ve teslimiyetçiliğe karşı mücadelenin bayrağını taşıdı. Tasfiyeciliğin bayrağını taşıyanlara karşı amansız bir mücadele yürütürken, devrime ve sosyalizme ait olan ne varsa sahiplenmek ve yeni devrimci kuşaklara maletmek için yoğun bir çaba gösterdi.

Kızıl Bayrak; ideolojik ve sınıfsal kimliklerindeki zayıflıklardan dolayı tasfiyeci ve teslimiyetçi güçlerin yarattıkları cereyana kapılan, yalpalayan devrimci güçlere karşı da büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla davrandı. Tasfiyeci-teslimiyetçi saldırıları cepheden göğüslerken, devrim saflarında da kendini gösteren bu türden zayıflıklara karşı ilkeli ve yapıcı bir mücadele yürüttü.

Kızıl Bayrak; işçi sınıfı davasının bayrağını taşıırken, sınıfın devrimleştirilmesi ve sermayenin saldırılarına karşı mücadelesinin örgütlenmesi doğrultusunda kesintisiz bir yayın çizgisi izledi. Bu anlamıyla komünist faaliyetin elinde gerçek bir silah işlevi gördü. Sınıfın temel tarihsel çıkarlarını ve sınıf hareketinin devrimci ihtiyaçlarını temel alan yayın çizgisini, sınıfa dönük politik açılımlarla birleştirdi. Her dönem sınıfın devrimleştirilmesi doğrultusunda devrimci politikaların taşıyıcısı oldu. Bu anlamıyla hem komünistlerin sınıf çalışmalarında politik bir yol gösterici, hem de sınıf kitlelerinin mücadelesine ışık oldu.

Kızıl Bayrak; siyasal ve toplumsal olaylar ve gelişmeler karşısında her

zaman bir taraf olarak durdu. Bu, işçi sınıfının siyasal temsilcisi olmanın, sınıf ve devrim davasının sözcüsü olarak siyasal mücadele sahnesine çıkmanın doğal bir sonucuydu. Siyasal-toplumsal gelişmeleri kendi içerisinde tartışmak ve yorumlamak yerine, bu gelişmeler karşısında devrimci siyasal-sınıfsal bir tutumun sahibi/temsilcisi oldu. Bu tutumunu devrimci pratik bir çaba ile birleştirdi. Grevlerde, direnişlerde ve mücadele alanlarında sınıf ve emekçi kitleleriyle buluştu. Sınıf ve emekçilere dönük her saldırının karşısında durdu.

Kızıl Bayrak; her türlü saldırı ve engele karşın yayını 7 yıldır sürdürüyor. Başlangıçta 15 günlük bir periyodla başladığı yayın hayatını, '97 yılı Mart'ından itibaren (yani dört yılı aşkın bir süreden beridir) düzenli haftalık bir periyoda oturtarak anlamlı bir başarının sahibi oldu. Bu başarıyı daha da anlamlı ve önemli kılan, bunun oldukça zor ve sancılı bir dönemde elde edilmiş olmasıdır.

Kızıl Bayrak'ın 7 yıllık yayın yaşamı boyunca; onlarca çalışanı ve okuru gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi, onlarca tutuklandı. Hemen hemen her sayısı devletin toplama saldırılarına hedef oldu. Tüm bunların yanısıra ve elbette bu saldırıların doğrudan etkisi altında, geçici yol arkadaşları saldırı ve zorlukları göğüsleyemeyerek çürüyüp kokuşmak üzere düzen saflarına kayıp gittiler. Bazen provokasyonlarla ve ihanetlerle karşılaşıldı. Ama herşeye karşın **Kızıl Bayrak** dalgalanmaya devam etti, devam ediyor. Üstelik her zamankinde daha güçlü ve güvenli bir biçimde.

Kızıl Bayrak'ı dalgalandıran elbette partili kimlik ve bunun sağladığı misyon bilincidir; buradan alınan güç ve cesaret, bunun sağladığı cüret, inat ve ısrardır. Bu, işçi sınıfı davasının temsilcisi ve taşıyıcısı olan komünistlerin, bu kimliğe uygun bir ciddiyet ve sorumluluğa sahip olduklarının da yeni bir kanıtıdır. Tüm zayıflıkları ve eksikliklerine karşın, sadece yayının sürekliliği açısından bakıldığında dahi, bu gerçek kendisini yeterli somutlukta göstermektedir. Partili kimlik, siyasal pratiğinin odağına kendi dar ihtiyaçlarını değil, sınıf hareketinin ve proletarya devrimi mücadelesinin ihtiyaçlarını koymaktadır. Buradan bakmakta, tüm güç ve olanaklarını bu ihtiyaçlar üzerinden değerlendirmektedir. Bu anlamıyla 7 yıllık kesintisiz yayın faaliyeti ve mücadelesi, partili kimlik ve birikimin somut bir ifadesi sayılmalıdır.

Kızıl Bayrak, elde ettiği tüm birikime ve kazandığı başarılarına karşın,

bugün halen önemli zayıflık, yetersizlik ve eksikliklere de sahiptir. Kendi alanında bugünün öncelikli görevi de bu yetersizlik alanlarının ortaya konulması, irdelenmesi ve aşılmasıdır. Hedef çok daha yetkin ve güçlü bir **Kızıl Bayrak'**tır. Komünist faaliyetin temel araçlarından biri olarak ve sınıf hareketinin ihtiyaç duyduğu politik önderlik ihtiyacına uygun bir düzeyde, **Kızıl Bayrak'**ı yeniden örgütlemek, yeni bir düzeyde güçlendirmektir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, nasıl ki **Kızıl Bayrak'**ın sahip olduğu tüm güçlü yanlar partili kimliğin ve birikimin doğrudan ifadeleridir, aynı şekilde eksiklik ve zayıflıklar da bu ilişki ve bütünlük içerisinde anlaşılacak durumundadır. Bu, **Kızıl Bayrak'**ın içeriğinden kullanımına kadar, bir dizi alanda yaşanan sorunların tamamı için geçerlidir. Çözümü de doğal olarak bütünsel bir müdahaleyi ve gelişimi zorunlu kılmaktadır.

Kızıl Bayrak, partili birikimin somut bir ifadesidir. Ama partili düzeyle arasında halen önemli bir mesafe söz konusudur. Bu mesafeyi kapatmak da herşeyden önce örgütlü yaşamın her alanında partili bir bilinç ve sorumlulukla davranmaktan geçmektedir. Partili bilinç, işçi sınıfının davasını temsil etmek ve toplumsal-siyasal planda bu bilinçle davranmaksa, **Kızıl Bayrak** da içeriğinden biçimine buna göre şekillendirilmek durumundadır.

Kızıl Bayrak'ın yaşadığı zayıflık ve yetersizliklerin temelinde, bir yanıyla, partili güçlerin onu işlevine uygun bir bilinç ve sorumlulukla gereğince sahiplenememeleri ve etkili bir silah olarak kullanamamaları zaafı bulunmaktadır. Bu sorun, yapılacak katkıdan dağıtımına, gazetemizin işçi ve emekçilere bizzat ulaştırılmasına kadar bir dizi alanda kendisini göstermektedir. **Kızıl Bayrak'**ın yeni bir düzeyden örgütlenmesi de, bir yanıyla bu sorunun sağlıklı bir biçimde çözümüne bağlıdır. Sorun esasta, bir kez daha politikanın pratikle birleştiği alanda yaşanmaktadır. Bu alanda **Kızıl Bayrak'**ın etkin bir silah olarak kullanılıp kullanılmadığı sorusuna verilecek yanıt ve buradan doğru yapılacak müdahaleyle, sorunun sağlıklı çözümünün önü de açılacaktır.

Kızıl Bayrak, her dönem sınıf hareketinin durumu ve ihtiyaçları konusunda belli bir politik netliği taşıdı. Sınıf ve kitle hareketinin durumunu ayrıntılı değerlendirmelere konu etti. Aynı şekilde, sınıfa ve emekçilere dönük saldırılar karşısında bir politik açıklığa ve bu açıklık üzerinden devrimci bir tutuma sahip

oldu. Bu açıdan **Kızıl Bayrak,** mevcut sol ve devrimci yayınlar arasında apayrı bir yere sahiptir. Ancak politik açıklık ve tutumun pratik bir tutum/çalışma ile birleştirilmesi alanında yaşanan görece zayıflıklar, **Kızıl Bayrak'**ın yayını yaşamını, gücünü ve etkisini de yakından etkiledi. Bu nedenle de, elde edilen birikimler ve zaman zaman tutturulan ileri yayın çizgisi gereğince süreklileştirilemedi.

Bir yayının işlevine uygun bir biçimde çıkarılması, onun ne derece işlevine uygun biçimde kullanılıp kullanılmadığına sıkı sıkıya bağlıdır. Elbette ki, tersi de doğrudur. Ama **Kızıl Bayrak'**ın yayın süreci dikkatle izlenirse, zaman zaman ileri bir yayın çizgisinin yakalanmasına karşın, bunu süreklileştirmekte sıkıntı yaşandığı görülecektir. Eğer **Kızıl Bayrak** işlevine uygun bir biçimde kullanılırsa, beraberinde yayın düzeyi de gelişip güçlenecektir. Sağlam, etkili ve sürekli bir devrimci pratiğe dayanmayan, bundan güç alıp beslenemeyen bir devrimci yayının kendi üstünlüklerini koruması olanaklı değildir.

Bununla beraber mevcut birikim ve olanakların işlevli bir yayın düzeyine ulaşmak için örgütlenmesi temel önemde bir zorunluluktur. Tüm birikim ve olanaklarımız işlevli bir yayın için örgütlenmeli ve seferber edilmelidir.

Kızıl Bayrak'ın kapak ve orta sayfaları komünistlerin güncel ve dönemsel faaliyetlerine yol gösterici bir nitelikte hazırlanmaktadır. Bundan dolayı kapak ve orta sayfa yazıları bu gözle incelenmeli ve buradan bir takım pratik sonuçlar çıkarılmalıdır. Eğer bu yeterince gözetilir, ve bizzat alanlar üzerinde karşılaşılan sorun ve durumlar tersinden **Kızıl Bayrak** sayfalarına taşınırsa, bu daha güçlü bir yayının yolunu açacaktır. Böylelikle hem alan çalışmaları güçlenecek, hem de tersinden alanlardan akacak bilgi, değerlendirme ve gözlemler yayını zenginleştirmekle kalmayacak, **Kızıl Bayrak'**ı politik önderlik planında güçlendirecektir.

Bugün **Kızıl Bayrak'**ın daha işlevli, güçlü ve yetkin bir biçimde yeniden örgütlenmesi için koşullar giderek olgunlaşıyor. Bunun çok yönlü olanaklarına, düşünsel ve pratik birikimine, bugün her zamankinde çok daha fazla sahibiz. Bu doğrultudaki çabaya omuz vermek tüm komünistlerin önünde güncel bir görev ve sorumluluk alanı olarak duruyor.

7 yıllık zor ve çetin bir dönemde **Kızıl Bayrak** şahsında dalgalandığımız bayrağımızı, bu süre zarfında sağladığımız çok yönlü birikimden de güç alarak artık daha yukarıya yükseltmenin zamanıdır.

9 Haziran mitinginin gösterdikleri

19 Aralık katliamından sonra hücre karşıtı ilk merkezi eylem 9 Haziran'da gerçekleştirildi. Daha önce bir Ankara yürüyüşü üzerinden yapılması planlanan eylem, devletin koyduğu yasak ve savurduğu tehditler üzerine, düzenleyen platform ("Diyaloğa davet platformu") tarafından iptal edilmişti. Daha sonra yeni bir merkezi eylem için girişimlerde bulunan platform, bu kez eyleme izin verilmesiyle 9 Haziran mitingini gerçekleştirmiş oldu.

İlk eylemin iptalinin ardından devrimci yapılar ortak bir açıklamayla yeni bir merkezi eylem kararı alınması ve devletin yasakları, tehdit ve şantajına karşı durulması yönünde bir tutum almışlardı. Sonuçta devrimcilerin aldıkları bu ortak tutum platform üzerinde etkili olmuş, yeni bir merkezi eylem kararı çıkmıştı.

9 Haziran mitingi, 19 Aralık katliamı sonrası yapılacak olan ilk merkezi eylem olması nedeniyle apayrı bir önem taşıyordu. Çünkü devletin katliam sonrasında estirdiği terör nedeniyle, direnişin yaratmış olduğu duyarlılık ve hücre karşıtı tepki kendi düzeyine ve kapsamına uygun bir kanal bulamamanın sorunlarını yaşıyordu. Sürecin geldiği evrede direnişe dönük sempati ve devlete duyulan öfkenin kendisini ifade edebileceği bir eylem olma özelliğine sahipti bu miting. Sürecin yaşadığı tıkanmanın ileriye doğru aşılması yönünde rol oynayacak, yanısıra mevcut güç ve olanaklar tablosuna ayna tutacaktı. Dolayısıyla sürecin bundan sonraki seyri konusunda 9 Haziran mitingi bir başlangıç olarak tayin edici bir öneme sahipti. Güçlü ve kararlı bir eylem devletin katliamcılığına ve vurdumduymazlığına iyi bir yanıt olacak, devrimci ve ilerici güçlere moral taşıyacak, daha ileri bir eylem hattı için bir ilk adım olacaktı.

9 Haziran mitinginin sunduğu tablo, direnişe dönük sempati ve hücre karşıtı duyarlılık konusunda bir ayna işlevi görmüştür. Bununla beraber, mevcut zayıflık alanlarını da ortaya koymuştur. Bu nedenle, sürecin bundan sonraki seyri açısından bu mitingün değerlendirilmesi ve gerekli sonuçların çıkarılarak zayıflık alanlarına yüklenilmesi temel önemde bir sorumluluktur.

Mitinge katılım 3.500 civarında kalmıştır. Mevcut süreç dikkate alındığında bu katılımın oldukça düşük olduğu açıktır. Onlarca devrimcinin şehit düştüğü, onlarcasının sakat bırakıldığı ve devletin kayıtsızca ölümleri seyrettiği koşullarda gerçekleşen bir eylemde sadece 3.500 kişinin alana çıkması oldukça düşündürücüdür. Oysa ölümler ve devletin sergilediği katliamcılık karşısında önemli bir toplumsal tepki ve duyarlılığın olduğu açıktır. Bu duyarlılık kendisini farklı gündemlerle yapılan merkezi eylem ve etkinliklerde de kitlesel ve yaygın bir biçimde göstermekteydi. Dolayısıyla süreç açısından büyük bir önem taşıyan bir eylemde bu sayı birkaç kez katlanabilmeliydi. Bunun imkan ve olanakları vardı. Sonuçta eylemin bu açıdan değerlendirilemediği ortadadır.

9 Haziran mitingindeki katılım, katliamın hemen öncesinde yapılan Ankara mitinginin de oldukça gerisindedir. 25 Kasım mitingine 5-6 bin civarında bir kitle katılmıştı. Sadece katılım değil, coşku ve kararlılık düzeyi açısından da 9 Haziran mitingi 25 Kasım'ın oldukça gerisinde kalmıştır.

9 Haziran mitingi katılımcılar açısından da önemli veriler sunmaktadır. Bu açıdan da 25 Kasım mitingi ile karşılaştırıldığında önemli farklılıklar görmek mümkündür. 9 Haziran mitinginin sunduğu tablo ve bu tablonun 25 Kasım mitingiyile karşılaştırılması, hücre

karşıtı mücadeleye olduğu kadar, tek tek bileşenlerin zayıflıkları konusuna da ayna tutmaktadır. Bu aynadan, katliam sonrası sürecin hücre karşıtı muhalefetin bileşiminde ve yapısında yarattığı değişimleri ve zayıflıkları görmek mümkündür.

Öncelikle, her iki mitingün ana gövdesinin devrimcilerden ve onların alana taşıdığı güçlerden oluştuğu söylenebilir. Her iki mitingi düzenleyen platformun bileşenleri esasta bir farklılık göstermezken, bu bileşenlerin eylem alanına taşıdıkları güçler oldukça sınırlı kalmıştır. Platform içerisindeki tutsak yakını örgütlenmelerini dışında bırakırsak, gerçek budur. Platformun diğer bileşenleri çoğunlukla reformist-liberal eğilimli yapı ve kitle örgütlerinden oluşmaktadır. Bu yapı ve kitle örgütlerinin alana taşıdıkları kitle sayısı, örgütlülükleri ve ortaya koydukları iddia yanında oldukça cılız kalmıştır. ÖO Direnişi ve hücre saldırısına dönük ilgi zayıflığı bu yapı ve kitle örgütlerinin büyük bölümünün zayıf katılımlarında temel nedendir. İHD gibi zindanların bizzat varoluş nedeni olduğu kurumlarda (tabii ki bu diğerleri için de geçerlidir) ise neden, daha çok devletin icazetine tabiyettir. İHD, miting başvurusunun bir hafta önce yapılmasına karşın hazırlık çalışmalarına ancak mitingün izin çıktığında başlamıştır. Dolayısıyla mitingün duyurusu zayıf kalmış, bu da gerek sözkonusu kurumların, gerekse genel olarak katılımın düşük olmasında rol oynamıştır.

Devrimci yapıların ise, alanın ağırlıklı kitle gücünü oluşturmalarına karşın, 25 Kasım'a nazaran alana taşıdıkları güçlerde önemli bir düşüş görülmüştür. Bunun bir nedeni, mitingün katılımı örgütlemekteki zayıflıktır. Mitingün geniş kitlelere duyurulması planında ortaya konulan etkinlik toplamında oldukça zayıf kalmıştır. Hatta devrimci yapıların büyük bölümü için genel bir kitle çalışmasının hiç gözetilmediğini de söyleyebiliriz. Sözkonusu yapılar için ön hazırlık çalışması, kendi dar güçlerinin mitingün taşınmasından ibaret kalmıştır. Bu herşeyden önce bir bakış sorunudur ve bilinen yapısal zaafın ifadesidir.

Devrimci yapıların katılımındaki zayıflığın bir diğer nedeni ise, sürecin yarattığı boğucu ve belirsiz atmosferin dışında bir duruş içerisinde olamamalarıdır. Bu miting öncesi çalışmalarındaki zayıflığın da bire bir nedenidir. Buradan 25 Kasım mitingiyile bir karşılaştırma yaparsak, sorun daha net anlaşılabilir.

25 Kasım mitingini içeride görüşmelerin devrimciler lehine sürdüğü bir aşamada gerçekleşmiştir. Bu açıdan denilebilir ki, devrimci yapılar içerisinde kolay bir

zafer beklentisi mevcuttu. Tam da bundan dolayı küçük-burjuva sosyal bir konuma sahip yapılar kendi örgütlü güçlerini aşan bir sayıda alana önemli güçler taşımışlardı. Görüldüğü kadarıyla sürecin boğucu bir atmosfere sahip olduğu, yenilgi ruhhalinin devrimci saflarda da yankı bulduğu bir siyasal ortamda bu yapıların 25 Kasım'da alana taşıdıkları güçler de sosyal-sınıfsal konumlarının sonucu olarak bu mitingün ilgi göstermemişlerdir. Bu durum özellikle bazı devrimci yapılar açısından çarpıcıdır. Bunlardan bir tanesi 25 Kasım'da 250 kişilik bir korteji sahipken, 9 Haziran'da 40-50 kişiyle yürüyebilmiştir.

Mitingdeki katılımı dikkat çeken bir diğer olgu ise aileler cephesindedir. 25 Kasım mitingindeki katılım aile ağırlıklıydı. 9 Haziran'da ise aile katılımı oldukça sınırlıdır. Bunun nedenleri açıktır. Katliam sonrasında ailelerin büyük bir bölümü F tipleri ve hastanelerin önünde beklemeye başlamışlar, büyük oranda çocuklarının yaşamını gerekçe göstererek direnişe karşı durmuşlardır. Daha önce hücre karşıtı mücadelenin motor gücünü oluşturan aileler artık sürece daha geriden katılmaktadırlar. Bu gerçek miting vesilesiyle bir kez daha görülmüştür.

Mitingde coşku da genel planda zayıftır. Bunda mitingün yalıtık bir alanda yapılmış olmasının büyük bir rolü vardır.

9 Haziran mitingini tüm zayıflıklarına karşın, süreç açısından bir ilk adım olarak değerlendirildiğinde, yine de önemli ve başarılı geçmiştir. Ama bu başarının kendisi birebir miting sonrasında ortaya konulacak mücadele programına bağlıdır. Eğer miting bir ilk adım sayılıp, direnişin anlamına ve ruhuna uygun bir mücadele ve eylem programı ortaya konulabilirse, zindanlardaki kilitlemenin ileriye doğru aşılması yönünde bir kanal açılmış olur. Yok eğer miting sonrası bir boşluk olarak kalırsa, bu miting kimileri için bir vicdan rahatlatma eylemi olarak kalacaktır. Bu açıdan da sürece olumsuz bir etkide bulunacaktır.

Mitingün kendisi aynı zamanda, sürecin bundan sonraki seyrinin nasıl ve hangi güçler tarafından belirleneceğini de göstermiştir. Şurası açıktır ki, tüm zayıflıklarına karşın sürecin dışarıdaki temel gücünü devrimciler oluşturmaktadır. Mitingdeki katılımı bunu anlatmaktadır. Bununla beraber, mitingün kendisi, devrimci güçlerin bu rolün gereklerini yerine getirmekten ne denli uzak olduğunu da bir kez daha ortaya koymuştur. Devrimciler eğer kendi güçlerine inanır, ve sürecin öznesi olma bilinciyle gereken inisiyatif gösterirlerse, mevcut olumsuz tablo da kırılmaya başlayacaktır. Bugüne kadar dışarıdaki temel sorun devrimcilerin kendi rollerine uygun bir güven ve inisiyatif içerisinde olamamalarından kaynaklanmıştır. Böyle olduğu için, sürecin seyri reformist-liberal ellere bırakılmış, sonuçta direnişin geldiği evre ile çelişki oluşturan durumlar ortaya çıkmıştır.

Burada liberal-reformist güçlerin çabalarını görmezlikten gelmiyoruz. Yalnızca zindanlarda devrim ve düzen arasındaki süren çatışmanın dışarıdaki öznesinin ancak devrimciler olabileceğini söylüyoruz. Çünkü zindanlardaki çatışmaya uygun bir ruh ve inisiyatifle davranacak olanlar devrimcilerdir. Diğerleri en fazlasından bu çatışmaya güç katar, destek verebilir. Ama direniş ancak anlamına uygun bir duruş ve pratikle karşılanırsa başarıya ulaşabilir. Destek güçleri de zafer için dayanağa dönüştürülebilir. Dışarıdaki mücadelenin en büyük zaafiyeti de bugün budur. 9 Haziran bu gerçekleri doğrulamıştır.

Kazanmak için daha fazla devrimci cüret ve inisiyatif!

Yeni Ölüm Orucu ekipleriyle direnişi büyütüyoruz!

20 Ekim 2000 tarihinde DHKP-C, TKP(ML), TKİP ve 09.12.2000 tarihinde TKP/ML, MLKP, TİKB, MLSPB, TDP, Direniş Hareketi, DY davasından tutuklular ve hükümlüler olarak başta F tipi hapisanelerin kapatılması olmak üzere değişik demokratik taleplerle başlatmış olduğumuz direnişimize 11 Mayıs 2001, 15 Mayıs 2001, 20 Mayıs 2001 ve 27 Mayıs 2001 tarihlerinde çıkarmış olduğumuz yeni Ölüm Orucu ekipleriyle devam ediyoruz.

20.10.2000 ve 09.12.2000 tarihinden bu yana onlarca arkadaşımızı kaybettik, onlarca arkadaşımız zorla müdahale, bilerek yapılan yanlış tedavilerle sakat bırakılmıştır. Taleplerimizin çözümüne ilişkin hiçbir somut adım atılmamaktadır. Yalan ve demagojilerle kamuoyu aldatılmaya ve oyalanmaya devam ediliyor. Değişik tarihlerde başlatmış olduğumuz Ölüm Orucu direnişimize yeni gruplar ekleyerek cevap vermek zorunda bırakıyoruz. Başka bir seçenek bırakılmamaktadır. Taleplerimiz kabul edilene kadar direnişimiz sürecektir. Ya F tipi hücre sisteminin tecrit, izolasyon, siyasal-sosyal-yaşamsal hak gaspları, insanlık dışı uygulamalar son bulacak ya da tabutlarımız çıkmaya devam edecek.

Adalet Bakanlığı direnişimiz karşısında acz içerisinde. Direnişimizin kendiliğinden biteceği üzerine hesaplar yapmaktadır. Bu boşuna bir beklentidir. İşte buna cevabımız yeni Ölüm Orucu ekiplerimizdir. Adalet Bakanlığı'nın direnişimiz karşısında kamuoyunu aldatmaya yönelik Terörle Mücadele Yasası'nın 16. maddesinde yapmış olduğu "değişiklik", tutsakların lehine olmayıp, tecrit ve izolasyonu pekiştiren, yasal hale getiren uygulamalardır. Ayrıca "İnfaz Hakimliği ve İzleme Kurulları" tutsakların lehine olan uygulamalar olmayıp, düşüncelerimizi teslim almaya yönelik, yaşamsal hak gasplarını meşrulaştıran düzenlemelerdir.

Biz yukarıda adı geçen davalardan tutsaklar olarak 11 Mayıs 2000, 15 Mayıs 2000, 20 Mayıs 2000 ve 27 Mayıs 2000 tarihlerinde gruplar halinde çıkarmış olduğumuz Ölüm Orucu ekiplerine, **3 HAZİRAN 2001 TARİHİNDE YENİ ÖLÜM ORUCU EKİPLERİMİZİ EKLEYEREK DİRENİŞİMİZİ DAHA DA BÜYÜTÜYÜRÜZ.**

Direnişimiz taleplerimiz kabul edilene kadar sürecektir.

Taleplerimiz:

- 1- Mimari değişiklik yapılmadan, bir ve üç kişilik hücreler kapatılmadan, tutuklu ve hükümlüler olarak koşulsuz bir arada yaşamamız sağlanmadan tecrit kalkmış olmaz. Tecrite son verilmelidir.
- 2- Düşüncelerimizi yok etmek için getirilen bütün yasaklar ve uygulamalar kaldırılmalıdır.
- 3- Taleplerimiz insani, haklı, meşru ve demokratiktir.
- 4- Zorla müdahale işkencedir. Sakat bırakmak suçtur. Onlarca insanımız işkence ile sakat bırakıldı. Geçmiş olmayın, düşünmeyen duruma getirildi. Zorla müdahale işkencesine son verilmelidir.

6 Haziran 2001

DHKP-C, TKP(ML), TKİP, TKP/ML, TİKB, Direniş Hareketi, TDP, MLKP, DY, MLSPB Davalarından Tutsaklar Adına

Ercan Kartal, Cemal Çakmak, Muharrem Kurşun, Hacı Demirkaya, Can Ali Türkmen, Ramazan Sadıkoğlu, M. Aytunç Altay, Yunus Aydemir, Nizamettin Doğan, Hasan Demir

9 Haziran mitingi notları...

"Diyaloğa Davet Platformu" tarafından düzenlenen miting için sabah 10:00 civarında Ankara Hipodrom'da diğer illerden gelenlerle birleşilip kortejler oluşturulmaya başlandı.

Kortejler sırayla şöyleydi:

"Yaşam hakkına saygı ölümünü durdurun" pankartıyla Diyaloğa Davet Platformu (DBP, HADEP, ÖDP, SİP, DİSK, KESK, TMOB, Halkevleri, İHD, '68'liler Vakfı, PSAKD, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Dernekleri imzalarını taşıyan pankart bulunuyordu), İHD, TUYAB, TAYAD, DETAK, TMMOB, KESK SES Ankara Şube, BES Ankara Şube, ÖMP, Alinteri, Beksav, Atılım, DMP, Devrimci Demokrasi, Direniş, Partizan, Kızıl Bayrak, Kaldıraç, Devrimci Mücadele, ODAK, SOKAK, Köz, Halkevleri, Genç Umut, Ankara Üniversiteler Öğrenci Koordinasyonu, İstanbul Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu, Anti Kapitalist, EMEP, HADEP (Tunceli ve Diyarbakır'dan da gelmişti), SİP ve ÖDP.

"Tecrit ve izolasyon kaldırılсын, görüşmeler başlatılсын!", "Yaşama hakkına saygı!", "Devrimci irade teslim alınamaz!", "F tipi yaşama hayır!", "Tecrite ve işkenceye son!" şiarları, platformun kararı gereğince tüm kortejlerde taşınan pankartların ortak şiarlarıydı.

Yürüyüş boyunca sloganlar hiç susmadı. Sık sık "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları atıldı.

Devletin kolluk güçleri ise alan etrafında atları, köpekleri, panzerleri ve bilimim diğer önlemlerle hazır haldeydiler.

Eyleme 3.500 civarında bir katılım gerçekleşti.

Miting saygı duruşu, konuşmalar ve müziğin ardından saat 16:00 civarında bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

9 Haziran mitinginde tutsak yakınları da yerlerini aldılar...

"Katil devlet hesap verecek!"

9 Haziran'da Ankara'da düzenlenen mitingde biz de TUYAB olarak yerimizi aldık. Mitinge kısa bir süre içinde hazırlanmış olmamıza rağmen özellikle İstanbul'dan iyi bir katılım sağladık. Hipodrom'da diğer illerden gelen ailelerle de buluşarak, "Tecrit ve izolasyon kaldırılсын! Ölümünü durdurulсын!" TUYAB imzalı pankartımızı açtık. Önlüklerimizi ve kızıl bantlarımızı takıp dövizlerimizi açtık. Şehitlerimizin fotoğraflarını taşıdık. Yürüyüş kortejindeki yerimizi alarak Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe başladık. Yürüyüş boyunca "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci irade teslim alınamaz!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" vb. sloganlarını kararlı bir şekilde haykırdık.

Miting alanına sloganlarımızla girdik ve sıcağa rağmen burada da disiplinli bir duruşla sloganlarımızı haykırdık. Kürsüde yapılan konuşmaları slogan ve alkışlarla destekledik.

Bu eylemle devrimci tutsakların içeride ölümüne sürdürdükleri direnişin, dışarıdaki sesi, öznesi olduğumuzu herkes bir kez daha gördü.

Direniş zaferle taçlanana kadar çalışmalarımızı ve eylemliliklerimizi sürdüreceğiz.

Bir TUYAB çalışanı

Ölüm Orucu direnişçilerinden bazılarının sağlık durumları:

Gebze Cezaevi:

Fatime Akalın: Niğde'den ambulansla getirilmiş. Yolculuk bir hayli yıpratmış. 27 kilo. Yürümekte denge kaybı nedeniyle zorluk çekiyor. Gözlerde bulanıklık var. Bilinci açık. Olayları hatırlattıkça ancak hatırlayabiliyor. Konuştuğunu az sonra unutabiliyor.

İzmir Yeşilyurt Hastanesi'nden tahliye edilenlerden

Sevgi Erdoğan: Direnişe dışarıda, Küçük Armutlu'daki direniş evinde devam ediyor. Bilinci açık. 19 kilo. İç organlarında kasılmalardan dolayı ağrılar var. Nefes almakta zorlanıyor. Ayağa kalkamıyor. Günde 3 bardak sıvı alabiliyor.

Gökhan Özocak: Direnişe İzmir'de, TAYAD'lı Abdülbaki Yusufoglu'nun yanında devam ediyor. Akciğerlerinde ve sırtta ağrılar var. Gözlerinde belli bir yere odaklanma yaşıyor. Sık sık kalpte çarpıntı ve nefes darlığı mevcut. Yataktan tek başına kalkamıyor.

Serhat Karadumanlı: Direnişe İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde devam ediyor.

Haseki Hastanesi:

Nurhak Talay: Zorla müdahale edildi. Yanlış kan verildiği için beyin felci geçirdi. Yürümekte güçlük çekiyor.

Veli Güneş: Zorla müdahale edilmeye çalışıldı. Bilinci yerinde.

Kartal Devlet Hastanesi:

Diren Kırkoç: Tedaviyi kabul etmiyor. Gözleri donuk, bulanık görüyor. Kısmi felç geçirdi, sol tarafını hissetmiyor. Yürüyemiyor. Yoğun baş ve eklem ağrıları var.

Ganime Bozlu: Tedaviyi kabul etmiyor. Yerinden kalkamıyor. Deri dökülmesi var. Bir kulağı duymuyor. Tek gözünde sorun var.

Meral Şahin: Tedaviyi kabul etmiyor. Konuşmakta güçlük çekiyor.

Hatice Köşker: Bilinci gidip geliyor. Görme bozukluğu var. Kulakları duymuyor.

Halil Aksu: Zorla müdahale edildi. Bilinç kaybı yaşadı.

İzmit Devlet Hastanesi:

Serdar Salman: ÖO 4. ekibinden. Zorla müdahale edildi. Bilinci kapalı. Konuşmıyor. Etrafa boş boş bakıyor.

Orhan Budak: Bilincini kaybetti. Bugüne ait hiç birşey hatırlamıyor.

Muharrem Horoz: 3 Haziran'da bilinci kapanınca hastaneye kaldırılarak müdahale edildi. Kendine geldiğinde serumu çıkarıp attı. Şu an durumu ağır.

Ankara Numune Hastanesi:

Doğan Karataştan: Zorla müdahale sonucu bilinç kaybı var. Ailesi yanına alınmıyor.

Esmehan Ekinci: Aşırı kilo kaybı. Ayaklarını kullanamıyor. Halsizlik, uyuşma, kas ve kemik ağrıları var.

Savaş Kör: Müdahale sonrası son 5-6 yılını hatırlamıyor. Kuyruk kemiğinde delinme var. Yürümekte ve konuşmakta güçlük çekiyor.

Bülent Öner: Vücutta uyuşma, eklem ve baş ağrısı var. Sıvı alımı normal.

Erol Altıokka: Unutkanlık, aşırı kilo kaybı var. Yürüyemiyor.

Ersin Eroğlu: Aşırı halsizlik, baş dönmesi, aşırı kilo kaybı, kulaklarda çınlama var.

Hasan Çepe: Bilinci gidip geliyor. Aşırı kilo kaybı var. Bulanık ve çift görüyor, ışığa ve sese karşı aşırı duyarlılık, göğsünde şişlik var.

Osman Kaan: Kanlı ishal başladı. Halsizlik, baş dönmesi, göz kararması, kas ve kemik ağrıları var.

Edirne Cezaevi:

Muzaffer Acunbay: Görüşe sandalye ile geldi. Gözlerinde problem var. Su ve şeker alabiliyor, ayakta güçlüklerle durabiliyor.

Uşak Cezaevi:

İnayet Kandemir: Bilinci açık. Kalpte ağrılar var. Gözlerde problem yaşıyor.

Nuray Özçelik: Yer yer vücutta ağrılar var. Gözlerde sorun yaşıyor.

Makbule Akdeniz: Kansızlık. Eller su topluyor.

İzmir Hücre Karşıtı Platform'un eylemi

2 Haziran Cumartesi günü İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından düzenlenen Cumartesi eylemine yaklaşık 100 kişi katıldı.

Eylem saat 13.30'da Konak Sümerbank önünde saygı duruşuyla başladı. Okunan basın metninde cezaevlerinde yaşanan son durum aktarıldı.

Eylemde; "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İstanbul üniversitelerinden öğrencilerin ÖO ile dayanışma eylemi..

“Yeni Ölümlere izin vermeyeceğiz!”

Ölüm Orucu'nun 237. gününde İstanbul üniversiteleri öğrencileri bir basın açıklaması ve kart gönderme eylemi düzenlediler.

Saat 14:00'de Emek Sineması'nın önünden sloganlarla yürüyüşe geçen öğrenciler basın açıklaması yapmak istedikleri Galatasaray Lisesi'nin önüne geldiklerinde devletin kolluk güçleri ile karşı karşıya geldiler. Polis öğrencilerin basın açıklamasını okumasını engelledi. 30'un üzerinde öğrenci “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganlarıyla yaka paça göz altına alındı.

Eylemde, “Yeni ölümlere izin vermeyeceğiz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İstanbul üniversiteleri öğrencilerinin Galatasaray eylemindeki açıklaması...

“İçerideki, dışarıdaki hücrelere karşı durmak hak ve görevimizdir”

230'lu günleri aşan Ölüm Oruçları, yeni ekiplerin de katılımıyla devam ediyor. 53 tutsağın yaşamanı yitirdiği direnişte, tutsakların, tamamen insani ve demokratik talepleri, devlet tarafından yok sayılıyor. Yine duyarlı kamuoyunun tepkilerine rağmen, aynı tavrını sürdüren devlet, hem kamuoyunda bir moral bozukluğu, umutsuzluk havası estirmeye çalışmakta, hem de katliam ve işkencelerine yenilerini eklemek istemektedir. Devrimci tutsakların insani ve demokratik talepleri yok sayılmakta ve böylece yeni ölümlerin, yeni sakat kalmaların önü açılmaya çalışılmaktadır.

Derinleşen ekonomik ve rejim kriziyle birlikte sarsılan egemenler, düzlüğe çıkabilmek için daha da saldırganlaşıyorlar. Her alanda (ekonomik, siyasal, kültürel, ahlâki vb.) emekçi halkı biraz daha uçurumun dibine itiyorlar. İşsizlik, yoksulluk, zamlar, KHK'lar, grev yasakları, sahte sendikalar, özelleştirmeler, basına sansür, işkenceler, gözaltılar, tutuklamalar ve yine biz öğrencilere, haraç zamları, eğitime ayrılmayacak bütçeler, soruşturmalar ve kışlaya çevrilen üniversitelerle yapılmak istenen, halkın yaşamını cendereye alıp hücreleştirmektir. Cezaevlerinde de tutsaklar hücrelere atılarak düzene hiçbir zararı dokunmayacak, egemenliklerine karşı çıkmayacak, tredmanlarla uysallaştırılmış, insan olmaktan çıkmış insanlar yaratılmak isteniyor. Direniş şehitlerle ve sakat kalmalarla devam ediyor. Devlet, zorla tıbbi müdahale yöntemini kullanarak, tutsakları ömür boyu yaşayacakları sakatlık ve hastalıklara mahkum ediyor. Ölümüne izin vermeyerek, her günü, her saati, her anı ölümden beter bir hale getiriyor. Zorla müdahale ederek 50'nin üstünde tutsağın sakat kalmasına neden oluyor. Böylece vahşi katliamlarına zorla müdahale işkencesini de ekleyerek nasıl bir barbarlık düzeninde yaşadığımızı gösteriyorlar.

Yine artık ömürleri boyunca normal bir insan olamayacak, yalnız yaşayamaz hale gelen tutsakların cezaları ertelenerek; hem kamuoyunda yanılısına yaratılmaya çalışılıyor, hem de tutsakların ve yakınlarının yaşamları işkenceye çevriliyor. Süren Ölüm Oruçları, her gün, her saat, her an yeni ölümlere ve sakat kalmalara gebe. Biz gençler, tutsakların haklı ve meşru taleplerine sahip çıkacak ve bunları her fırsatta dile getireceğiz. Tutsakların taleplerinde somutlanan insani yaşam hakkıdır. İnsani yaşam hakkımızı savunuyor, geleceğimize sahip çıkıyoruz. Hücrelere atılmak istenen tüm toplumdur. Bu yüzden hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz! İçerideki, dışarıdaki hücrelere karşı durmak hak ve görevimizdir. Çağdaş, demokratik bir kimlik ve kişilik açısından bu noktada hiçbir tereddüt olmaz, olmamalıdır.

Tüm demokrasi güçlerini ve duyarlı halkımızı, tutsakların taleplerini sahiplenmeye, yaşanan ölümlere ve sakat bırakılmalara seyirci kalmamaya çağırıyoruz.

İstanbul Üniversiteleri Öğrencileri

KESK yönetiminin yasak savma çizgisi...

Mücadelenin önünü kesmek için herşey yapılıyor!

Sahte sendika yasasının tekrar gündeme gelmesiyle alanlara çıkan kamu emekçilerinin ülke genelinde gerçekleştirdiği eylemlere bakıldığında, kimi zaman militanlaşan, kimi zaman pasif ve dağınkı geçen eylem biçimleri görülmektedir. Bu durum kamu emekçilerinin 11 yıllık mücadelesinin bir sonucudur. 11 yıllık sürece değinmeden yakın dönemde yaşanan eylemliliklerin bir değerlendirmesi eksik kalacağı için, geçmişe kısaca göz atmakta fayda var.

11 yıllık mücadele birikimi sonucu KESK'in evrildiği icazetçi-uzlaşmacı çizgide, bu sonucun nedeni olan reformist anlayışlar kadar, sürece şube yönetimlerine gelme mantığıyla müdahale etmeye çalışan ilerici-devrimci unsurların da sorumluluğu vardır.

Sınıf hareketi ve toplumsal muhalefetin geriliği, sermaye devletine, kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesi ile kazanmış olduğu sendikal haklara "sahte sendika yasası" saldırısı için uygun fırsatı sağlamıştır. Devletin kamu emekçileri hareketinin önünü kesmek için yıllardır bu fırsatı kolladığı bilinmektedir.

Devletin bu politikasına karşı KESK yönetimi protestoculuğu aşmayan, sürekli savunmada kalan bir mücadele anlayışını benimsemiş, geniş kamu emekçisi tabanını KESK'te örgütleyebilmek adına kitlelerin geri bilincine göre hareket etmiştir. Siyasetin ve hak alıcı eylem biçimlerinin örgütsüz kamu emekçilerini sendikalardan uzaklaştırdığını ve bu nedenle kitleleşemediğini öne sürerek, kamu emekçileri mücadelesini meclis koridorlarına hapsetmiştir. Bu anlayış kamu emekçilerinde güvensizliğe neden olurken, KESK'le taban arasında derin bir uçurum yaratmış, bu kopukluk KESK yönetiminin bürokratlaşmasına ve üstten aldığı kararları alta doğru dayatmasına neden olmuştur.

Bu durumu tersine çevirme sorumluluğu taşıması gereken devrimci kamu emekçileri ise taban çalışması yapmak yerine kendilerini şubelere ve yönetime muhalefete kilitleyerek teoride eleştiren, pratikte boşa düşen bir tutum izlemiş, alanı reformist anlayışlara terketmiş, tabana güven veren bir pratik sergileyememişlerdir.

Taban basıncını üzerinde hissetmeyen KESK yönetimine hakim reformist anlayışlar, bu boşluğu da fırsat bilerek kendi geri politikalarını hayata geçirmek için zemin bulmuş ve icazetçi-uzlaşmacı çizgilerini ihanete kadar vardırımlardır. KESK yönetimi, reformist konumu gereği, devletin saldırı olarak dayattığı "sahte sendikası yasası"ni püskürtmek niyeti taşımamaktadır.

Son dönemde KESK MYK'sının aldığı eylem kararları ve bu kararları hayata geçirme konusunda sergilediği tutarsızlık ve ciddiyetsizlik, tabanın dinamik ve ileri unsurlarını yıldırmaya, etkisizleştirmeye yöneliktir. Bir gecede alınıp sabahında iptal edilen iş bırakma kararlarında olduğu gibi, saati ve yeri bir gece önceye kadar belli olmayan eylem kararları aktif üyeleri yormakta, işyeri temsilcilerini zor durumda bırakmaktadır. Bu tutum kamu emekçilerinde yasanın püskürtüleceğine dair inancı ve kararlılığı ortadan kaldırmakta, kamu emekçilerinin kendilerine ve mücadeleye olan güvenini zedelemektedir.

11 yıllık fiili-meşru mücadelesi sonucu küçümsenmeyecek bir mücadele deneyimi ve birikimi kazanan kamu emekçilerini ihanete ikna etmenin kolay olmadığını bilen KESK yönetimi kararlılık nutukları atarak tabanı oyalamaktadır. Diğer taraftan kararlılık ve direniş gösterileriyle harekete geçirdiği taban dinamiğini, yasayı çıkarlarına zarar getirmeyecek çerçevede yumuşatmak amacıyla devlete karşı koz olarak kullanmaktadır.

Son süreçte yaşanan eylemliliklere yansıyan parçalılık ve dağınkılık bu sürecin bir ürünüdür. İşin diğer yüzünde ise, KESK yönetiminde ağırlığı olan ÖDP'nin yaşadığı tasfiye sürecinin KESK kongresine de yansması vardır. Kongre sürecinde ortaya çıkan "Siyami"çiler ve "Sami"çiler şeklindeki ayrışma, özünde reformist anlayışa değil yönetime muhalefet eden bir bileşimin ortaya çıkmasına neden olmuştur. KESK'in geldiği noktada önemli bir payı olan eski yönetimin ve taraftarlarının bu süreçte daha ileri bir tutum sergiler görünmesinin altında kendini temize çıkarma ve yeniden yönetime oynama mantığı yatmaktadır. "Siyami"çilerin başını çektiği ve ilerici, devrimci unsurları da kendine yedeklediği bu muhalif kesim, eylemleri daha ileri taşıma noktasında dağınkı da olsa bir çaba sarf etmektedir. Fakat bu çaba tabandan değil de belli siyasi anlayışların şekilsiz ittifakı üzerinden yükseldiği için, KESK yönetiminin ihanetçi tutumunu aşamamakta, merkezi olarak KESK'e hak alıcı eylem kararları aldırılmamaktadır.

Hali hazırda KESK, yönetimin uzlaşmacı ve ihanetçi tutumundan bağımsız olarak, 26 Mayıs eyleminde olduğu gibi, merkezi olarak aldığı eylem kararıyla onbinlerce kamu emekçisini harekete geçirebilecek bir potansiyele sahiptir. İstanbul, İzmir, Ankara gibi büyük iller başta olmak üzere tüm illerde KESK'e bağlı sendika ve şubelerde ilerici, devrimci ve aktif üyeler KESK yönetiminin ihanetini açık ya da gizli tartışmaktadır. Geline nokta kamu emekçilerinde ne yapılırsa yapılsın yasanın nasıl olsa geçeceğine dair bir umutsuzluk ve güvensizlik havası hakim.

26 Mayıs'ta, kitlenin büyük bir ağırlığı, yasa geri çekilene kadar alanda kalınması gerektiğinin bilinci ve umuduyla Ankara'ya gelmesine rağmen, KESK bürokratlarının merkezi olarak aldığı geri dönüş kararını fiilen aşacak iradeyi gösterememiştir. Çünkü böyle bir iradeyi ortaya koyabilecek taban örgütlülüklerinden yoksundur. Bu umutsuzluk 26 Mayıs sonrası eylemlere katılımı zayıflatmış, eylemlerin aktif üye ve kadroların katılımıyla sınırlanmasına neden olmuştur.

26 Mayıs'ta tabanın kararlı tutumu ve öfkesinden korkan KESK yönetimi, bu eylemden sonra 5 Haziran'da olduğu gibi bir gecede iş bırakma kararı alıp ertesi gün bu kararı iptal ederek, eylemleri merkezileştirmek yerine yerelliklerdeki eylemlerin de altını boşaltacak kararlar almıştır. Tabanına güven vermeyen bir yönetimin aldığı iş bırakma kararına katılımı kendisi de beklemeyen KESK bürokratları, sürecin sonunda "biz iş bırakma da dahil hak alıcı eylem kararları aldık, fakat taban uymadı" bahanesine sığınarak, ihanetini örtmeyi, güven tazelenmeyi amaçlamaktadır.

31 Mayıs'ta Ankara sokaklarında yüzlerce kamu

emekçisi devletin coplu, bombalı, panzerli saldırısına karşı direnirken, Kadıköy'de "Ankara'ya gidelim ne bekliyoruz" diye harekete geçen kamu emekçilerine "KESK disiplinine uyuyoruz, oturma eylemimize devam ediyoruz" anonsları yapılmış, harekete geçmeye hazır kitle pasifize edilmiştir. Bu eylemden sonra KESK'in merkezi olarak aldığı karar gereği sendika genel merkezlerine fakslanan metinde, "Yasa tasarısının 12 Haziran 2001 tarihinde Meclis Genel Kurulu'nda görüşüleceği düşünülmektedir. Bu nedenle 12 Haziran Salı günü aşağıda çerçevesi belirlenen merkezi Ankara eylemi yapılacaktır. İçinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde gerçekleştireceğimiz eylem çok daha önemli bir hale gelmiştir" denilmiştir. Ve yerelliklerde gerçekleştirilecek kitlesel oturma eylemi ve yürüyüşleri zayıflatmayacak şekilde şubeler platformu dönem sözcüsü ve örgütlenme sekreterleri hariç olmak üzere tüm GYK ve MYK üyeleri Ankara'ya çağırılmıştır. Bu çağrı, şube yönetim kurullarının onayını alması koşuluyla Ankara'ya gelmek isteyen diğer üyelere de yapılmıştır.

Bu çağrı üzerine ağırlığı İstanbul'dan olmak üzere Ankara'ya yasa geri çekilene kadar alanda kalmak üzere hazırlık yaparak gelen 2 bin kamu emekçisi Sami Evren'in polis şefi eşliğinde Güvenpark'a giriş yapması üzerine uğradığı ihaneti somut olarak hissetmiştir. Bu durum eylem başlamadan önce kitlede varolan coşkuyu söndürmüştür. Meclis görüşmelerine endekslilik eylem biçimleriyle yıldırılmaya çalışılan kamu emekçileri Sami Evren'in kürsüden "yasa ertelenirse oturma eylemimize son vereceğiz" sözleriyle noktaladığı konuşmasının ardından umutsuzluğa düşmüştür.

Eylem öncesi Ankara'da katılımı engelleme yönünde karşı çalışma yapılması, Ankara Şubeler Platformu'nun alana KESK'e ait döviz, pankart vb. materyallerin getirilmemesi uyarısında bulunması, Ankara'daki kitlenin katılımını olumsuz yönde etkilemiştir. Gene Ankara'da bazı şubelerde eylem öncesi yapılan toplantılarda üyelerin KESK yönetimini ihanetle suçladığı tartışmalar yaşanmış, üyeler saldırı püskürtülene kadar alanda kalınması gerektiğini dile getirmelerine rağmen, KESK bürokratlarının rantı için kafa-kol kırdırmayacaklarını belirtmişlerdir.

Sami Evren'in meclis dönüşü kürsüden yaptığı yasanın ertelendiği "müjdesi"ni kazanımını gibi sunduğu konuşması kamu emekçilerinde umutsuzluk ve güvensizlik ruhali oluşmasına, bu ihaneti kabullenemeyen kamu emekçilerinin de patlamasına neden olmuştur.

Geline nokta KESK bürokratlarının bu ihaneti sonucu kamu emekçilerinde oluşan olumsuz ruhhalini tersine çevirmek herşeye rağmen mümkündür. Bu konuda başta yönetimlerde bulunan ileri, devrimci kamu emekçileri olmak üzere tüm kamu emekçilerine görev düşmektedir. İleri konumda olan tüm şube ve sendikalar merkezi Ankara eylemliliklerine katılımı KESK bürokratlarının ihanetçi tutumunu aşacak şekilde örgütlemeli, yerelliklerde ise KESK'in iç boşaltan merkezi eylem kararlarını aşan eylemlilikler KESK şubeler platformları tarafından örgütlenmelidir.

12 Haziran İstanbul KESK eylemi...**Eyleme 2 bin kişi katıldı**

Kamu emekçileri saat 14:00'den itibaren Beyazıt Meydanı'nda toplanmaya başladılar.

İ.Ü. Merkez Kampüsü'nden pankart ve sloganlarla kamu emekçilerinin eylemine destek üzere alana gelmek isteyen öğrencilere polis izin vermedi. Öğrenciler pankartlarını kapatarak okuldan çıktılar ve kamu emekçilerinin arasına katıldılar.

Eylem, Beyazıt Meydanı'ndan Sultanahmet'e doğru pankart, döviz ve sloganlarla yürüyüşe geçilmesiyle başladı. Yürüyüş sırasında 1000'i bulan katılım, oturma eylemine geçildiğinde 500'e düştü.

Sultanahmet Parkı'na varıldığında, Ankara'dan KESK MYK'sından gelecek haberlere göre seyri belirlenen oturma eylemi başlatıldı. Burada KESK MYK Üyesi Bayram Keskin bir basın metni okudu ve yasakçı yasayı hiçbir zaman kabul etmeyeceklerini belirtti. Oturma eylemi sırasında kitle halaylar çekti ve mücadele sloganlarını haykırdı.

Saat 17.00'ye doğru yasanın mecliste o gün gündeme alınmadığı haberinin gelmesi üzerine, eylemlerin yasanın meclisteki durumuna göre belirleneceği ve oturma eyleminin sonlandırıldığı duyuruldu. Eylem sloganlarla bitirildi.

Eylemde; "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!", "Sahte sendika yasasına hayır!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

12 Haziran Ankara KESK eylemi...**Uzlaşmacılığa karşı öfke!**

KESK'in sahte sendika yasasına karşı başlattığı eylemler devam ediyor. 12 Mayıs Salı günü Ankara'da yaklaşık 2 bin emekçinin katılımıyla bir eylem gerçekleştirildi. Eylem diğer illerden gelen sendika temsilcileriyle birlikte Güvenpark'ta ve iş bırakarak oturma biçiminde yapıldı. Eyleme saat 10 10 civarında emekçilerin sendika şubelerinin önlerinde toplanıp Güvenpark'a sloganlar eşliğinde yürümesi ile başladı. KESK Genel Başkanı'nın Meclise gitmesinin ardından emekçiler de Güvenpark'da Sami Evren'in dönüşünü sloganlar ve halaylar eşliğinde beklediler.

Bu arada bazı devrimci ve ilerici kamu emekçileri, reformist sendika yönetiminin oyununa gelmemesi yönünde alandaki emekçilerle konuşmalar yaptılar. Sami Evren'in gelmesine yakın ses aracının önüne doğru ilerlenerek, burada devrimcilerle birlikte hem hücre karşıtı, hem de sendika ağalarının uzlaşmacı tutumlarına yönelik sloganlar sıklıkla atıldı. Bunun

üzerine ses aracının önünde barikat kuran bazı reformist sendikacılar, atılan sloganlara müdahale ederek ilerici sendika üyeleri ve devrimcilere hakarete varan sözler sarfettiler ve yer yer tartaklamaya kalktılar. Ancak bu tutum atılan sloganları ve direniş yolundaki kararlı duruşu değiştirmede.

Sami Evren'in saat 17.00 civarında gelip yasanın oylanmasının bir hafta daha ertelendiğini duyurması ile beraber kamu emekçileri tepkilerini "Uzlaşmacı sendika listemiyoruz!", "Uzlaşmaya değil, kazanmaya geldik!", "Uzlaşma yok, direniş var!", "Gemileri yaktık, geri dönüş yok!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganları ile gösterdiler. Daha emekçiler alandan ayrılmadan sendika yöneticileri araçlarına binerek adeta kaçtılar. Bundan sonra KESK MYK'sının toplanacağı Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önüne yürünmeye başlandıysa da geç kalınması ve sayının azalması bunu engelledi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir KESK eyleminde kamu emekçileriyle konuştuk...**"Biz emekçiler kendi yasalarımızı ancak birlik, beraberlik ve mücadeleyle koyabiliriz"**

-Sahte sendika yasası hakkında ne düşünüyorsunuz? Saldırı nasıl püskürtülebilir?

Tarım Gıda-Sen üyesi: Şu andaki yasa tasarısı, mevcut durumumuzu daha da geri götüren bir tasarı. Yasaklarla dolu. Bazı sendikaların örgütlenmesinin önünde engel olan, barajlarla ödenti konusunda sınırlama getiren, son derece yasakçı ve gerici bir tasarı. En önemlisi de grev ve toplu sözleşme hakkını içermemesi. Grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika olmaz. Sendikalarımız herhangi bir dernekten farksız kılınmaya çalışılıyor.

Bu yasakçı yasa KESK'in 11 yıllık şanlı direnişini devam ettirmesiyle, diğer demokrasi güçlerinin bize destek vermesiyle püskürtülebilir. Ancak biz o zaman grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkına sahip olabiliriz. Burada diyoruz ki; kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Katılımdaki zayıflığın nedeni eylemin aniden gelişmiş olmasıdır. Bir günlük çalışmanın sonucu bu.

Enerji-Yapı Yol Sen üyesi: Yargının aldığı bir takım iptal kararları var. Bu kararlara dayanarak hükümetin sendika yasası çıkaracağını beklemiyoruz. Bize danışmadan, görüşlerimizi almadan çıkacak her türlü yasaya karşı çıkıyoruz. Bize silahımız olan grev hakkını vermeden, kalkıp da gelin sizle sözleşme yapalım demenin hiçbir anlamı yok.

Direneceğiz, 4 Mart'ta direndik, geçen hafta Polatlı'da direndik, en sonunda yine Kızılay'ı zaptettik. Bu ülke bizimdir, hiçbir şekilde İMF'ye, Amerika'ya

sattırmayacağız. Sonuna kadar direneceğiz. Sonunda tutuklama, ölüm ve idam edilmek de olsa direneceğiz. Beni yokederlerse, ben namusumla, şerefimle, onurumla yokolacağım. Nasıl olsa benim bayrağımı benden devralanlar olacaktır.

Tüm Banka-Sen üyesi: Bu saldırı emperyalistlerin saldırısından başka bir şey değildir. Bunlar her zaman insanları boyunduruk altına sokup düzenlerini sürdürmek istiyorlar. Egemenler kendi yasalarını dayatmak istiyorlar. Biz emekçiler ise kendi yasalarımızı ancak birlik, beraberlik ve mücadeleyle koyabiliriz.

Bu saldırılar ancak 18. yüzyılda yaşayan büyük insan Marks'ın ortaya koyduğu enternasyonalizmle püskürtülebilir. Sınırlar kalkacak, kitleler buluşacak, üreten insanların, emek verenlerin gücü birleştiği zaman aşılmayacak engel kalmayacaktır.

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube Başkanı: Yasa tasarısında grev ve toplu sözleşmenin olmaması bizim için en büyük dezavantaj. Grevli ve toplu sözleşmeli bir sendikayı düşünemiyor ve kabul etmiyoruz. Sadece bu kadar da değil. Bu yasanın içinde daha değişik yasakçı anlayışlar da var. Alt komisyonda bazı değişiklikler oldu ama, örneğin 20 kişiden az çalışanın olduğu yerlerde işyeri temsilciliği oluşturamıyorsunuz. Bu bizce demokratik değil. Çünkü 3 kişilik, 5 kişilik işyerlerindeki arkadaşların örgütlenmemesi anlamına geliyor. Bu ve buna benzer birçok olumsuzluğu taşıyan bir yasa tasarısı bu. Bu yüzden kabul etmiyoruz.

Saldırılı püskürtübilmenin yolunu zaten 4 Mart '98'de göstermiştik. Direndiğimiz zaman bunu başarabiliyoruz. Yine aynı şekilde devam edeceğiz.

12 Haziran İzmir...

Kararlılık ve öfke dolu eylem!

Sahte sendika yasasının mecliste görüşüldüğü gün KESK'e bağlı sendikalar da 14.30'da Konak Sümerbank önünde toplanmaya başladılar. 500 civarında kamu emekçisinin katıldığı oturma eyleminde, "Sahte sendika yasasına hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Genel grev genel direniş!", "Meydanlar bizimle özgürleşecek!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Oturma eylemi sırasında konuşan KESK İzmir Şubeler Platformu dönem sözcüsü; sahte sendika yasasına karşı büyük ve genel bir direniş yaratıldığını, mücadelenin aynı kararlılıkla devam edeceğini vurguladı.

Eylemde yasaya karşı aldığı ihanetçi tutumundan dolayı Türk Kamu-Sen teşhir ve protesto edildi. Eylem, kararlılığı ve öfkeyi ifade eden sloganlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Antalya'da KESK eylemleri...

Geçtiğimiz hafta kamu çalışanları cephesinden oldukça hareketli geçti.

7 Haziran Perşembe günü sevk eylemi için Eğitim-Sen önünde toplandı. Sloganlar eşliğinde yolu trafiğe kapatarak ilerleyen kitle, dışardan katılımlarla da çoğalarak, Cumhuriyet Meydanı'na girdi. Yaklaşık 500 kişinin katılımıyla burada bir basın açıklaması yapıldı.

Ertesi gün Kışlahan Oteli önünde yapılan basın açıklamasında, 7 Haziran'da Ankara ve Mersin'de yaşanan saldırı ve gözaltılar protesto edildi. Basın açıklamasına örgütlü emekçilerin desteği yetersiz,

sokaktaki işçi-emekçilerin ilgisi ise olumlu oldu.

12 Haziran'da ise "ANAP, DYP, DSP il binalarına siyah çelenk bırakma" eylemi gerçekleştirildi.

Eylem sürecinde dikkate değer noktalardan bir, "Yaşamı Savunma" mitinginin geçiştirilmesi oldu. KESK'in kendi imzasının da bulunduğu bu mitingde katılım yönündeki tutumu ateletle dahi açıklanamayacak düzeydeydi.

Dikkate değer bir diğer nokta ise eylemlere kolluk güçlerinin ilgi göstermemesiydi.

Kızıl Bayrak okurları/Antalya

12 Haziran KESK eylemlerinden...

Eskişehir: İki Eylül Caddesi tek yönü trafiğe kapatılarak Selami Vardar İş Merkezi'ne yüründü. "Sahte sendika yasasına hayır!", "İMF defol, bu memleket bizim!" sloganları atıldı. KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü, "Eylemlerimizi engellemek için yasadışı deniliyor. Eğer yasal olmak emekçilere baskı uygulamaksa, yasal olmak uluslararası sermayeye ülkeyi peşkeş çekmekse, yasal olmak grevsiz toplu sözleşmesiz sendikayı dayatmaks, yasal olmak insanları açlık sınırının altında yaşatmak demekse, kamu emekçileri yasadışılığa devam edeceklerdir" dedi.

Samsun: Cumhuriyet Meydanı'nda gerçekleşen eyleme yaklaşık 350 emekçi katıldı. TMMOB'un da destek verdiği eyleme polis saldırarak 6 kamu emekçisini gözaltına aldı, birçok kamu emekçisi yaralandı.

Sivas: 11 Haziran'da yapılan eylem Hükümet Meydanı'nda gerçekleşti. Eylemde "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Bu yasa meclisten geçmeyecek!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Kayseri: Mimar Sinan Parkı'nda oturma eylemi yapılarak yasa protesto edildi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Seydişehir Alüminyum işçilerinin özelleştirmeye karşı eylemi

Seydişehir Alüminyum Tesisleri'nin özelleştirilmesine karşı çıkan işçiler, yemekhanede "yarı çıplak yemek yeme" eylemi gerçekleştirdiler. Öz Çelik-İş Seydişehir Şube Başkanı Muharrem Oğuz yaptığı açıklamada "Bizi meydanlara dökmesinler, dün saçımızı kazıttık, yarın gerekirse başımızı keseceğiz. Bu fabrika bizindir, bizim kalacak" dedi.

Emlak Bankası çalışanlarından miting

Emlak Bankası'nın kapatılmasına karşı gerçekleştirilen bir dizi eylemliliğin ardından Emlak Bankası çalışanları kapatılmaya karşı bu sefer miting düzenledi. Miting Şişli Abide-i Hürriyet meydanında, "Emlak Bank kapatılmaz" şiarıyla yapıldı. Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelen banka çalışanları ve emeklileri mitinge katılarak istemlerini haykırdılar. Mitingde konuşan Dernek Başkanı Kemal Ökçün, yaşanan krizlerin faturasının kamu bankalarına kesildiğini ve kamuoyunda yeterince tartışılmadan süratle bazı kararlar alındığını belirtti. Ökçün, "Bankanın bu hızda tasfiye sürecine sokulması akıllara birçok soru getirmektedir. Daha önceki banka tasfiyelerinde dikkate alındığında, tasfiyenin propagandasını yapanlar, bankanın alacaklarına sünger çekilmesi yönünde beklentiler olduğunu düşündürmektedir." dedi.

Adana Tabip Odası'nın IMF politikalarını protesto açıklaması

Adana Tabip Odası Başkanı Rıza Mete 9 Haziran Cumartesi günü bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Mete, "Yaşanmış bunca acı tecrübeye rağmen hükümet, Şubat sonundan bu yana aynı politiklarda ısrar ederek artık 'ipleri' bütünüyle ülke dışına devretmiş, TBMM'de hangi yasanın ne zaman çıkartılacağı direktifleri ile 'para gönderme' kısılacında hızını ve yönünü belirlemektedir" dedi. Ayrıca Adana Tabip Odası olarak 30 Haziran'da yapılacak merkez kongreye kadar bir etkinlik düzenleyeceklerini açıkladı.

Seyhan Belediyesi'nde sendikacılardan süresiz açlık grevi

Seyhan Belediyesi'nde işverenin saldırıları devam ediyor. İşçilerin işyerleri keyfi bir şekilde değiştirilerek, sürgün edilerek baskı uygulanıyor. Bir hafta önce taşeron işçisi Mustafa Aksadaroğlu süpürgeci olarak işe alınmasına rağmen çöp kamyonunda görevlendirilmiştir. Tecrübesiz olan işçi kamyonun altında kalarak can vermiştir. İşçi fazlası olduğunu söyleyen Belediye Başkanı, ölen işçinin çöp kamyonunda görevlendirilmediğini söyleyerek işçi olmadığı yönünde açıklama yapmaktadır.

Seyhan Belediyesi'nde örgütlü Genel-İş'in 2 No'lu Şube Başkanı Kemal Arslan, 12 Haziranda; işverenin keyfi uygulamalarına karşı, ödenmeyen ikramiye ve sosyal hakların alınması amacıyla, sendika şubesinde açlık grevi eylemi başlattı. Üç şube yöneticisi süresiz olarak, üç temsilci ise dönüşümlü olarak açlık grevine başladılar. Şube yöneticileri işveren sendikayı muhatap kabul edene kadar, TİS'den doğan haklarını alana kadar eylemin büyüterek süreceğini belirtiyorlar.

Tek Gıda-İş ve TZOB tütün yasasına karşı ortak tutum olacak

Tütün Yasa Tasarısı'na karşı Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş ile Türkiye Ziraat Odaları Birliği ortak hareket kararı aldı. Tek Gıda-İş Genel Başkanı Hüseyin Karakoç ile TZOB Genel Başkanı Faruk Yücel 11 Haziran Pazartesi günü yaptıkları basın toplantısında hükümeti tasarıyı geri çekmeye çağırdı.

İGS işçileri TİS'te sefalet ücreti dayatmasını protesto etti

İGS işçileri patronun toplu sözleşme için dayattığı %10 zammı protesto etti. 13 Haziran 2001 tarihinde saat 13.00'de fabrikanın bahçesinde toplandılar. Sendika temsilcileri toplantıda sözleşmenin uyuşmazlığına ilişkin bilgi verdi. Eylemde sık sık "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "İşçiler burada işveren nerede!" sloganları atıldı.

Meclisten geçen “ek bütçe” krizin faturasıdır!

Ödemeyi reddedelim! Mücadeleyi yükseltelim!

Şubat krizinden sonra ekonominin başına Kemal Derviş'i atayan emperyalistler, verecekleri kredilerin karşılığında hükümetten yeni saldırı planını uygulamaya sokmasını istemişlerdi. Bu kapsamlı saldırı programı “15 günde 15 yasa”da ifadesini buldu.

Emperyalizme uşaklık ve sadakatte hiçbir sınır tanımayan hükümet, vakit yitirmeden kendisinden beklenen görevi yerine getirmeye soyundu. Belki hepsini 15 güne sığdıramadı, ama istenen saldırı yasalarının 9'unu meclisten geçirmeyi başardı. Bazı yasal düzenlemeler ise IMF'ye söz verildiği halde zamanında yapılamadı. Daha çok burjuva siyasetindeki çalkantı ve çatışmalar buna engel oldu.

Ancak bu kadari emperyalistler için yeterli değildi. Türkiye masası şefi Kahkonen başkanlığındaki IMF heyeti geçen hafta Türkiye'ye geldi ve eksik kalan işler konusunda tüm kamuoyunun önünde hükümeti adeta azarladı. Yasaların hepsi çıkarılmadığı gibi kamu işçilerine verilen zamlarda ve hububat fiyatlarının belirlenmesinde de programın dışına çıkmıştı. Bunlar büyük kusurlardı ve üzerinden atlanması mümkün değildi. Hükümet bir an önce önüne konulan işleri yapmalı, kalan saldırı yasalarını meclisten geçirmeliydi. Kamu işçilerine ve hububat üreticilerine verilen fazla para ise yeni vergi ve zamlarla telafi edilmeliydi. Aksi halde hükümet IMF'nin çok değerli desteğini yitirebilir, verilen krediler kesilebilirdi.

Bu açık tehdit ve aşağılama hükümet cephesinde en ufak bir tepkiye bile konu olmadı. Başka vesilelerle IMF'ye atıp tutan bakanlar da dahil hiç kimse dayatılan bu emrivakiye karşı, göstermelik de olsa, sesini yükseltmedi. Tersine, var güçleriyle IMF'nin istediklerini yerine getirmeye soyundular.

Kamu işçilerine ve hububat üreticilerine verildiği öne sürülen fazla paranın telafisi için sigara ve içki başta olmak üzere bir çok KİT ürününe anında zam yapıldı. Gene aynı bahaneyle otoyol ve köprü geçiş ücretlerine zam yapılacağı ise bizzat Kemal Derviş tarafından açıklandı.

Şimdi hükümetin önünde ay sonunda önce meclisten geçirmesi gereken 4 yasa taslağı var. Bunlardan öncelikli olanı “Ek Bütçe Yasası”dır. Onu “Tütün Yasası”, kamu bankalarının görev zararlarının ve bazı fonların tasfiyesiyle ilgili yasal düzenleme ve “Uluslararası tahkim”in uygulanmasını düzenleyen yasa taslağı izleyecektir.

Borç ve faiz ödemeleri ek bütçeyle işçi ve emekçilerin sırtına yıkılıyor

Hükümetin meclise sunduğu ek bütçe, Plan ve Bütçe Komisyonun'nda 30 katrilyon 640 trilyon olarak kabul edildi. Önümüzdeki günlerde de genel kurulda görüşülecek. Ek bütçe, Türkiye kapitalizminin içinde debelendiği bataklığın ne kadar derin olduğunu ve krizin faturasının gerçekte kimin sırtına yıkılmak istendiğini, tüm açıklığıyla ortaya koyan çarpıcı rakamlarla dolu. 10 Haziran tarihli *Radikal* gazetesinin konuyla ilgili haberinde yer alan şu satırlar buna bir örnek:

“Hazine'nin 2001 yılında ödeyeceği iç ve dış borç faizlerinin toplamının 41.3 katrilyon lirayı bulacağı artık kesinleşti. Bu rakam, hem 2001 yılının diğer bütçe büyüklüklerine, hem de önceki yılların faiz ödemelerine göre bir rekor oluşturuyor. Buna göre, devlet bu yıl vergi gelirlerinin yüzde 111.1'i kadar faiz ödeyecek. Bu yıl 37.2 katrilyon lira olması beklenen

vergi gelirlerinin tümü faiz ödemelerine gidecek. Ancak vergilerin tümü faiz ödemelerini karşılamaya yetmeyeceği için devlet vergi dışındaki gelirlerinin de 4.1 katrilyonluk kısmını faiz ödemelerinin finansmanı için kullanmak zorunda kalacak.”

30 katrilyonluk ek bütçenin ise 24.6 katrilyonunun sadece faiz ödemeleri için kullanılacağı açıklandı. Yani ek bütçe de tıpkı bundan öncekiler gibi bir faiz ve rant bütçesi. Bu bütçede istihdam artırıcı yatırımlara, eğitim, sağlık gibi sosyal harcamalara, vb. yer yok. İşçi ve emekçilerden toplanan vergiler artırılarak, maaş ve ücretler kısılarak, öğrencilerden alınan har(a)çlar katlanarak toplanan paralar, bir avuç sermayedarların cebine aktarılacak.

Her vesileyle kamu harcamalarında tasarruftan söz eden hükümet temsilcilerinin aklına sadece işçi ve emekçilerin ücretlerinden, sosyal haklarından tasarruf etmek geliyor. Ek bütçede işçi ve emekçilerle ilgili her harcama kılı kırk yararak hesaplanıp en düşük düzeyde tutulmaya çalışılmış. Askere, polise, cezaevlerine, silahlanmaya, vb.'ne yapılan harcamalardan ise en ufak bir kesintiye gidilmemiş. Tersine artırılanlar var. Bu da gösteriyor ki, sermaye devletinin bütçesi sadece faiz bütçesi değil aynı zamanda bir baskı ve terör bütçesi. Başka türlü de beklenemezdi zaten. Çünkü sömürü ve soygun çarkının işlemesi, işçi ve emekçilerin aklıktan ölseler bile sessiz kalmalarına bağlı. Bu ise ancak amansız bir devlet terörüyle mümkün.

Bütçe taslağındaki bir başka çarpıcı başlık ise kamu bankalarının görev zararlarının ödenmesine

ilişkin. Bunun için ek bütçede 8.5 katrilyon lira ayrılmış. Yani burjuva siyasetçilerinin birer çiftliğe çevirdikleri, yandaşlarını memnun etmek için birer arpalık olarak kullandıkları kamu bankalarının bütçelerinde eksilen kaynaklar, batırılan krediler hazineye karşılanacak.

Zararları karşılanacak kamu bankalarının içerisinde içi boşaltıldıktan sonra devlete devredilen bankalar da var. Yani ek bütçe sayesinde onların da boşaltılan kasaları parayla doldurularak yeni soygun ve hortumlamalara hazır hale getirilecekler.

Ek bütçeyle ödetilmek istenen fatura reddedilmelidir!

Ek bütçede öngörülen banka kurtarmaları, iç ve dış borç faiz ödemelerini gerçekleştirmek için, asker, polis ve cezaevleri için ihtiyaç duyulan ödeneklerin aksamaması için, işçi ve emekçilerden daha fazla fedakarlık yapmaları isteniyor.

Her şeye peşpeşe zam yapılırken, işçi ve emekçilerin ücretleri kriz bahanesiyle sürekli düşürülüyor. Sosyal haklar tırpanlanıyor. Vergiler artırılıyor. Hakkını aramak isteyen işçilerin grevleri yasaklanıyor. Kamu işçilerinin üzerine panzerlerle, gaz bombalarıyla saldırılıyor.

Herşey tekelci sermaye ve emperyalistlere borçlarının aksamaması için! Herşey yağma ve sömürü çarkının kesintisiz dönmesi için! Uşaklıkta sınır tanımayan, her icraatıyla ne kadar onursuz olduğunu kanıtlayan hükümetin tek derdi de bu!

DİSK Tekstil, Teksa ve Bossa şube başkanlarını görevden alıyor..

Sınıfa ihanette birleşiyorlar!..

DİSK Genel Başkan Yardımcısı Kazım Doğan, Teksa ve Bossa Şube Başkanları'nın disiplin kuruluna verilerek görevden alınacağını açıkladı. Buna neden olarak da, sözkonusu şube başkanlarının Öz İplik-İş'e üye yapmaları gösterildi. Bu gelişme, yıllardır sınıfa ihanet çizgisinde birleşenlerin koltuk kavgası üzerinden birbirlerine girdiklerini göstermektedir.

Hala grevde olan Teksa Şubesi'ne bağlı Exsa'da işçilerin tamamına yakını şu an işbaşı yapmışlardır. Sendikanın tutarsızlığı ve kararsızlığı grevi çıkmaza sokmuştur. Faturayı Exsa işçisi ödemiştir. Nazmi İncesu, şube başkanı olarak maaşını fazlasıyla alırken, Exsa işçisi aylarca maaş alamamıştır. Sendika genel merkezi ve şubenin tutumu işçilerin güvenini sarsmış, bir çoğu bu süreçten sonra işbaşı yapmıştır. Sürekli üye kaybeden Teksa Şubesi yöneticileri ise, elbette geleceklelerini güvenceye alabilmek için, işçileri bu kez bir başka sendikaya peşkeş çekmeye başlamışlardır.

Yine geçtiğimiz birkaç ay içerisinde yüzlerce işçinin çıkışını veren Bossa'da da özelleştirmeden dolayı bir çok ünite tasfiye edilerek, sürekli işçi çıkarmalar yaşanmaktadır. DİSK Tekstil'e bağlı Bossa Şubesi de sürekli üye kaybetmektedir. İşçilerin sırtından sülük gibi yaşamaya alışmış sendika ağaları, koltuklarını kaybedeceklerini hissettikleri andan itibaren kendilerini bir başka sendikaya yamamaktadırlar.

Gerek Bossa'daki işçi kıyımında, gerekse Exsa grevinde şube yönetimlerinin tutarsız tutumlarının yanında DİSK Genel Merkezi de aynı tutumu sergilemiştir. DİSK Genel Merkezi, şube başkanlarını görevden alırken kendisini aklamaya çalışmaktadır. Çukobirlik'teki ihanet sözleşmesinin altında genel merkezin sorumluluğu da en az en az şube yönetimi kadardır.

İşçiler sunu iyi bilmelidirler ki; sendika bürokratlarının koltuklarını kaybetmemek için yapmayacakları hiçbir şey yoktur. İhanet sözleşmelerinin arkasında sendika bürokratlarının kişisel çıkarları vardır.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İşçi ve emekçiler artık “ülke elden gidiyor, herkesin fedakarlık yapması gerekir” masallarına kanmaz olmuştur. Vergi olarak ücretlerinden kesilen, zamlarla ceplerinden çalınan her kuruşun borç faizi olarak sermayedarların ceplerine aktığını bugün her zamankinden daha açık görmekteyiz. Fakat görmek yeterli değildir. Bu çarkın kırılması için harekete geçmek, sınıfın ve emekçilerin birleşik mücadelesini örnek gerektirmektedir. Bu nedenle işçi ve emekçiler ek bütçede ifadesini bulan krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, kendi gerçek talepleriyle mücadeleyi yükseltmelidir.

Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi! Asgari ücret vergi dışı bırakılsın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi! İç ve dış borçlar iptal edilsin! Krizin faturası kapitalistlere!

Cam grevinin yasaklanması sonrasında işçiler fabrika önünde toplandılar...

Sendikal bürokrasiyi aşamayan büyük öfke!

Şişe-Cam grevinin Bakanlar Kurulu'nca "milli güvenlik" gerekçesiyle ertelenmesinin ardından Topkapı Şişe-Cam işçileri yaptıkları basın açıklamasından sonra işbaşı yaptılar.

Grev yasağının duyulmasından sonra işçiler sabah saatlerinden itibaren fabrikada toplanmaya başladılar. İşçiler üzerinde bir yandan grev yasaklamasının yarattığı moral bozukluğu görülürken, diğer yandan sermaye devletine karşı duyulan öfke ve tepki yansıyor. Ancak herkesin asıl merak ettiği, "şimdi ne yapılacağı" idi. İşbaşı yapılmasının kendileri için olumsuz olacağını ifade eden işçilerin yanısıra, ağırlıklı olarak moralsiz edilgen bir bekleme hakimdi. Tabii bunda "iş başı yapmaktan başka çaremiz var mı?" anlayışıyla hareket eden temsilci arkadaşların da payı var. Aslında cam işçisi grevin ertelenmesinin yolaçtığı öfke ve tepkiyi Şişe-Cam patronuna ve sermaye devletine bir şekilde göstermek istiyordu. Ancak sınıf hareketinin en büyük zaaflarından biri olan mücadeleyi sendikacılardan bekleme anlayışı nedeniyle toplantıdan çıkacak kararı beklediler.

Öğle saatlerinde kalabalık artmaya başladı. İstanbul Cam Sanayi'nden işçiler direnişe destek ziyaretinde bulundular. Gelenler "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganıyla karşılandı. Ancak grevin yasaklanmasının verdiği moralsizlik burada da kendisini gösterdi. Coşku düştü. Bu havayı bozmak, sınıf kininden beslenen öfkenin direnişçi bir tutuma dönüştürülmesi ile sağlanabilirdi.

Daha sonra Belediye-İş'in ses aracı geldi. Kitle sayısı 500'e ulaştığı sırada, Kristal-İş Genel Başkanı, Topkapı Şube Başkanı ve beraberindekiler fabrikaya geldiler. Cam işçileri, gelenleri

sendikalarına sahip çıkan ve mücadele isteğini belirten sloganlarla karşıladılar. Önce Kristal-İş Şube Başkanı daha sonra da Genel Başkan bir konuşma yaptı.

Konuşmalarında; TİS dönemi boyunca ellerinden geleni yaptıklarını, greve çıkmaktan başka çareleri kalmadığını, grev süresi boyunca hem Şişe-Cam patronunun dolaylı baskılarına hem de sermaye devletinin baskılarına maruz kaldıklarını belirterek, şimdi de anti-demokratik yöntemlerle grevin ertelendiğine, buna karşılık hakların demokratik yollardan aranacağına, mahkemeye başvurulacağına değinildi. Konuşmalar sıklıkla "Bu iş burada bitmez!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Hükümet istifa!", "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganlarıyla kesildi. Basın açıklamasının ardından grev pankartı indirildi ve 16:00-24:00 vardiyası işbaşı yaptı. Basın açıklamasının sonunda mesailere kalınmayacağı kararı açıklandı.

Şişe-Cam grevi deneyiminin de gösterdiği gibi, sermaye devleti tam bir açmaz içerisinde. İşçi-emekçiler cephesinde yaşanacak en ufak bir hareketliliğe dahi müdahale etmek zorunda kalıyor. Nitekim hücre saldırısındaki kararlılığın gerisinde de aynı neden yatmaktadır.

Bu saldırıların püskürtülmesinde öncelikle devrimci işçi ve emekçilere büyük görev düşüyor. Tıpkı yasak karşısında, "Bu işçileri 2 ay sonra tekrar greve çıkaramazsınız", "resmen işbaşı yapmamız isteniyor" diyerek tepkilerini dile getiren Şişe-Cam işçilerinin grevin sürdürülmesi yönünde çabalaması gerektiği gibi.

Kristal-İş Genel Başkanı'nın açıklamasından...

Cam grevi -reçel kavanozu, pencere camı, su bardağı, meşrubat şişesi- milli güvenliğe zarar veriyor gerekçesiyle ertelendi

(...) Şişe-Cam Topluluğuna bağlı cam fabrikalarında 24 Mayıs 2001 tarihinde uygulamaya başladığımız grev 16. gününde, 8 Haziran 2001 tarihinde Resmi Gazetede yayımlanan bir Bakanlar Kurulu kararı ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nun 33. maddesine göre "milli güvenliği bozucu nitelikte görüldüğü" için 60 gün süre ile ertelendi.

Erteleme kararnamesinde yer alan "milli güvenlik" gerekçesinin makul, mantıklı ve hukuksal hiçbir temeli yoktur. Hükümet kararı grevimiz milli güvenliği bozduğu için değil, başta TÜSİAD ve TİSK olmak üzere (otomotiv, reçel, ilaç sektörü işverenlerinin) işveren lobisinin yaptığı baskı sonucu alınmıştır. Nitekim işveren çevrelerinin basına yansıyan açıklamaları ve hükümete gönderdikleri mektuplar bu iddiamızı kanıtlamaktadır. Milli güvenlik gerekçesi çalınan minarenin kılıfıdır. Su bardağı, otomobil camı, meşrubat şişesi, pencere camı nasıl olur da Türkiye'nin milli güvenliğini bozabilir? (...)

Grev ertelemeye dayanak yapılan 2822 sayılı yasa 12 Eylül darbesi döneminde çıkarılmıştır ve bugün dahi geçici 15. madde nedeniyle bu yasa aleyhine Anayasaya aykırılık iddiasında bulunmak mümkün değildir. Hükümetin bu keyfi kararına

karşı yargı yolunu sonuna kadar kullanacağız ve Danıştay'da iptal davası açacağız. Yargının bu ucube kararı iptal edeceğine inanıyoruz. Çünkü bu karar tamamen siyasi bir karardır ve işveren lobisinin talepleri doğrultusunda alınmıştır. (...)

Grevsiz demokrasi isteyenler, "okullar olmasa maarifi ne güzel idare ederim" diyen eski bir milli eğitim bakanının zihniyetini 21. yüzyılda da sürdürmektedirler. (...)

Sendikamız Şişe-Cam ile 36 yıldır toplu iş sözleşmesi bağlamaktadır. 17 kez toplu iş sözleşmesi imzaladık. Bu süre içinde üç grevimiz ertelendi ya da yasaklandı. 1966 grevimiz Demirel hükümeti tarafından ertelendi, 1980 grevimiz 12 Eylül darbesi ile yasaklandı ve nihayet sendikamızın 36. kuruluş yıldönümüne rastlayan 7 Haziran'ın hemen ertesinde Sayın Ecevit hükümeti grevimizi erteledi. Bu ertelemenin içlerine sinip sinmediğini merak ediyoruz.

Demokrasilerde çifte standart olmaz, hele hele demokrasilerde hiç kimseye, hiçbir sınıfa ve zümreye ayrıcalık tanınmaz. Hükümet bu kararı ile bir zümreye, temel bir hakkı ortadan kaldırma pahasına ayrıcalık tanımıştır. (...)

Genel Başkan Mustafa Bağçeci
11 Haziran 2001

Cam işçilerinin grevinin yasaklanmasının

ardından Topkapı Şişe-Cam baştemsilcisi

ile konuştu...

"Önemli olan yasaklara rağmen direnebilmektir"

- *Greviniz sermaye tarafından yasaklandı. Neler diyeceksiniz?*

Mürsel Kılıç: Grevimiz '82 Anayasası'nın getirdiği grev yasaklarına dayanarak ertelendi. 2 ay ertelendi diyorlar, ama 2 ay sonrası da meçhul. Danıştay'a müracaat ediyoruz ama, Danıştay'dan çıkacak karardan kimse olumlu birşey beklemiyor. Çünkü yasaları da kendileri yapıyorlar, ki bu yasalarda işçinin hiçbir hakkı yok. Önce Anayasa'nın değiştirilerek, grev yasaklarının kaldırılması gerekiyor.

Biz işbaşı yapmadık, yaptırıldık. Adamlar kalkıyor grevimizi yasadışı grev ilan ediyorlar. Yani fatura bizlere kesilmiş oluyor. Mücadeleye devam edeceğiz, teslim olmadık. Bunu işveren de görecektir. Bunun bedelini o ödeyecek, fatura bize kesilemez.

Biz, başta işçiler ve kamu emekçileri olmak üzere işyasalarındaki grev yasaklarının tümünden kaldırılması için mücadele verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Tabii ki konfederasyonların da bu yönde çalışmaları lazım. Bu yasaların değişmesi için ne gerekiyorsa o yapılmalı.

İMF'nin talimatıyla grevimizin iptal ediliyor. Bu kadar basit. Yasaymış, Bakanlar Kuruluymuş, meclismiş, öyle birşey yok. Tamamen dışardan güdümlü İMF talimatlarıyla yönetiyorlar.

- *Daha önce de lastik işçileri ile belediye işçilerinin grevleri yasaklanmıştı. Şimdi de cam işçilerinin grevi yasaklandı. Bu saldırı tümüyle işçi sınıfına dönük bir saldırı. Kazanımlarını ortadan kaldırmayı, grev silahını elinden almayı hedefliyor. Buradan baktığımızda, işçilerden anlamlı bir tepki de ortaya konulmadı. Cam işçileri de, lastik ve belediye işçilerinin grevi yasaklandığında anlamlı bir destek-tepki ortaya koymadı. Neler diyeceksiniz?*

Mürsel Kılıç: Şişe Cam'ın grevi bir yönüyle biter, ama önemli olan yasaklara rağmen direnebilmektir. Bu çok önemli. Çalışanlar bir kere siyasi ayrımları bir kenara koymalıdır. Emek ve emek karşıtı ikiye ayrılmalı ve bunun mücadelesini vermeliler diye düşünüyorum. Bu ise konfederasyonlar düzleminde olur. Bir an önce anti-demokratik yasaların karşısında demokratik-sosyal devlet anlayışı içersinde birleşmeleri lazım diye düşünüyorum. Bunun için de önce tabandan bizlere iş düşüyor. Biz dönem dönem dertlerimizi söyledik. Birlikte davranırsak netice almır diye düşünüyorum.

- *Grev yasağı karşısında tabanın tepkisi ne oldu, şu anki tepki ne düzeydedir, neler yapacaksınız?*

Mürsel Kılıç: Bizim bugün (Çarşamba) Başkanları Kurulu toplantımız var. Buradan çıkacak kararlara göre yarın yemekhanede açıklamamızı yapacağız. Taban şu an psikolojik bir rahatsızlık içersinde. Zorla grevden döndürülmesi, polis zoruyla içeri girilmesi, tabii ki ister istemez tepkiyi büyütüyor. Son olarak şunu söylemeliyim ki, sonuna kadar direneceğiz.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Sünerbank işçilerinin direnişi sürüyor...

Zafere ulaflmada iflçilerin inisiyatifi belirleyici olacak!

Sünerbank işçilerinin fabrikalarının kapatılmasına karşı başlattıkları direniş 23. gününde, aynı kararlılık ve coşkuyla devam ediyor. Fabrikaların peşkeş çekilmesine, kendilerinin kapı önüne konulmalarına karşı direnen işçiler işyerlerini terk etmiyorlar. İşçiler iki grup halinde, gececi ve gündüzcü olmak üzere nöbetleşe fabrika bahçesinde bekliyorlar.

İşçiler bir yandan idari mahkemeden gelecek sonucu beklerken, diğer yandan yaptıkları eylemlerle süreci hızlandırmaya çalışıyorlar. İzmir'de yapılan birçok eyleme pankart ve dövizleriyle destek vererek sınıf dayanışmasını örmeye çalışan işçiler, diğer taraftan kendi seslerini de duyurmaya çalışıyorlar. (KESK'in son iki eylemi, Emlak Bank çalışanlarının basın açıklaması bunun örnekleridir.) Basının ilgisini çekebilmek ve kendi iç motivasyonlarını güçlendirmek için bazı sanatçılara ulaşarak fabrikaya gelmeleri sağlanıyor. Geçtiğimiz günlerde Yavuz Bingöl ve Haluk Levent fabrikaya gelerek, türkü ve sohbetleriyle desteklerini sundular.

Sünerbank kapitalisti ise işçilerin direncini

kırabilmek, direnişi sona erdirebilmek için birçok yol deniyor. Yaklaşık iki aylık maaşları ve ikramiyeleri verilmeyen işçiler ekonomik olarak yıldırılmaya çalışılıyor. Sendika ise son derece hareketsiz. Birçok eylemlilik işçilerin kendi inisiyatifleriyle

gerçekleşiyor.

Direnişin kazanılabilmesi için ileriye taşınması bugün acil bir ihtiyaçtır. Bu noktada İzmir'de Emek Platformu tarafından gerçekleştirilecek kitlesel bir miting ya da Ankara yürüyüşü düşünülmektedir. Ama

sendikamızın halihazırda somut bir girişimi sözkonusu değildir.

Fabrikada işçilerin oluşturduğu 27 kişilik bir komite bulunmaktadır. Direnişin hedefine ulaşabilmesi açısından komiteye büyük iş düşüyor. Sendikamızın geri tutumunu ortadan kaldıracak, iş yapmasını sağlayabilecek tek güç ve yol işçilerin ortaya koyacağı inisiyatiftir. Sünerbank işçisi harekete geçirmek için sendikadan gelecek adımları beklememeli, kendi gücüne, örgütlülüğüne ve direncine yaslanarak direnişi büyütmelidir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Özelleştirmeye hayır!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sınıf dayanışması için KESK eylemine destek veren Sünerbank işçileriyle alanda konuştuk...

“İşçi-memur el ele, genel greve!”

1. işçi: Dayanışmayı, birliği, beraberliği yaratmak için bu alandayız. Sesimizi buradan da duyurmak istedik. Süner Holding'in peşkeş çekilmesini buradan da haykırmak istiyoruz. Aynı zamanda memur arkadaşlarımıza destek olmak ve ülkemizi hep beraber savunmak için buradayız.

Süner Holding'in peşkeş çekilmesi, ne yasalara ne de insanlığa sığacak bir durumdur. Buranın kapatılması demek, geleceğimizin yok edilmesi ve diğer KİT'lerin kapatılması demektir. Bizler direndikçe, kararlı olduğunca, başaramayacağımız hiçbir şey yoktur.

Özelleştirme İdaresi Yasası'na göre herhangi bir kamu kuruluşu İl Özel İdaresi'ne verilmez. Özelleştirmeden sorumlu bakan bu yasağı çiğneyerek Süner Holding'i içindeki teçizat ve makinalarla birlikte İl Özel İdaresi'ne veriyor. Biz buradan yola çıkarak idari mahkemeye başvurduk. Bu süreci bekliyoruz. Bu dava ise 3 ay içinde ancak bitirilebilir.

Bunun dışında Ankara'ya yürümek gibi bir düşüncemiz var.

2. işçi: Bugün İMF güdümlü hükümetin çıkarmak istediği sahte sendika yasasına karşı KESK'in yaptığı eylemi desteklemeye geldik. Aynı zamanda onlar da bizi her zaman destekliyorlar. Çalışanlar, üretenler bir olduğunca bizim kalelerimizi kimse alamayacak, bu yasaları kimse çıkaramayacak. İşte biz bunu için buradayız, bunun için kamu emekçilerinin yanındayız.

Sünerbank'ta şu an 630 işçiyle beraber direnişteyiz. Fabrikaya yarımız gündüz, yarımız gece gelmekteyiz. Şu an çözüm için bir şey üretilmeyerek işçiler umutsuzluğa itilmek isteniyor. Sendikamızın tavrı görünüşte iyi gibi dursa da, içten içe direncimizi kırma yoluna gidiyor. Çözüm için önerdiğimiz şeyler kabul edilmedi, uygulanmadı. Örneğin diğer fabrikalara gidelim, öğlen paydoslarında işçilerle konuşalım dedik, gözardı ettiler. Şu an bunlar da hükümetin işlediği suça ortak oluyorlar. Sendika bizim sendikamızdır. Biz ona aidat ödeyip sahip çıkıyoruz. Bizim istediğimiz, bizim gösterdiğimiz hassasiyeti onların da bize karşı göstermesidir.

3. işçi: Bizler buraya hem KESK'in eylemine destek vermek, hem de sesimizi duyurmak için geldik. Kapının önüne konulmamıza karşı direniş devam ediyoruz.

Şu an fabrikamızda herhangi bir gelişme ve görüşme yok. Biz direnişimize devam ediyoruz. İzmir'de EP tarafından organize edilebilecek büyük bir miting düşünüyoruz. Sendikalarla görüşülecek. Sendikamız bir miting yapılsın dedi, ama herhangi bir adım atmadı. Bunu zorlayacağız. Şu an sendikamızın yaptıkları elbette yeterli değil. Onun dışında 27 kişilik bir eylem komitemiz var. Birlikte hareket ediyoruz.

4. işçi: Bugün buraya KESK'in eylemine desteklemeye geldik. Hem de kendi sesimizi duyurmak istiyoruz. Birlik ve beraberlik olduğunca önemli. Bunu başarmak istiyoruz. “İşçi-memur el ele genel greve!” Eylemimizin bugün 23. günü. Gösterdiğimiz dirençle direne direne kazanacağız diyor, önümüzdeki günlerde de sokaklara çıkacağımızı duyuruyoruz.

Kısa bir zaman içinde Ankara'ya yürümeyi düşünüyoruz. Parasızlığa, 2-3 aydır maaş alamamıza, domates ekme yememize rağmen devam!

Direnişçi Sünerbank işçilerinden...

“Bu direnişin sonunda kazanan biz olacağız!”

Bugün eylemimizin 29. günündeyiz. Hala ilk gündeki inancımız, güvenimiz sürüyor. İnanıyoruz ki bu direnişin sonunda kazanan biz olacağız. Eyleme ilk başladığımız günlerde bu işe işçilerin bu kadar sahip çıkacağına kimse inanamıyordu. Ama bugün bizim direnişimizi kimsenin bölemeyeceğini biliyoruz.

Bizler her geçen gün arkadaşlığı, paylaşmayı, en önemlisi hakkımızı aramayı öğrendik. En duyarsız arkadaşlarımız bile bundan sonra hiçbir olaya duyarsız kalmayacaklarını söylüyorlar. Bizler sindirilmiş işçiler olmaktan çıkıp, haksızlıklara karşı çıkmayı öğrendik. Bizleri parasızlıkla, görmemezlikten gelerek (bazı medya) sindirmeye çalışanlar bilsinler ki, bu işin sonuna kadar, her ne olursa olsun mücadele edeceğiz. Artık gözlerimiz kapalı değil, bizler çok değiştik.

Belki yorgunuz, parasız, ama dirençliyiz, hepimiz onurumuzu kazandık. Başımız dik, mücadelemiz sonuna kadar. Buradaki 630 insan diyoruz ki; biz haklıyız, biz emekçiyiz. Biz üretiyoruz ve BİZ KAZANACAĞIZ!

Sünerbank işçileri

İstanbul Belediyeleri'nde işçi kıyımı kitlesel boyutlara vardı!**Geçmişin deneyimi ile eylemli mücadeleye!**

İstanbul genelinde belediye yönetimleri, İMF'nin saldırı programı çerçevesinde kitlesel bir işçi kıyımı gerçekleştiriyorlar. Planlı ve hedefli saldırılar sonucu şimdiye kadar bini aşkın işçi tensikata uğradı. Bu sayı ilerleyen günlerde katlanarak artacak.

Belediye işverenleri, işten atılmaları, verim düşüklüğü, işçi fazlalığı ile emekliliği gelenlerin emekli edilmesi vb. olarak gerekçelendirse de, gerçekte, taşeron uygulamasının yaygınlaştırılması, örgütsüzleştirme amaçlanıyor. Zira emekliliği gelenlerin res'en emekli edilmesinin yanında, işten atılan işçiler arasında 5-10 yıllık çalışma süreleri olanların sayıları küçümsenmeyecek oranda. İstanbul Anakent Belediyesi'ne bağlı birimlerde, İETT ile ilçe belediyelerinde yaşanan durum bunu gösteriyor. Atılan işçilerin tamamının ilerici-demokrat kimlikleri ile mücadelecilerle kişiliğe sahip olmaları, uygulamanın amacının örgütsüzleştirme olduğunu gösteriyor.

Belediye işçilerine dönük bu son saldırı şimdiye kadar yapılanların en kapsamlısını oluşturuyor. Yoğun işçi atılmasının yanında, saldırı belediye yönetimlerinin kendi ihtiyaçlarından öte bir anlama da sahip. Bu tümüyle burjuvazinin çalışan yığınlarına dönük genel saldırısının belediyelerde de tam anlamıyla hayata geçirme çabasıyla kaynaklanıyor. Dolayısıyla saldırı tek boyutlu olmadığı gibi, belediye işçileriyle de sınırlı değil. Tensikat saldırısı öne çıkmasına rağmen, sosyal kazanımların gaspına dönük saldırılar da devam ediyor. İşçiler henüz TİS'lerden doğan ücret farkları ile ikramiye vb. alacaklarını da

tümüyle almış değiller.

İşten atılmalar ve diğer saldırılara karşı şimdiye kadar anlamlı bir tepki ortaya konulmadığı gibi, yaşanan durum bilinçli bir çaba eşliğinde geçirtilmeye, kabule, mevcut sessizlik ortamı ise korunmaya çalışılmaktadır.

Belediye yönetimleri res'en emeklilik saldırısını, emekli edilen işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödeyerek cazip hale getirme uğraşı içerisinde. Bununla birlikte özellikle Fazilet Partili belediye yönetimlerinin işbaşında olduğu yerlerde Fazilet Partisi'ne oy vermiş işçilere şimdilik dokunmayarak böylelikle işçileri bölmeyi, gelişebilecek tepkilerin de önünü almayı hesaplıyorlar.

Tensikat saldırısı ile diğer saldırılara karşı tabandan ve işçilerin örgütlü olduğu sendikalarından henüz anlamlı bir tepki ortaya konmuş değil. Belediye-İş ile Genel-İş sendikalarının saldırılar karşısında izlediği tutum, teslimiyet içerisinde sessizliktir. İşçiler cephesinden, ödenmeyen ücretler için basın açıklaması, vezne kuyruğu vb. biçimlerde ortaya konulan tepki, sendikal cephede ise yazılı basın açıklamasının ötesine gidememiştir. Taban, TİS öncesi dönem ile grev günlerinde hoşnutsuzluğunu, sendikalara yaptıkları basıncı üzerinden militan ve etkili eylem biçimlerine dönüştürürken, bugün aynı basınç gösteremediği için, tersinden, saldırılar karşısında sendika yönetimleri, eylem vb. kararı alma cesareti ve iradesi ortaya

koyamamakta, isteksiz davranmaktadırlar.

Belediye yönetimlerini bu kadar pervasızlaştıran, açıktan her türlü saldırıya geçmesine neden olan tümüyle bu olumsuz tablodur.

Diğer bir sorun ise, işten atılmalar karşısında, Beyoğlu Belediye işçilerinin bir hafta önce başlattıkları oturma eylemiyle yapılan dayanışmanın zayıflığıdır. İşten atılan işçilerin ziyaret edilmesi dışında henüz eylemli bir dayanışma ortaya konulmuş değil. Beyoğlu Belediyesi'nde örgütlü Genel-İş 7 Nolu Şubesi'nin iyi niyetli çabaları ile tek işyerinde sınırlı bir direnme, yol gösterici olmasına rağmen, genele yayılmadığından, saldırıları püskürtmeye yetmeyecektir.

Saldırının amacı bellidir. Sonuç örgütsüzleştirmeyi getirecekse, birleşik bir karşı koyuşun ortaya konması gerekmektedir. Saldırıları püskürtecek mücadele dinamiği ve deneyimine sahip belediye işçileri, ancak 24 Mayıs'taki gibi fiili iş bırakma vb. eylemlerle saldırıları püskürtebilirler. Aynı şekilde bu alanda İstanbul üzerinden örgütlü ileri sendika şubeleri de sorumluluklarının bilincinde hareket etmelidirler.

İşçi kıyımı üzerine belediye işçileriyle konuştuk...***“Taban doğru bir önderliğe sahip olmadığından bu böyle devam ediyor...”***

- Son dönemlerde belediyelerde işten atılmalar yaşanıyor. Bu saldırı taşeronlaştırma ve örgütsüzleştirme anlamına geliyor neler söyleyeceksiniz?

Hüseyin Derin (Büyükşehir Belediyesi temsilci): Atılmalar İMF'nin dayatması aslında. Bunun altında yatan neden de örgütsüzleştirmedir. Saldırının hayata geçirilmesi ise sendikaların karşı koymamasıyla ilintili. Yoksa buna cesaret edemez işveren. Tüketiliyoruz yani, üye sayısı gittikçe azaltılıyor. Eski işçiler biraz daha duyarlı olduğundan gönderiliyor. Taşeronlaştırma biraz daha hız kazanıyor. Bu saldırıyı emperyalistlerin, kapitalistlerin bir saldırısı olarak görüyoruz.

Sabahattin Oğraş (Res'en emekli edilen işçi): Saldırının arka planını görmek önemli. Eski işçilerin, sendika ile olan bağları daha güçlü. Bu aşağı yukarı '80 öncesinden gelen gücün devamı. İşveren sendikasıyla ilişkiyi ve işine uygun sendikayı yetkili kılmayı hedefliyor. Bugün işten atılması hedeflenen sayı 1200 civarında. 200 memur ve 1000 işçi yıl sonuna kadar işten atılacak ya da emekli edilecek. Bu ne anlama geliyor? Bir senelik işçi de, 5 senelik işçi de, emekliliği gelen işçi de işten atılacak.

Tabii çıkarılmak istenen işgüvencesi yasası hikaye, yaptın mı ne olacak? İstedikleri gibi işten atıyorlar. Çok da önemli değil iş yasası bunlar için.

- İşten atılmalar karşısında tabanın tepkisi ile sendikaların tutumu nedir?

Hüseyin Derin: Tabanın durumu ortada. TİS döneminde ciddi bir şekilde mücadele ettik. Belki parasal konulara, maddiyata dayandığı için işçiler biraz daha duyarlıydı o zaman. Ama diğer demokratik konularda o kadar duyarlı davranmıyor işçiler. Taban doğru bir önderliğe sahip olmadığından bu böyle devam ediyor.

Sebahattin Oğraş: '85'ten bu yana özelleştirme saldırısı gündemde. Sendikalar hayır mayır deseler de bu böyle. Özelleştirmeye karşı dursalarda bu süreci ters-yüz edebilecek durumda değil sendikalar. Evet, sokağa çıkarız, eylem yaparız ama ciddi anlamda dibe vuruş devam ediyor. Bizim işkolunda sendikamız üye anlamında güçlü olmasına rağmen saldırılara karşı ciddi bir politika üretmiyor. Alanın politikalarını tespit etmek lazım. Sendikanın üyelerin problemlerini ortadan kaldırmak için, örgütsel-politik anlamda üyelerini de tartışmalara katarak politika yapması lazım. Bugün istenirse bile, niyet olsa bile, işverene karşı mücadele sergilenemiyor. Hatırlarsanız, biz TİS döneminde ciddi eylemler yaptık, bu dinamik var. Önemli olan buna bugün biçim vermektir. Sendikalar kapının nereden kapatılacağı iradesini gösterebilmeliydi.

- Sözde iş güvencesi yasa tasarısı çıkaracaklar, ama bakıyoruz ki her tarafta sendikalı işçiler işten atılıyor. Yasa bu haliyle çıkarsa işçilerin yararına olur mu?

- **Hüseyin Derin:** İş güvencesi yasa tasarısının çıkması yönünde bir imza kampanyası başlatmıştık. Onu şu yönden değerlendiriyorum: Sendikaya üye olan işçilerin işten atılmaması yönünde bir yasa çıkıyor. Bunu işçiler eğer doğru değerlendirirse, ciddi bir örgütlülük sağlanırsa, yani atılmaların önüne fiili güçle engellenmiş olacak. Eğer doğru bir sendikal örgütlenme oluşmazsa, yani sınıfsal mücadeleye inanmayan insanlar sendikaların başına geçerse, elbetteki çözüm olmayacak. Bununla birlikte kayıplarımız sözkonusu olacak, yani iş güvencesinin karşısına ikramiyeleri koyacaklar, kıdem tazminatını koyacaklar, sonuçta bir takım kayıplarımız olacak. Bugünkü mevcut durumda da hiçbir katkı sunmayacaktır iş güvencesi.

Beyoğlu Belediyesi'nde işçi kıyımına karşı oturma eylemi!

Beyoğlu Belediyesi'nde işten atılmalarla karşı işçilerin başlattığı oturma eylemi bir haftayı doldurdu. Eylemin 6. gününde belediyenin önünde bir basın açıklaması yapıldı.

İşten atılmaları protesto etmek için gelen Genel-İş ve Belediye-İş sendikalarına bağlı 200 civarındaki işçi kitlesi Tünel'den başlayarak belediyenin önüne kadar yürüdüler. Burada Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında Türkiye yerel yönetimlerindeki bu sıkıntıların ne ilk ne de son olduğunu, 4 aydır işçilerin hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldığını, bunlara karşı artık mücadelenin başka boyutlarını düşünmek zorunda olduklarını söyledi. Ayrıca Türkiye'deki siyasi yapının ve İstanbul Belediyesi'nin sendikal örgütlülüğe tahammül edemediğini, işçi çıkartma amaçlarından birinin de bu olduğunu belirterek işten atılan işçilerin yapacakları tüm eylemliliklere destek vereceklerini söyledi.

Eylemde, “Atılan işçiler geri alın!”,” “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”,” “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”,” “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”,” “Yılgınlık yok direniş var!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

“Özelleştirmeye Karşı Anadolu Yakası Telekom İşçi Komitesi”nin hazırladığı broşür

Özelleştirme saldırısı ve TELEKOM

21 Şubat krizinin ardından başta Türk Telekom olmak üzere, THY, TEKEL, Şeker Fabrikaları ve kamu bankalarının özelleştirilmesine hız verildi. 14 aydır uygulanan IMF-TÜSIAD programının çöküşünün de belgesi olan 21 Şubat krizi, işçi ve emekçilere dönük saldırıların uygulanmasının dayanağı haline getirildi. Öyle ki 14 aydır uyguladıkları program ile bizleri “kemer sıkamak” durumunda bırakanlar, söz konusu programın çöküşünün ardından öncekinin katmerlenmiş devamı niteliğinde olan yeni bir program hazırladılar ve buna “Ulusal Program” adını verdiler. Sermaye örgütlerinin dört elle sarıldığı, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği’nin (TOBB) yeni bir “Ulusal Kurtuluş” olarak ilan ettiği bu program, programın asıl hazırlayıcıları durumunda olan IMF-DB ve emperyalist devletlerden de büyük bir destek aldı. Önceki IMF patentli programlarda olduğu gibi, bu programın da sermaye tarafından destek görmesi şaşırtıcı değildir. Çünkü bu program da diğerleri gibi yerli ve yabancı sermayenin kâr krizine çözüm aramakta, devlet işletmelerinin yağmaya açılmasını, tarımsal üretimin yıkıma uğratılmasını, sosyal hakların gaspı ve ücretlerin en alt seviyeye çekilmesini öngörüyor.

Kriz sonrası başta akaryakıt olmak üzere temel tüketim maddelerinden ulaşımaya kadar ardı ardına yapılan zamlar, ücretlerin yarı yarıya erimesi, yarım milyon işçinin işten atılması, tasarrufların gasp edilmesi vb. ile faturanın ilk taksitlerini biz işçi ve emekçilere ödetenler, Derviş programı ile yeni faturalar ödetmek için kolları sıvadılar. Yeni saldırı programının öncelikli hedeflerini özelleştirmeler oluşturuyor.

Özelleştirmenin gerçek nedenleri

24 Ocak Kararları, 12 Eylül darbesi ve Özal hükümetinden bugüne özelleştirme, sermaye partilerinin ve hükümetlerinin programlarının ana eksenini oluşturdu. Kamu işletmelerinin zarar ettiği, verimsiz çalıştığı ve yolsuzluklara yol açtığı propagandası ile özelleştirmenin zemini döşendi. Bu propaganda eşliğinde kamu işletmelerine yeni yatırımlar yapılmadı, zarar ettirilmeleri için ne gerekiyorsa yapıldı, taşeronlaştırmalar vb. uygulamalar ile özelleştirmenin adımları atıldı ve KİT’lerin kaynakları sermayeye aktarıldı. Fakat tüm bu çabalar yapılan propagandanın sahtekarlığını gizlemeye yetmedi. İlk elden en kârlı kuruluşlardan özelleştirmeye başlanması tüm iddiaları altüst etti. Artık özelleştirmecilerin söyledikleri kimseyi ikna edemiyor. Peki, eğer KİT’ler zarar ettiği ve verimsiz çalıştığı için değilse niçin özelleştiriliyor?

Nasıl ki devletin sinai yatırımlara yönelmesi sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde gerçekleşmişse, özelleştirmeler de yine sermayenin çıkarları ekseninde gerçekleşmektedir. Türkiye’nin kapitalistleşmesi sürecinde devlet, ekonomik yaşamda önemli bir rol oynamıştır. Sermaye sınıfının cıvıllığı ve sermaye birikiminin zayıflığı nedeniyle en temel yatırımlar devlet tarafından yapılmış, kapitalizmin geliştirilmesi ve sermaye sınıfının palazlandırılması bu politikanın başlıca amacı olmuştur. Devlet işletmeleri özel sektöre ucuz girdi ve ara malı sağlamak, özel sektör tarafından üretilen ürünleri normal fiyatlarının üzerinde bir fiyatla satın almak, ihale ve aracılık yöntemleriyle en uygun koşullarda KİT’lere ortak ederek palazlandırmak, batık özel şirketlerin zararlarının karşılanması ve başka yollarla kapitalistlere kaynak aktarmak gibi işlevler görmüş ve bu sayede güçlü bir sermaye sınıfı yaratılmıştır.

1970’li yılların sonunda sermaye sınıfı önemli bir mali krizle karşı karşıya kalmış, bu kriz 12 Eylül darbesi sonrasında ücretlerin en alt seviyeye düşürülmesi ve Ortadoğu pazarlarına dönük ihracattaki artış sayesinde hafifletilebilmiş, krizin hafiflemesi sayesinde özelleştirmeler aciliyetini yitirmiştir. 1987’den başlayarak işçilerin düşük ücrete tepki göstermesi, ‘89’bahar eylemleri ile ücretlerde belirgin bir artış sağlanması, ihracatta önemli düşüşler yaşanması ve ardı ardına yaşanan krizler, özelleştirmelerin yeniden gündemleşmesine yol açmıştır. Kısacası özelleştirme yabancı ve yerli sermayeye yeni kâr alanları açmak devletin mali krizini kısmen de olsa gidermek ve dış borçların bir kısmını ödeyebilmek amacıyla sermaye tarafından dayatılan bir saldırı politikası olmuştur, bugün de öyledir.

TELEKOM’DA özelleştirme saldırısı

Teletaş ve Netaş’taki PTT hisselerinin satışı, T’nin PTT’den ayrılması ile başlatılan özelleştirme sürecinin, Türk Telekom A.Ş.’nin özelleştirilmesi ile tamamlanması istenmektedir. 21 Şubat krizinin ardından IMF’nin kredi vermesi ve krizden çıkmak için özelleştirmelerin şart olduğu yönünde güçlü bir propaganda başlatıldı. Krizden çıkışı 15 milyar dolarlık IMF kredisine bağlayan sermaye hükümeti, bu kredinin gelmesini ise özelleştirmelerin gerçekleştirilmesine, kamu mallarının yağmaya açılmasına ve tarımsal üretimin yıkımına bağlıyor. IMF “şunları, şunları yapmazsan kredi vermem” diyor, bunlar da sık sık verdikleri niyet mektupları ve yaptıkları görüşmeler ile “söylediklerinizi yapacağız, kredi musluklarımızı açın” diyorlar. Bu nedenledir ki, meclisten çıkan her bir yasa, işçi ve emekçilere dönük saldırı anlamına geliyor. %45’i yabancılara, %5’i çalışanlara olmak üzere Telekom’un %99’unun özelleştirilmesini öngören Telekom Yasası, bu saldırı yasalarından birini oluşturuyor.

Telekom’un özelleştirilmesini kredinin gelmesi ve krizden çıkış için hayati önemde gören hükümet, özelleştirmenin faydaları konusunda da güçlü bir propaganda başlatmıştır. Özelleştirmenin faydaları konusundaki iddiaları şöyle sıralayabiliriz:

- Hizmet kalitesi yükselecek!

Özelleştirmeciler Türk Telekom’un rekabete açılmasıyla hizmet kalitesinin yükseleceğini iddia ediyorlar. Oysa 20 yıllık uluslararası deneyimler, hizmet kalitesinin yükselmesi şöyle dursun, özellikle yüksek maliyetler ve düşük kâr marjı nedeniyle kırsal alandaki yatırımların durduğunu ve hizmet kalitesinin düştüğünü gösteriyor. Meksika Telekom şirketi (TELMEX)’in özelleştirilmesi sonrasında yatırımlar büyük yerleşim bölgelerinde yoğunlaşmış, geri kalmış bölgelerde ise neredeyse hiç yatırım yapılmamıştır. Şehirlerarası haberleşme hizmetlerine büyük yatırımlar yapılırken, sık sık arızalanan ve eski tip bakır kablolarla çalışan şehir içi şebekelerin arıza, onarım ve bakımı ikinci plana itilmiştir. Amerika’da bölgesel telefon şirketleri 1984-1992 yılları arasında şubelerinin %28’ini kapatmıştır. Diğer yandan bugün dünya telekomünikasyon sektörünün aşırı yatırımdan kaynaklanan önemli bir mali krizle karşı karşıya olması yeni yatırımları olanaksız kılmaktadır.

- Fiyatlar düşecek!

Özelleştirmeciler Telekom’un özelleştirilmesinin rekabete, rekabetin ise fiyatların düşmesine yol açacağını iddia ediyorlar. Oysa kablolu telefon hizmetleri yapısı gereği rekabete kapalıdır. Türk

Telekom’un ülkenin bölgelere ayrılarak özelleştirildiği farz edilirse, daha baştan ihale alan her şirket kendi pazarına sahip olacak, karşısında herhangi bir rakip olmayacaktır. Bölgelere ayrılmadan yapılacak özelleştirmede ise zaten rekabetten söz edilemez. Diğer yandan uluslararası özelleştirme deneyimleri, fiyatların düşmesi bir yana, özellikle şehir içi tarifelerin katlanarak arttığını göstermektedir. İngiliz Telekomünikasyon Şirketi (BT)’nin özelleştirilmesinin ardından 1990’da yerel konuşma ücreti %5.9, jetonlu yerel konuşmalar %41 oranında artırılırken, ticaret ve iş konuşmaları %15 oranında düşürülmüştür. Meksika TELMEX’in özelleştirilmesinin ardından şehir içi arama ücretleri 2 kat artarken, milletler arası görüşme ücretleri yarı yarıya düşürülmüştür. Amerikan tekeli AT&T, 1984-1992 arasında ev telefonlarına %60 zam yaparken, büyük şirketlerin kullandığı şehirlerarası telefon görüşmelerinde %40 indirim yapmıştır. Bu örnekler, fiyat düşmesinin yalnızca milletler arası görüşmeler ile işyeri abonelerinin görüşmelerinde söz konusu olduğunu ve bu durumun iş çevrelerinin işine yaradığını göstermektedir.

Yukarıdaki açıklamalar da göstermektedir ki, özelleştirmecilerin iddiaları dayanaksız iddialardır ve emekçileri yanıltmayı amaçlamaktadır. Özelleştirmenin sonuçları fiyatların yükselmesi ve hizmet kalitesinin düşmesiyle sınırlı olmayacak, Telekom işçileri daha büyük faturalarla karşılaşacaktır.

25 bin işçi işten atılacak!

Telekom’un özelleştirilmesinin ilk sonuçlarından biri, diğer tüm özelleştirmelerde olduğu gibi kitlesel işçi kıyımları olacaktır. Özelleştirmenin ardından kısa sürede 25 bin işçinin işine son verileceği söylenmektedir. Yani 3 işçiden 1’i atılacak. Daha şimdiden hükümet işçi kıyımlarına yasal kılıf aramakta, “re’sen emeklilik” ile işçi kıyımının ilk adımını atmaktadır. Elbette ki işçi kıyımları 25 bin işçiyle sınırlı kalmayacak, uzun vadede bu sayı daha da artacaktır. Telekom Yasası’nda sayıları 12 bini bulan 399’a tabi sözleşmeli personel ile kapsam dışı personelin özelleştirmeden hemen sonra diğer kurumlara dağıtılacağı, emekliliği gelmiş çalışanların istekleri doğrultusunda %30 fazla prim ödenerek “gönüllü emekli” edileceği, 1475 sayılı İş Kanunu’na tabi çalışanların işveren tarafından işten atılması durumunda Hazine tarafından “iş kaybı tazminatı” ödeneceği söylenmektedir. Uluslararası Telekomünikasyon şirketlerinin 25-30 bin çalışanın yeterli olduğunu söylemeleri, transferlerle birlikte istihdamın 40-50 bin arasında düşeceğini göstergesidir. Petrol-İş Sendikası’nın ‘97-99 yıllıklarındaki bilgilere göre, özelleştirme öncesi toplam 20.972 kişinin çalıştığı kamu kurumlarında, özelleştirmelerin ardından toplam 14.310 işçi işten atılmıştır, yani çalışanların %68.2’si. Bu rakamlar da gösteriyor ki, Türkiye’de özelleştirmelerin ardından işçilerin %70’i işten atılmaktadır.

İngiliz Telekomünikasyon şirketi (BT)’nin özelleştirildiği 1984 yılında 241.000 olan personel sayısı 1997’de 119.900’e düşerek 1984-97 arasında 121.200 kişi, yani çalışanların yarıdan fazlası kapı önüne konmuştur. 1989-93 yılları arasında Kanada’da NBTEL’de %14, MTS’de %19, Sask Tel’de %26, AGT’de %42, Bell Canada’da %9 oranlarında istihdam azalması olmuş, Bell Canada 1995’te 3 yıl içerisinde 10.000 işçiyi, yani şirket işgücünün %25’ini işten çıkaracağını açıklamıştır. Kanada’da işçi çıkarmalar

r:

V işçilerinin mücadele platformu

“erken emeklilik”, “gönüllü işten ayrılma” ve doğrudan işten çıkarma yoluyla yapılmıştır. Amerikan tekeli AT&T 1984-97 arasında 150.000 işçinin işine son vermiş, bölgesel telefon şirketlerinin 1984-92 arasında şubelerinin %28’ini kapatmaları sonucu 158.281 işçi işsiz kalmıştır. Japonya telekomünikasyon şirketi NTT’nin özelleştirildiği 1985’te 304.000 olan işçi sayısı 1993’te 215.600’e düşmüştür. Japonya’da da yine “erken emeklilik ve gönüllü emeklilik” ve “transferler” önemli bir rol oynamıştır. Geçmiş yıllara ait olmaları -97 öncesi- nedeniyle verdiğimiz bilgiler, işten atılmaları bugünkü boyutlarını göstermek açısından yetersiz kalmaktadır. Örneğin bugün 113.000 çalışanı bulunan Japonya NTT, önümüzdeki günlerde 60.000 çalışanı işten çıkaracağını, geri kalanların ücretlerini %20-30 düşüreceğini ve taşeronlara devredeceğini açıkladı. Böylece özelleştirmenin başladığı 1985’te 304.000 olan işçi sayısı 53.000’e düşürülmüş olacak, kalanlar da taşerona devredilecek. 1985-2001 arasında toplam 251.000 kişi, yani toplam personelin %83’ü işten atılacak. Az sayıda verdiğimiz bu örnekler, Türk Telekom işçilerinin karşılaşacağı kırımın göstergesi olmakla birlikte, 25.000 rakamının ne kadar iyimser bir rakam olduğunu da göstermektedir.

Taşeronlaştırma ve sendikasılaşdırma yaygınlaşacak!

Taşeronlaştırma uygulaması bugün de bulunmakta ve gittikçe yaygınlaşmaktadır. Özelleştirmelerin ardından taşeronlaştırmanın yanı sıra sözleşmeli personel, geçici işçi, mevsimlik işçi gibi uygulamalar da yaşanmakta, sendikali işçi sayısı hızla düşmektedir. Yine Petrol-İş’in 97-99 yıllıklarındaki bilgilere göre, Türkiye’de özelleştirmelerin ardından sendikali işçi sayısı %72 oranında düşmüştür.

Amerikan AT&T’de 1984-97 arasında işten atılan, 150.000 işçi, sendikali işçi sayısının %60’ını oluşturmaktadır. İngiliz BT’de özelleştirme sonrası taşeronlaştırma yaygınlaşırken, bazı birimlerin satışı çıkarılması, sözleşmeli personel uygulaması ve part-time çalışma yaygınlaştırılmış, sendikali işçi sayısı hızla düşmüştür.

Ücretler düşecek! Sosyal hak gaspları artacak!

Her özelleştirme sonrasında taşeronlaştırmaya ve sendikasılaştırmaya ücretlerdeki hızlı düşüş eşlik etmektedir. Elbette ki ücret düşürmeleri için özelleştirmeler beklenmemekte, bugün olduğu gibi her toplu sözleşme döneminde kamu işçilerinin ücretlerinin çok yüksek olduğu yönünde propaganda yapılmakta ve sıfır zam dayatılmaktadır. Özelleştirme sonrasında düşük ücretli sendikasıız işçi çalıştırmaya yönelmesi, “işten atma” tehditleri altında sendikali işçilerin ücretlerinin aşağıya doğru basınç altına alınmasına ve ücretlerin hızla düşmesine yol açacaktır. Ücretlerin düşmesine, sosyal hak gaspları eşlik edecektir. IMF-TÜSİAD hükümeti, sermayenin istekleri doğrultusunda kıdem tazminatının kaldırılmasını amaçlayan “Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı” hazırladı. Eğer bu yasa tasarısı yasalarsa, ancak ölüm ve emeklilik halinde kıdem tazminatı alınabilecek, yani işten atılmalarda kıdem tazminatı ödenmeyecek. Daha önceki fonların akıbeti düşünüldüğünde, bu tasarının aslında kıdem tazminatının tümüyle kaldırılması anlamına geldiği açıktır.

Özelleştirme emperyalizme bağımlılık ilişkilerini artırıyor!

Kapitalizm, 2. Dünya Savaşı ile 70’li yıllar arasında, daha önce benzeri görülmemiş bir büyüme dönemi yaşamıştı. Devlet ekonomik yaşama müdahale ederek kapitalizmin devresel krizlerini sınırlayabildi. Bu aynı dönemde tekelleşme korkunç boyutlara ulaştı. 1950’lerde ABD’de, 1960’larda Avrupa’da ve 1970’lerde Japonya’da pek çok uluslararası tekel oluştu. Tekelciliğin bu derece boyutlanması, kâr oranlarının düşüşünü, pazarların daralmasını ve geri kalmış ülkelerin emperyalist tekellere ve ülkelere kölece bağımlılığını beraberinde getirdi. 1970’li yılların başında kapitalizm bugün de aşılamayan büyük bir krizle sarsıldı. Bu dönemler aynı zamanda “sosyal devlet!” anlayışının terk edildiği dönemler oldu. 1970’lerdeki bunalım kârların düşmesi ve pazar sorunu olarak kendisini göstermiş, giderek kapitalist devletlerde mali kriz ve uluslararası borç krizi boy göstermiştir. Kârlardaki düşüş, ücretlerin düşürülmesi ve sosyal hak gasplarıyla dengelenmeye çalışılırken, pazar sorunu ise, geri kalmış ülkelerin açık pazar haline getirilmesi ve yeni pazar açılması ile çözülmek istenmiştir. Ne var ki, dünya pazarlarının paylaşılmış olması ve yeni pazarlar açılmaması, yeni çözüm arayışlarına neden olmuştur. İşte özelleştirme, bu krizi, krizin faturasını işçi ve emekçilere dayatarak aşmak için oluşturulmuş çok kapsamlı bir saldırı politikasının halkalarından biri olarak gündeme gelmiştir. Sermaye, özelleştirme politikasıyla kârlılık ve pazar sorununa kısa vadede bir çözüm bulmak istemektedir.

Bugün gelinen noktada geri kalmış ülkeler uluslararası tekellerin ihtiyaçları doğrultusunda sömürgeleştirilmiş ve büyük yıkımlarla yüzyüze bırakılmıştır. Bu süreç aynı zamanda Türkiye’nin de emperyalist devletlere bağımlılığını artırmış, tahkim yasası, serbest bölgeler, Gümrük Birliği, stand-by antlaşmaları, niyet mektupları ve IMF programlarıyla bu bağımlılık daha da perçinlenmiştir. Elbette ki bu bağımlılık ilişkileri işçi ve emekçilerin yıkımıyla sonuçlanırken, Türk tekeli sermayesinin daha da palazlanmasına yol açmıştır. Sermaye sınıfı, bu bağımlılık ilişkilerindeki çıkarları nedeniyle ki, IMF programlarını “kraldan kralcı” bir tutumla desteklemekte, ısrarla savunmaktadır; yani IMF programları Türk egemen sınıflarının da programıdır. Özelleştirmeler bu bağımlılık ilişkilerini daha da artırmakta, ülke kaynaklarının yerli ve yabancı tekellerce yağmalanması anlamına gelmektedir. Telekomünikasyon sektörü uluslararası tekellerce küresel kapitalizmin sinir sistemi olarak tanımlanmaktadır. Haberleşme, enerji ve bankacılık sektörlerinin tekellerin egemenliği altına girmesi, dünya pazarlarında bu tekellerin hakimiyetini pekiştirmekte ve geri kalmış ülkelerin emperyalizmin tam boyunduruğu altına girmesine yol açmaktadır.

Haber-İş özelleştirme taraftarı mı?

Telekom’un özelleştirilmesi aylardır ülkenin en temel gündemlerinden birini oluşturuyor. IMF’den ABD başkanına, hükümetten orduya kadar herkes Telekom’un özelleştirilmesi üzerinde hararetle tartışmalar yürütürken, sendikamız, sanki bu tartışmaların muhatabı değilmişçesine sessizliğini bozmadı, bozmuyor. Haber-İş Genel Başkanı Cengiz Teke’nin aylar öncesinden “özelleştirme nedeniyle tek bir işçi atılırsa işyerlerini

işgal ederiz” demesi, bu suskunluğun gerisindeki nedeni açıklamaktadır. Yani Cengiz Teke özelleştirmeden sonrası için konuşuyor ve bu tutumuyla özelleştirmecilere davetiye çıkarıyor. Biz biliyoruz ki sendika merkez yönetiminin de, şubemiz yönetiminin de “özelleştirmeye karşıtlık” gibi bir tutumu yoktur, olmamıştır. Onların karşıtlığı özelleştirmeye değil, “sonuçlarına!” olmuştur. Ama yine biliyoruz ki, özelleştirmeye karşı mücadele etmeyenlerin sonuçlarına karşı da mücadele etme şansı yoktur (zaten özelleştirmeye karşı olmayanın sonuçlarına karşıtlığı yalnızca lafta bir karşıtlıktır). Geçmiş özelleştirme deneyimleri “tek bir işçi atılırsa” edebiyatının hiçbir kıymeti harbiyesinin olmadığını, bu tutumun yalnızca, özelleştirmeye karşı tabandan gelecek tepkileri söndürmenin aracı olduğunu kanıtlamaktadır.

İşyeri komitelerinde örgütlenelim! Özelleştirmeye geçit vermeyelim!

Özelleştirme saldırısı ancak ve ancak biz Telekom işçilerinin mücadele birliği sayesinde püskürtülebilir. Bunun için her şeyden önce çalışma birimlerimizde işçi-memur birliği temelinde işyeri komitelerini oluşturmalı, büyük direniş ve grevlere hazırlanmalıyız. Bu mücadelede SEKA işçilerinden, özelleştirme saldırısını püskürten Güney Kore Telekom işçilerinden öğrenmeliyiz. Bölgemizden başlatılacak bir mücadelenin ülkenin dört bir yanına dalga dalga yayılacağı, Telekom’dan yükselteceğimiz mücadele bayrağının TEKEL işçilerinin, Kamu Bankaları çalışanlarının, THY işçilerinin, Şeker Fabrikaları işçilerinin ve Türkiye işçi sınıfının omuzlarında dalgalanacağı bilinmelidir.

Telekom’un özelleştirilmesine karşı mücadelenin emperyalist tekellerin egemenliğine karşı bağımsızlık mücadelesi anlamına geldiği de unutulmamalıdır. IMF-TÜSİAD-Derviş programını ve sosyal yıkım saldırısını püskürtmenin yolu da bu mücadeleden geçmektedir. Vakit kaybetmeden ellerimizi birleştirmeli, işyeri komitelerini oluşturmalı ve özelleştirmeye geçit vermemeliyiz.

MÜCADELE TALEPLERİMİZ:

- **Özelleştirmeler durdurulsun, Telekom Yasası iptal edilsin!**
- **Taşeron uygulaması kaldırılınsın, taşeron işçilere kadro verilsin!**
- **Re’sen emeklilik çalışmaları durdurulsun!**
- **Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı geri çekilsin!**
- **Ücret kayıplarımız telafi edilsin, sıfır zam dayatmasına son verilsin!**
- **Sahte İş Güvencesi Yasa Tasarısı geri çekilsin!**
- **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- **Emperyalizme kölece bağımlılık ilişkilerine son verilsin, IMF-TÜSİAD-Derviş programı iptal edilsin!**
- **Tüm dış ve iç borç ödemeleri durdurulsun!**
- **Krizin faturası kapitalistlere!**

ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI ANADOLU YAKASI TELEKOM İŞÇİ KOMİTESİ

YARARLANILAN KAYNAKLAR:

- 1- **KİGEM, Telekom’da Özelleştirme/ Funda Başaran, Gaye Yılmaz**
- 2- **Petrol-İş 1997-1999 Yıllıkları**

Aymasın işçileri işçi sınıfı adına direndikleri bilinciyle hareket etmelidir!

Türkiye kapitalizminin yaşadığı kriz işçi ve emekçilere acı reçeteler çıkarmaya devam ediyor. Geçen her gün emekçiler için daha fazla yıkım ve daha fazla yoksullaşma anlamına geliyor. 22 Şubat'tan bu yana zamlar birbirini izliyor. Tarımda yıkım büyüyor. Şeker fabrikaları özelleştiriliyor. Telekom'un özelleştirilmesi için gereken hazırlıklar yapıldı. Binlerce Telekom emekçisi kapının önüne konulmayı bekliyor. Bunlar yaşanan krizin ilk elden emekçilere çıkarılan faturası.

Sermaye krizi bahane ederek yüzbinlerce işçiyi işten çıkardı. Anadolu yakasındaki sanayi bölgesinden örnekleyelim. Aksan Alüminyum Demir Profil'de 30 işçi, Üstün Makina'da 40 işçi, 2000 Litre'de 60'a yakın işçi, Arılı Plastik'te 50 işçi işten çıkarıldı. Ve Aymasın'dan 246 işçi işten atıldı. Ayrıca kapanan yüzlerce atölye var. Packart gibi fabrikalarda ise sürekli sirkülasyon yaşanıyor.

Sermayenin saldırılarına uğrayan bu işçi bölüklerinden Aymasın işçileri dışında herhangi bir tepki ortaya konulamadı. Bunda, atılan işçilerin büyük bölümünün sendikadan, dolayısıyla örgütlülüğünden yoksun oluşlarının, sendikalı olan yerlerde ise kastlanmış bürokratların oynadığı uğursuz rolün payı var. Bunların yanısıra, krizin yaşandığı bir ortamda işsiz kalma korkusu çalışan işçileri fazlasıyla sınırlayan bir etken.

Anadolu yakasında yaşanan yıkıma ve sermayenin saldırılarına ilk tepki 31 Mayıs günü işten atılan 246 Aymasın işçisinden geldi. İşten atılmalarını kabullenmeyerek direnişe geçtiler.

Aymasın'da işçilerin atılmasının gerekçesi fabrikanın kriz içinde olması! Kriz sermaye için adeta bir kalkan işlevi görüyor. Emekçilere ödedikleri her faturada krizin arkasına sığınarak bunun sorumluluğunu üstlerinden atmaya çalışıyorlar. İşte Aymasın işçileri bu oyunu boşa çıkararak sınıf kardeşlerine ilk ışığı yaktılar.

İşçi sınıfının bir dizi saldırıya uğramasına rağmen yeterli tepkiyi ortaya koyamadığı bu sessizlik ortamında Aymasın işçilerinin direnişe çıkması büyük önem taşıyor. Açık ki bu direniş diğer sınıf bölüklerine örnek olacak, onlara direnme gücü verecektir.

Aymasın işçileri '97 sonlarından bu yana ciddi sorunlarla yüzyüze kaldılar. '98'de Aymasın patronu o dönemin temsilcileriyle işbirliği yaparak sendikayı tasfiye girişiminde bulundu. İşçilerin birçoğu bir dizi oyunla sendikadan istifa ettirildi. 400'e yakın işçinin çalıştığı fabrikada sendikaya üye işçi sayısı 40'lara kadar düştü. '98'den bugüne uzanan süreçte sorunlar giderek büyüdü. Fabrikada çalışan az sayıda öncü işçinin çabalarıyla işçilerin tamamına yakını tekrar sendikaya üye yapıldı. Maaşların ödenmesi hep aksadı. Patron sürekli işçilerden fedakarlık istedi. Fakat işçilerin yaptığı fedakarlığın karşılığı işten atılmalar, düşük oranda maaş zamları, sosyal hak gaspları vb. olarak geri döndü.

Gelinen noktada 246 işçi kapının önüne konulmuş bulunuyor. Bu sefer Aymasın patronu geçen yıllarda olduğu gibi kendine yakın olanlarla olmayanlar arasında herhangi bir ayırım gözetmeksizin, çalışan işçilerin tümünü hedef tahtasına koydu. Bu ise, geçmiş süreçlerde işçilerin birlik, beraberlik ve örgütlülüklerini dağıtmaya yönelik oyunların gerçek yüzünün açığa çıkmasını sağladı.

Aymasın işçileri direnişleriyle, öncelikle kendi aralarındaki dayanışmanın önemini daha net bir şekilde görecekler. Sermaye işçiler arasında sağcı-

solcu, Alevi-Sünni vb. yapay ayrımları, yıkım planlarını engelsizce hayata geçirmek için yapıyor. Tabanda örgütlü, haklarına sahip çıkan mücadeleci bir işçi bölüğüne yönelen saldırıların ise kolayından hayata geçme şansı yoktur. Aymasın işçileri zor ve sancılı bir sürecin ardından bu birlikteliği yakalamış görünüyorlar. Daha önce sendikadan istifa eden işçiler bugün sendika üyesidir ve direniştedir. Bu yakalanan birlikteliğin bir göstergesidir. Direnişteki işçilerin dağınıklığı ise, direnişin zayıflamasına yolaçma riski taşımaktadır.

Kendi içinde örgütlü olunmadığı, bu örgütlülüğün disipline edilemediği koşullarda, direnişin kazanılması bir hayli zor olacaktır. Aymasın işçileri yakaladıkları bu birlikteliği daha da geliştirmek ve güçlendirmek durumundadırlar. Bu, hem direnişin uzadığı koşullarda dökülmelerin engellenebilmesi, hem de işten atma saldırısına karşı Aymasın patronuna tek vücut halinde kararlı bir şekilde direndiklerinin hissettirilmesi açısından dikkat edilmesi gereken bir noktadır.

Siyasal ya da mezhepsel eğilimleri ne olursa olsun, işçilerin tamamı sömürülüyor. Sırtlarından milyarlarca lira kazandırıyorlar, beraber aç kalıyorlar, beraber direniyorlar. Saldırı ayrımsız olarak herkese yöneliyorsa, hep birlikte hareket etmek, hep birlikte direnişin kazanması için emek harcamak gerekiyor.

Aymasın mücadele potansiyelinin henüz zayıf olduğu bir bölgenin içinde. Çevresinde bir dizi örgütlü-örgütsüz fabrika ve işletme bulunuyor. Bu fabrikalar farklı sektörlerde olsalar da, bir kısmı sendikal örgütlülüğe sahip fabrikalar. Bunlardan bazıları Aksan, Siemens, Singer, Arılı Plastik, Alümag, Mutlu Akü, Petlas ve Tuzla organize deri sanayide bulunan örgütlü fabrikalardır. Direnişin sesinin diğer işçi kesimlerine duyurulabilmesi, onların bu direnişe sahip çıkmalarının sağlanabilmesi için sınıf dayanışmasının örülmesi gerekmektedir. Direnişe destek ziyaretleri, işçilerin kendi aralarında toplayacakları para, gıda vb. ilk akla gelenler.

Aymasın işçilerinin direnişlerini kendi dışlarına taşımaları direnişin yalnız kalmaması için gereklidir. Zira direnişin, ilk tepki olması yönüyle, bundan sonraki süreçte özellikle Aymasın'ın yakın çevresinde bulunan ve işten atılma saldırısıyla karşı karşıya gelen işçi ve emekçilerde bırakacağı etki önemlidir. Direniş hiçbir koşulda kendi sınırları içinde düşünülmemelidir. Aymasın işçileri bugünden işçi sınıfı adına direndiklerini bilince çıkarmalı ve bunun sorumluluğuyla davranabilmelidirler.

Direnişin başarıya ulaşması için komitenin olması iyi bir avantajdır. Fakat önemli olan bu komitenin ne ölçüde işletilebileceğidir. Bu noktada direniş komitesi bir dizi etkinliğin içine girebilmelidir. Bu etkinlik iş örgütlülüğü güçlendirmeye ve direnişe dışarıdan destek sağlamaya yönelmelidir. İlk elden çıkarılacak bir bildiri ile çalışmaya başlanabilir. Yanısıra afişler, kalemler, dayanışma gecesi ve benzeri çalışmalara bugünden hazırlanmak gerekmektedir.

Direnişçi işçilerin ağırlıklı bölümü bayan. Bunun hem avantajları hem de dezavantajları var. İkinci sınıf insan konumuna reva görülmelerinin yanısıra yoğun bir emek sömürüsü yaşamalarının biriktirdiği bir öfke birikimi mevcut. Aynı zamanda birçoğu genç, işçilik yaşamı yeni, mücadelede deneyimsizler. Eğitim

çalışmalarının yapılması, panel ve seminerlerinin düzenlenmesi eksiklerin giderilmesi yönünde kullanılabilir araçlardır. Başka bir araçsa, geçmiş grev ve direnişlerinden dersler çıkarmak ve olumsuzluklara karşı önceden tedbir almaktır.

Aymasın işçileri geçtiğimiz 8 Mart'ta Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliğini yapabileme inisiyatifi gösterdiler. Bu yönüyle de diğer sınıf kardeşlerine, mücadele tarihlerine sahip çıkılması gerektiği noktasında örnek oldular. Yine geçtiğimiz 1 Mayıs'ta işgünü olmasına rağmen alana 100'ün üstünde bir kitleyle çıktılar. Bunlar gösteriyor ki, Aymasın işçisi küçümsenmeyecek bir mücadele birikimine sahip. Bu mücadele birikimi direnişin kolayından kırılmayacağına bir işaret sayılmalıdır. Aymasın işçilerinin bir başka avantajları, ileri ve direnişçi kimliğe sahip olan Deri-İş Sendikası'nda örgütlü olmalarıdır. Kuşkusuz ki bu direnişçi kimliği mücadelelerine ve sendikalarına sahip çıkmakla yarattılar. Deri-İş Sendikası'nı bu düzeye getirdiler. Bu başarının süreklileştirilebilmesi ve daha ileriye taşınabilmesi, yine işçilerin kendi sorunlarına, mücadelelerine ve sendikalarına sahip çıkmalarıyla mümkün olacaktır. Bunun yolu da direnmekten geçmektedir.

Sonuç olarak, grev ve direnişler işçi sınıfının mücadelesinde birer okuldur. Ancak grev ve direnişler kendiliğinden okul işlevini yerine getiremez. Oraları okul yapan işçi sınıfının mücadelesi, sermayeye karşı verdiği savaştır. Bu mücadelede bir dizi engellerle karşılaşmak olağandır. Bu engeller yeri gelir patronların direnişi kırmaya yönelik oyun ve manevraları, yeri gelir polis ve askerlerin grev çadırını yıkmaya ve direnişi dağıtma girişimi olur. Bütün bunlara hazırlıklı olunmalıdır. Ayrıca önden görülmeyen onlarca engeli de hesaba katmak gerekir.

Aymasın işçileri direnişlerini bir mücadele okulu yapma sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Yapılan yanlışlıklar, eksiklikler, ileriki dönemlerde hem Aymasın işçilerine hem de sınıfa bir dizi deneyim ve ders çıkaracaktır. Aymasın işçisi direnişi kazanarak işçi sınıfına en iyi mirası bırakacaktır. Yeter ki kazanmak için kendine güvensin, tüm enerjisini, tüm mücadele birikimini ve deneyimini bu yolda kullanabilsin.

Güç örgütlülüktedir!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Krizin faturası kapitalistlere!

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

Herkese grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!

Aymanın direnişi kararlılıkla sürüyor...

Sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Aymanın'da geçen hafta başlayan direniş devam ediyor.

Yaklaşık beş aydır, Aymasan işçileri ücretlerini alamıyorlardı. Ücret sorunu ve sosyal hak ihlalleriyle ilgili olarak, sendika ile işveren arasında yapılan görüşmelerde Aymasan patronu, kriz içinde bulunduğunu, bu yüzden işçi çıkarılması gerektiğini söylemiş, bu teklif işçiler ve sendika tarafından kabul edilmemişti. Buna karşın belli aralıklarla ücretsiz izin uygulaması yapıldı. 31 Mayıs günü ise 246 işçinin 13. madde kapsamında işten çıkarıldığı duyuruldu.

Daha önce de Aymasan işçileri işten çıkarma ve sendikasıyla defalarca karşı karşıya kalmışlardı. Aymasan kapitalisti sendikalı işçi sayısını bir ara azınlık noktasına düşürse de, kalan sendikalı işçilerin ısrarlı mücadelesi sonucunda Deri-İş yeniden örgütlendi.

1 Mayıs'tan bu yana sendika ile işveren arasında yapılan iki görüşmede işveren, işçilerin tazminatlarını ödemek için para aradığını, en kısa zamanda tazminatları ödemeye çalışacağını söyledi. Temsilciler ise, ne olursa olsun işlerini geri istediklerini, tazminatlar için ödenecek olan paranın fabrikaya/üretim

yatırılabilirliğini, işe dönmeyi kapsamayan her türlü öneriyi kapalı olduklarını belirttiler. Yapılan görüşmelerden sonra daha kararlı bir şekilde devam eden direniş, mahalle halkının ve sınıftan yana güçlerin desteğini alarak büyüyor.

İşçiler, işlerine geri dönünceye kadar direnişi sürdüreceklerini, Cuma günü yapılacak olan görüşmelerden de bir sonuç elde edilemezse, sonuç alacak eylemler yapacaklarını söylüyorlar.

Konu ile ilgili olarak Deri-İş Sendikası'nın yaptığı açıklamada; tensikatın sendikal örgütlülüğü dağıtmaya yönelik olduğu, "kriz" in bahane gösterildiği, işçilerin işlerine dönünceye dek direnişi sürdürecekleri belirtildi.

İlk andan itibaren kararlılıkla sürdürülen direniş sınıf dayanışması ile bütünleştiği ölçüde, bölgede uzun dönemdir yaşanan işten çıkarma saldırılarına karşı ciddi bir yanıt olabilecek bir potansiyeli içinde barındırmaktadır. Aymasan direnişinin kazanması, sadece Aymasan işçilerinin değil, bir bütün olarak sınıfın zaferi olacaktır. Bu nedenle, sınıf dayanışmasının örülmesi büyük bir önem taşımaktadır.

Kızıl Bayrak/Kartal

Aymanın işçileri direniş bayrağını büyük bir coşku ve kararlılıkla dalgalandırıyor...

Örgütlü güç yenilmezdir!

Patronun fabrikayı kapatma saldırısına karşı direniş bayrağını büyük bir coşku ve kararlılıkla dalgalandıran Aymasan işçileri, direnişi zaferle taçlandırana kadar mücadeleye devam etmelidir.

Sermayenin büyük mücadelelerle kazanılmış hakları gaspederek örgütsüzleştirme anlamına gelen sendikasıylaştırma saldırısına karşı en iyi cevap, mücadele etmek ve direnmektir. İşçilerin canı ve kanı pahasına bedeller ödenerek kazanılmış olan mevziler, örgütsüzleştirmek için bir bir yokedilmek istenmektedir. Aymasan işçilerinin direnişi, örgütsüzleştirme saldırısına ve hakların gaspına yönelik sermayeye verilen bir cevap olmuştur. Büyük emekler ve mücadelelerle yaratılan örgütlü güç, ne pahasına olursa olsun korunmak zorundadır. Bedelse, bedel de ödenecektir.

Aymanın işçilerinin direnişi, emeğin hakkını korumanın ve çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmanın direnişi olmalıdır. Kavga alanlarında düşmanın kuşatmasına karşı örgütlü ve birlikte hareket edildiğinde, sermayenin oyunlarını bozguna uğratmamak için hiçbir neden yoktur. Kazanılacağına olan inanç ve kararlılıktan alınan güçle, direniş patronun yüreğine korku salacaktır. Direniş sırasında büyük bir moral ve coşkuyla atılan sloganlar patronun suratında bir kırbaç gibi şaklayacaktır. İşçiler bir sınıf olarak hareket ettiklerinde sermaye sınıfının güçsüzlüğünü görecek ve kendi güçleriyle kazanmanın yolunu arayacaklardır.

Direniş süresince her yeni gün bir önceki günü aşmalıdır. Her geçen gün, sloganlar daha bir gür, daha bir coşkuyla atılmalıdır. Her geçen gün el ele, kol kola daha bir sıkı kenetlenmelidir. O zaman kazanılacak zafer bir an önce kucaklanacaktır.

Sermayenin saldırılarının ardı arkası kesilmemektedir. Daha birkaç gün önce asgari ücrete 4,5 milyon zam yaparak işçileri bir kez daha yoksulluğun dipsiz kuyusuna ittiler. Bir yanda işten çıkarmalar devam ederken, bir yandan da örgütsüzleştirme, özelleştirme, düşük ücret, sosyal hakların gaspıyla işçiler sefaletle mahkum ediliyorlar. Böylesi bir süreçte başlatılan direniş işçi sınıfına bir soluk aldırma, saldırılara geçit vermeme işlevi görmelidir. Atılan her adım, alınacak her karar ve yerine getirilecek tüm görevler direnişin sesinin duyurulmasına hizmet etmelidir. Direniş üzerinden sınıf kardeşlerimize seslenebilmeli, onları da harekete geçirebilmeliyiz.

Kavgamız sırasında göreceğiz ki, işçinin işçiden başka dostu yoktur. Örgütlü olarak ve hep birlikte hareket ettiğimizde, kendi kişisel çıkarlarımızı bir kenara bırakıp sınıf çıkarlarımız için el ele verdiğimizde, hakkımız olanı söke söke alacağız. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek güçtedir. Aymasan işçisi de bu birlikteliğin gücüne sahip olduğu içindir ki, er geç kazanacaktır. Geçmiş yıllarda verilen kararlı mücadelelerle örgütlülük kazanıldı. Şimdi de mücadele edilerek korunacaktır. Sermayeye hakettiği cevap verilecektir.

Gün 15-16 Haziran'ın direnişçi ruhunu kuşanarak birlik, mücadele ve dayanışmayı yükseltmenin günüdür! Gün sermayenin dur durak bilmeyen saldırılarına karşı örgütlü bir güç olarak ve kazanana kadar direnme günüdür!

Zafer direnen emekçinin olacaktır!

Örgütlü güç yenilmezdir!

Kartal'dan bir komünist

Tuzla Deri işçileri ile Aymasan işçileri kol kola mücadeleye!

TİS görüşmeleri tıkanan Tuzla Deri işçileri, direnişteki Aymasan işçilerini ziyaret ettiler. Sınıf dayanışmasının bilinciyle hareket eden Tuzla Deri işçilerinin Aymasan işçilerini pankartlarıyla, sloganlarıyla ve büyük bir coşkuyla topluca ziyaret etmeleri anlamlıdır.

TİS görüşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlandığı Tuzla'da işçilerin grev startı vermeleri, sermayenin yoğunlaşan saldırılarına, grev yasaklamalarına, satış sözleşmelerine anlamlı bir cevap olacaktır. Bu cevap direniş direniş, grev grev tüm fabrikalarda yankılanmalı, alanlar üretimden gelen güçle zaptedilmelidir. Her yer direniş, her yer mücadele alanı olarak kazanılmalıdır.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

ÖSS ile katmerleşen, AOBP ile keskinleşen eşitsizliğe karşı mücadeleye!..

Parasız eğitim, sınavsız üniversite!..

Kapitalist sistemde eğitim, burjuvazinin sınıf ihtiyaçları doğrultusunda şekillenir. Ülkenin genç nüfusunun geleceği burjuvazinin istediği şekilde belirlenmiş olur. Burjuvazi kendi sınıfına mensup gençlerin eğitimi için her olanağı sonuna kadar kullanır. İşçi ve emekçi çocukları için ise aynı şey sözkonusu değildir. Onlara ancak sömürü çarkının içinde yer almalarını sağlayacak kadar bilgi ve eğitim sağlanır. Onlara okullarda bilim değil tersine patrona, amire itaat, düzen kurum ve kurallarına boyun eğmek öğretilir. Türkiye’de emekçi gençliğinin eğitimle ilgili yaşadığı sorunlar, bunu bütün açıklığıyla göstermektedir.

ÖSS fırsat eşitsizliğinin aynasıdır

Emekçi sınıflara mensup gençlik, Türkiye’de paralı, ezberci, bilim dışı, gerici, faşist bir eğitimle kuşatılmış durumdadır. Yaşanan sorunlar dağlar kadar birikmiştir. Örneğin bu hafta yapılacak olan üniversite giriş sınavları başlı başına bir sorun durumundadır.

Liseyi bitirip üniversiteye girmek için başvuran gençlerin sayısı yaklaşık 1.5 milyondur. Fakat üniversitelerin toplam kontenjanı 300 bin kişi civarındadır. Üniversiteye girmeye çalışan gençler, bunu başarabilmek için büyük bir yarışa ve çılgıncasına bir rekabete zorlanmaktadır. ÖSS sınavları eğitimde fırsat eşitsizliğinin her yıl tekrarlanan en büyük göstergesidir, bu ülkenin eğitim sisteminde. Elbette ki böyle bir sınav sistemi uygulanmasındaki asıl amaç, en iyilerin kazanması değil,

üniversite kapılarının işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmak istenmesidir.

Sermaye bu konudaki kapsamlı çabalarını tercih ettiği sınav sisteminde somutlamaktadır. Sınav sistemindeki her yeni değişiklik, bu amaca biraz daha yaklaşmak içindir. 2000’de uygulamaya soktukları yeni sınav sistemiyle, bunu büyük ölçüde başarmışlardır. Yeni sistem Ağırlıklı Ortaöğretim Başarı Puanı(AOBP)’na dayanmaktadır. Bu yeni sistem liseler arasındaki dengesizliklerin giderileceği, dersane sektörüne darbe vurulacağı, sınava girenlerin üniversiteli olma şanslarının artacağı yalanlarıyla uygulamaya sokuldu.

Fakat bu yalan geçen yılın sınav sonuçlarıyla gün yüzüne çıktı. “Biz bilgi değil, mantık, yorum istiyoruz” diyerek ortaya attıkları yeni sistem, emekçi çocuklarının kazanma şansını daha da azalttı. Puanlar arası aralıklar sıklaştı. Ayrıca zorlaşan sınavlar nedeniyle, dersane sektörüne trilyonluk rant kapıları açılmış oldu. Önümüzdeki yılın dersane ücretlerinin milyarı aşacağından sözediliyor. Devlet okullarında verilen eğitim ise, sınavda istenilenlerle çoğunlukla paralellik taşıyor. Okullarda okutulan müfredat, ÖSS’de istenilen konu başlıklarına göre oldukça yüklü. Bu da dersanelere daha lisenin ilk yıllarından itibaren gitme zorunluluğunu yaratıyor.

Fırsat eşitsizliği büyüdükçe büyüyor

Bu sistemle fırsat eşitsizliğinin akıl almaz boyutlara ulaştığının bir kanıtı da, ortalaması yüksek olan liselerden mezun olanlarla düşük olan liselerden mezun olanlar arasında ortaya çıkan puan uçurumu. Ortalaması yüksek olan liseler elbette özel okullar, fen ve Anadolu liseleri. Buralardan düşük puanla mezun olan bir öğrenci, normal liselerdeki ortalaması düşük fakat başarılı olan birine göre daha yüksek puan alıyor. Yani mantık sistemin çıkarına göre çalıştırılıyor. Bu uygulamayla aynı ildeki farklı okullar arasında, ülkenin doğusu ile batısı arasında vs. büyük uçurumlar yaratılmış oluyor. Fırsat eşitsizliği büyüdükçe büyüyor.

Sermayeye kalifiye ucuz işgücü, teknisyen yetiştiren meslek liselilere ise, işçi olmaktan başka bir şans tanınmıyor. Çünkü üniversite sınavında kendi alanı dışında bir yer yazdığında, bu öğrenci çok düşük bir orta öğrenim başarı puanına mahkum ediliyor. Hükümet son günlerde bu okullardan mezun olanların 2 yıllık meslek yüksek okullarına sınavsız girmesini sağlayacak bir yasayı meclisten geçirmeyi planlıyor. Fakat bu bir şey değiştirmiyor. Ne olursa olsun, buralarda okuyanlar sistemin ihtiyaçları doğrultusunda kalifiye işgücü olarak yetiştirilecekler.

Üniversite: herşey sermayenin ihtiyaçlarına göre

Özel üniversitelerin sermaye için bilim ve teknoloji üretmesi planlanırken, devlet üniversitelerine farklı bir misyon biçiliyor. Onların sermaye için kalifiye eleman yetiştiren ticarethaneler yapılmasına dönük son noktalar konuluyor, son rötuşlar yapılıyor. Mesleki eğitimin verildiği meslek yüksek okulları da, her türlü

alt yapıdan yoksun binalarda verilen kalitesiz eğitimle üniversite olmaktan çok lisenin bir devamı olacak bir nitelik taşıyor. Söylemeye gerek bile yok ki, hemen tüm taşra üniversiteleri de aynı nitelikte eğitim veriyor.

Ancak bu ülkenin milyonu aşan genci, üniversite kapılarında gelecek aramak için ısrarla dirsek çürütüyorlar. Yılların emek ve çabasının meyvesini birkaç saatte toplama zorunluluğunun genç beyin ve bedenlerde yarattığı tahribat bir yana, kazanabilmenin yukarıda sıraladığımız güçlükleri bu stresi daha da artırıyor.

Kapitalist düzen geleceğimizi karartıyor

Türkiye kapitalizmi emekçi gençliği istediği biçimde yoğurabilmek için elinden geleni yaparken, bir taraftan da giderek ağırlaşan sorunlarla boğuşmak zorunda kalıyor. Bir yandan gençliği çelikten bir cendere içinde sıkıştırıyorlar, diğer taraftan sonu gelmez kriz ve bunalımların pençesinde debeleniyorlar. Kapitalist düzenin gençliğe vereceği hiçbir şeyinin olmadığı, her geçen gün biraz daha ortaya çıkıyor. Kapitalizm ne bugün ne de gelecek için gençlere hiçbir şey vaadedemiyor. Çünkü bu düzen tepeden tırnağa bir eşitsizlikler tablosudur. Herşey bir avuç kapitalistin çıkarı içindir.

Gençlik, ÖSS ile katmerleştirilen, AOBP ile keskinleştirilen eğitimdeki fırsat eşitsizliğine karşı mücadeleyi düzenin kendisine karşı bir mücadeleyle birleştirmek zorundadır.

**Parasız bilimsel eğitim için,
İnsanca bir yaşam için,
Sokağa, eyleme!..**

ÖSS kaldırılсын!

Fırsat eşitsizliğine dur demek için sokağa, eyleme!

Enflasyonun, hayat pahalılığının, işsizliğinin, yoksulluğun diz boyu olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Öyle bir ülkedeyiz ki; bir avuç sermaye sahibinin daha çok kâr hırsının ürünü olan, adına kriz denen ekonomik buhranlarla sarsılıyor. Krizleri yeni krizler, her yeni krizi de yıkım programları izliyor. Ve sürekli olarak krizlerin faturası işçi-emekçilere çıkarılıyor.

Bizim çocukluğumuz, gençliğimiz, tüm yaşamımız bu sarsıntıların faturasını ödemekle geçiyor. Kalitesiz, bilim-dışı, gerici, faşist ve her aşaması paralı olan eğitim sistemi bize geleceksizlikten başka bir şey vermiyor. Fırsat eşitsizliğinin diğer adı olan ÖSS’ye aşağı yukarı her yıl giren 1,5 milyon gencin iyi bir gelecek hayali her geçen gün yok oluyor. 1,5 milyonun 300 bini üniversite kapılarından içeri girebilirken, sermaye AOÖBP ile bu mutlu azınlığın içine işçi-emekçi çocuklarını sokmuyor. Bu sistem meslek liseli olanlara kalifiye ucuz işgücü olmaktan başka bir şans tanımıyor. AOÖBP ile devlet okullarında okuyan bizler kolej ve özel okullarda okuyanlarla girdiğimiz bu eşitsiz yarışta baştan eleniyoruz. Bu yarışta öne geçebilmek için dersanelere gitmek zorunda bırakılıyor.

İşsizliğin milyonlarla ifade edildiği, yoksulluk sınırının 600 milyonun üzerinde olduğu, asgari ücretin 100 küsur milyon olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Bize kim hangi iyi gelecekte bahsedebilir? Bizler devlet okullarından aldığımız kuru, gereksiz bilgi yığınıyla 3 saatlik bir sınavla tüm geleceğimizi şekillendirmeye çalışıyor, üniversite kapılarından içeri girmeyi başardıktan sonra da diplomalı işsizler ordusuna dahil oluyoruz. Anne babamızın dışından tırnağından arttırdığı paralarla okuyan bizlerin de yaşamı Türkiye kapitalizminin son yapısal kriziyle karartılmaya çalışılıyor. Harçlara yapılan zamlarla bizler şimdiden nasıl okuyabileceğimizi kara kara düşünüyoruz? Çünkü bu sistem, paran varsa okursun diyor.

Bizler geleceğin işçi-emekçileriyiz. Bizler geleceğiz. Bizler, trilyonlarca dolar F tipi cezaevine harcanırken, milyonların açlık sınırında yaşadığı, sefalet koşullarına dur diyenlerin devlet terörüyle ezilip yok edilmeye çalışıldığı bir ülkede yaşadığımızı biliyoruz. Bu yüzden işçilerin- emekçilerin ve gençliğin sorunlarının kaynağının bu kapitalist sömürü düzeni olduğu bilinciyle geleceğimizi kazanmaya çalışıyoruz!

17 Haziran’da saat:18.00’de Yüksel’de “Okulların kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılmaz!” diye haykıracağız.

Senin de katılıp öfkeni bizimle birleştirmeni istiyoruz!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

ANKARA LİSELİ GENÇLİK PLATFORMU

Eğitim hakkımızın elimizden alınmasına izin vermeyeceğiz!..

17 Haziran'da Yüksel'deyiz!

2001 ÖSS'de de, daha öncekilerde olduğu gibi, fırsat eşitsizliği bu yarışta birinci olarak bitirecek. Kazanamayan yüzbinler işsizlikle ya da bulabilirse ucuz işgücü olarak, sömürülerek yaşamlarına devam edecekler.

Kazanabilen emekçi çocukları ise, özelleştirilen üniversiteler, satılan yurtlar, yemekhaneler ve bu yıl da %54 artan haraçlarla ve üstüne son krizin ard arda gelen faturalarıyla boğuşarak, üniversitede okumaya çalışacak. Bu yıl da gecemizi gündüzümüze katarak verdiğimiz emekler 3 saatte ölçülecek. Büyük bir boşluğa düşmüşçesine sınavdan çıktığımızda, gençliğimizin en güzel

yıllarını ezberleyerek, kitapları yutmaya çalışarak geçirdiğimizi göreceğiz. Ya kazanırsak diye göle maya çalmışçasına yaz sonunu bekleyeceğiz. IMF'nin Dünya Bankası'nın yaşamlarımızı etiketlediği, krizin faturasının daha da derinleştiği bu günlerin gençleri olarak bizler; Ankara Liseli Gençlik Platformu'nu oluşturduk

ve 17 Haziran'da ÖSS kaldırılсын diye haykırmak için sokağa çıkma, eylem yapma kararı aldık. Sınavların yaklaştığı bir zaman dilimi içinde çalışmalara başladık. Ankara'daki devlet terörüne sınav stresinin kendisi de eklenince, sınav öncesi değil

de sonrası böylesi bir eylemi koymak bize daha mantıklı geldi. 1 Mayıs sonrası toplantılarda aldığımız kararları tamamen uygulayamamamız, Mayıs sonunda yaptığımız pikniğin 25 kişilik katılıma rağmen bu eylemin ön çalışması sayılacak bir nitelik taşımaması, 17'sindeki eylemin hazırlığını da etkiledi. Ankara'nın yoğun eylem takvimi ve bizim hepsine kitlesel katılma çabamız, belli noktalarda çalışmayı aksatabildi.

Ancak tüm bunlara rağmen bizler kararlı ve ısrarlı bir çalışma sürdürüyoruz. Eylem öncesi hazırlıklarımız şunlar oldu: Ankara'daki radyolara giderek bizim eylemimizle ilgili program yapmalarını istedik, bu teklifimiz kabul edilmedi. Diğer liseli öğrenci örgütlenmelerince de, ortak eylem yapma teklifimiz, Ankara'daki yoğun devlet terörü gerekçe gösterilerek reddedildi. Yapmayı planladığımız panel ise, bize yerini veren sendikanın kısa bir süre kala sözünü geri çekmesiyle boşa düştü. Okullara son 3 haftadır öğrencilerin gitmemesinden dolayı düşündüğümüz geniş çağrı bildirisinin dağıtımını gerçekleştiremedik. Ancak gençlerin gittiği belli yerlere, ayrıca sendika ve kitle örgütlerine afişlerimizi astık. Çevremizle son haftalarda yoğun bir şekilde ilgileniyor, pek çok yerde konuşmalar yaparak eyleme çağrı yapıyoruz. Şu an aldığımız olumlu tepkilerle çalışmaya daha sıkı sarılıyoruz.

Yukarıda saydığımız aksiliklere, deneyimsizliğimize karşın bizler tüm toplumsal sorunlara, akademik-demokratik mücadelemize sahip çıkmayı sürdüreceğiz.

Fırsat eşitsizliğine dur demek için 17 haziran saat 18.00'de Yüksel'deyiz!

ALGP'li EG okurları

ÇÜ'de ÖO Direnişi'yle dayanışma eylemi...

“Tecrit kaldırılсын, Ölümler durdurulsun!”

13 Haziran tarihinde Ç.Ü.'de Ölüm Orucu'nun yeni katılımlarla devam ettiğini duyurabilmek, yaşanan ölümlere ve zorla müdahalelere karşı tepki koymak amacıyla bir basın açıklaması yapıldı. Final dönemine denk gelmesine rağmen yaklaşık 40 kişinin katıldığı açıklama, üniversitede yaşanan

sessizliği kırması ve direnişi öğrencilerin gündemine sokması açısından anlamlıydı.

Kütüphanenin önünde yapılan açıklamada TÖDEF, Kaldıraç okurları ve Ekim Gençliği'nin imzalarının bulunduğu bir metin okundu. Açıklamada; “8 aydır, dört mevsimdir devam eden Türkiye ve dünya tarihinde ilkleri yaratan ÖO Direnişi 4. ve 5. ekiplerle devam ediyor. Öğrenciden işçiye, memurdan esnafa

kısaca herkese hakların kolay alınamayacağını, bunun için bedel ödenmesi gerektiğini öğretiyorlar. Öğrencilere dayatılan %50'nin üzerinde har(a)ç zamlarıyla memurun sahte sendika yasasına karşı yaptığı hak arama eylemlerine devletin gaz bombalarıyla karşılık vermesi mücadele etmenin ve direnmenin zorunluluğunu bir kez daha gösterdi.” denildi.

Eylemde “Zorla müdahale işkencedir. Tecrit kaldırılсын, Ölümler durdurulsun!” yazılı bir pankart açıldı ve “Yaşasın ÖO Direnişimiz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” sloganları atıldı. Kütüphaneden R1 kantinine tekrar yürünerek pankart dışarıya asıldı. Açıklama sloganlarla sona erdi.

Ekim Gençliği/Adana

Liselilerin ÖSS eylemine polis saldırısı

ADLB/G'liler 10 Haziran tarihinde AOBP ve ÖSS' nin kaldırılması talebiyle Uğur Mumcu Meydanı'nda bir basın açıklaması yapmak istediler. Ama her zaman basın açıklamalarının yapıldığı Uğur Mumcu Meydanı öğrencilere kapalıydı. Açıklama yapmalarına izin verilmeyen 24 kişi gözaltına alındı. Aynı gün akşam saatlerinde ise savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Krizi burjuvazi değil işçi sınıfı ve emekçiler yönetiyor

Düzen cephesindeki her gelişme, yine düzen sözcüleri tarafından kriz unsuru olarak değerlendiriliyor. Ecevit-Sezer kavgasında olduğu gibi bu bazen krizin gerçek temellerini gizleme amacıyla kullanılmakla birlikte, asıl olarak, düzenin sürekli kriz ürettiğinin de bir itirafı oluyor. Bu günlerde Fazilet Partisi'ni kapatma davası kaygıyla izleniyor örneğin. Burjuva medyanın "uzmanları" kaygılarını iletiyorlar gün boyu. "Fazilet kapatılırsa" diyorlar, "ve milletvekillerine siyaset yasağı getirilirse" erken seçim gerekir ve bu da krizi derinleştirir. Bürokratlar istifa ediyor kriz, başbakan ağzını açıyor kriz, bakan yan bakıyor kriz... Düzen cephesinde kımıldanan her yaprak krizi derinleştiriyor ama, bir yandan da kriz tıkr tıkr yönetilip gidiyor.

Oysa, krizi yönetmek şöyle dursun, her attıkları adımla daha da derinleştiren bu adamların elinde, 21 Şubat'tan bu yana ekonomi on kez batmış olmalıydı. Batmadığına göre, onların beceriksizliklerini telafi eden "güçlü" yardımcılar olmalı. Arkalarında ABD, İMF vb. emperyalist "güç" odakları olduğu biliniyor. Artı, Türkiye'deki tekeli sermayenin de sonuna kadar desteğini aldıkları çok açık. Ancak, tüm bu destekler krizi yönetebilmeleri için yeterli değildir. Çünkü krizin asıl yaratıcıları onlardır. Kriz kapitalizmin krizi, 21 Şubat'ta iflas eden program da İMF-TÜSİAD programıdır. Krizden çıkış adına yürütülmeye çalışılan yeni programın da öncekinden farklı sonuç yaratmayacağı ortadadır. Bu böyle olduğu halde, halihazırdaki kriz yönetilebildiği gibi, bu yeni program da "sorunsuz" bir şekilde yürürlüğe konulabilmektedir.

Öyleyse, düzenin kriz yönetme becerisini kendisinde değil, karşıtında aramak gerekiyor. Burjuvazi için krizi yönetmek, onun faturasını işçi sınıfı ve emekçilere çıkarabilmek demektir, ki bugün olan da budur. Ama bu konudaki başarı, kesinlikle mevcut hükümete ait değildir. Salt hükümetin icraatına kalsa, sınıf hareketi onu çoktan saf dışı bırakır, "Derviş'i evine, Ecevit'i huzurevine" yolları. Sınıfın kendi iç "denetim mekanizmaları" sayesinde ki, fatura döne döne sınıfa

yüklenebiliyor. Bir satılmışlar, hırsızlar, katiller güruhu hükümet olmayı sürdürebiliyor. Sınıfın bu "otodenetim" mekanizması sendikalardır. Bu konuda düzenin tek başarısı, işçi sendikalarının tepesindekileri satın alabilmiş olmasıdır.

Faturanın işçi sınıfı ve emekçilere kesilme araçlarından biri zorunlu tüketim maddelerine zam yapmaktır. 21 Şubat'tan bu yana otomatiğe bağlanan zamlarla, hayat pahalılığının en az iki katına çıkmasına rağmen, bir tek sendikanın zamlara karşı bir tek eylemli itirazı duyulmamıştır. İkinci bir araç dolaylı vergilerle işçinin-emekçinin cebini boşaltmaktır. Sendikaların artırılan vergilere de itirazı duyulmamıştır. Ve nihayet, üçüncü ve en temel araç ücretlerin geri çekilmesidir, ki bu süreçte bu da son sınırına kadar kullanılmış ve kullanılmaktadır. Kamu işçisi ve emekçisi sıfır zamma mahkum edilebilirse, bu tümüyle sendikal ihanet sayesinde gerçekleştirilebilir. Türk-İş ve başındaki Amerikan uşağı Meral'in başını çektiği bir ihanet şebekesi, işçi sınıfı aleyhine düzene hizmetlerinin doruğuna tırmanmayı sürdürürken; KESK'in başına çöreklenmiş reformist ihanet de kamu emekçisinin 10 yıllık sendikal kazanımlarını düzene peşkeş çekme ihanetine imza atmakla meşgul. Kamu emekçileri, ücret zamlarından önce, kazanılmış haklarını kaybetmeme kaygısında. Ancak, gerek işçiler gerekse de emekçiler, ihanetin önüne geçmenin ve faturayı sahiplerine çevirebilecek bir mücadele ortaya koyabilmenin tek imkanı olan taban örgütlülüklerinden yoksundurlar. Bu yoksunluktur ki, ihanetin süregitmesine ve tam da bu sayede düzenin krizini yönetebilmesine imkan sağlamaktadır. Bunlar düzenin kendi iç imkanları olmadığına, sınıf cephesinden sunulduğuna göre geri almak mümkündür. Mümkünün ötesinde acil ve zorunludur.

Bu yapılmadığı sürece, burjuvalar sadece krizin faturasını döne döne bize ödetmekle yetinmeyecekler, işçi sınıfıyla alay etmeyi de sürdürecektir. Derviş, İMF ve ABD'den aldığı direktiflerle kamu işçisine sıfır

zamda diretti ve kazandı. Ama şimdi bütçedeki açığın kamu işçisine verilen zamdan kaynaklandığını söylemekten çekinmiyor. Tersine, bu açığı yine işçi ve emekçileri vuracak olan yeni zamlarla kapatacaklarını ilan ediyor, ki zamlar da ardarına uygulamaya konuyor. Oysa kamu TİS'lerinde sözkonusu olan, bu yıl içinde kamu işçisine 5 kuruş bile verilmeyeceği gerçeğidir. Güya bir zam var, fakat gelecek seneden itibaren geçerli olacak. Tabii o zamana kadar caymazlarsa. Ancak bu sanal zam bütçede gerçek bir açık oluşturabiliyor, üstelik gerçek zamlarla geri alınıyor... Bu işçi sınıfıyla alay etmek değilse nedir?

Açıktır ki, TÜSİAD patronları 12 Eylül'de bile bu kadar gülememişlerdir. Ve yine açıktır ki, bu komediye artık bir son verilmelidir. İşçi sınıfı ve emekçiler bu gidişe dur diyerek sadece içinde buldukları bu rencide edici durumdan kurtulmuş olmayacaklar, fakat ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesini de önlemiş olacaklardır. Bu, bugün toplumun işçi sınıfının devrimci kalkışmasına her zamankinden daha çok muhtaç durumda olduğunun da göstergesidir. Bir avuç tekeli ve hırsız rantıyla onların hizmetindeki burjuva siyaset erbabı ve bürokrasi dışında, toplumun büyük çoğunluğunun hızla yoksullaştırıldığı koşullarda, işçi sınıfının eylemli itirazı toplumun tüm emekçi katmanları tarafından sahiplenilecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Yeter ki güven verici, ciddi bir itiraz ortaya konulabilsin.

Bunu sağlayacak olan, böyle bir itirazı örgütleyebilecek olansa sadece sınıf devrimcileridir. Tüm ilerici, devrimci işçi ve emekçilerin, sınıfa ve topluma karşı sorumluluğu, bugün, fabrika ve işyerlerinde acilen örgütlenmeyi gerektirmektedir. Kapitalizmin bu köleleştirme programına karşı koyulacak, direnecekse eğer, bunu örgütsüz başarmak mümkün değildir. Kapitalist-emperyalist köleleştirme programlarına ve sendikal ihanete karşı fabrika ve işyeri direniş komitelerinde örgütlenelim, direnelim ve geleceğimize sahip çıkalım.

Kürdistan köylüsünü yıkıma uğratma planı

Şu anda meclis gündeminde olan "Tütün Yasası" yüzbinlerce tütün üreticisinin artık üretim yapamaz hale gelip topraktan kopmasının yolunu açıyor. Yasanın ilk olarak Kürdistan'da tütün ekimiyle uğraşan küçük üretici köylüyü vuracağı ise Ecevit tarafından ilan edilmiş bulunuyor.

Ecevit geçen hafta Yüksek Planlama Kurulu toplantısının ardından "güneydoğu"da tütünden başka ürünlere geçilmesi için gerekli düzenlemelerin yapılacağını açıkladı. "Başka ürünlere geçiş", ya da aynı açıklamada sarfedilen "Köylüye sıkıntı çekirtmek şöyle dursun, refah yolunu açacağız" sözlerini, işin cilasını oluşturduğu ve bunlara kimsenin inanması da beklenmediği için bir yana bırakalım. Ecevit'in açıklamış olduğu asıl şey, Kürdistan'da tütün tarımının yıkımı için devletin harekete geçmiş olmasıdır.

Türkiye'de 580 bin civarında işletmede tütün üretimi yapılıyor. Bunlardan 165 bin kadarı Kürdistan'da. Burada 1 milyona yakın insan ya sadece tütünden geçiyor ya da başka geliri olsa bile temel geçim kaynağı tütün. Gene Kürdistan'da Türkiye'de üretilen toplam tütünün yüzde 31'i üretiliyor. Tütün tarımı yapılan arazinin en parçalı olduğu bölge de yine Kürdistan.

Ecevit'in açıklamalarından da anlaşılmalıdır ki, tütün üreticisinin idam fermanı imzalanmış ve hükmün infazı için harekete geçilmek üzeredir.

Ecevit aynı konuşmada, sınırdaki mayınlı arazinin temizlenerek tarıma açılacağını belirtiyor. Yapılan açıklamaya göre, Irak ve Suriye sınırında 306 bin hektar mayınlı arazi var.

Ecevit'in derdinin Kürt köylüsünün sefaleti olmadığı açıktır. Tüm bu söylenenler uluslararası tarım tekellerinin ve büyük holdinglerin Kürdistan'da, özellikle de GAP bölgesinde büyük topraklar satın alıp yatırıma hazırlandıkları gerçeğiyle birlikte düşünüldüğünde bir anlam kazanmaktadır.

Uluslararası sermaye ve yerli tekeller için Kürdistan kârlı bir yatırım alanıdır. Özellikle de büyük tarımsal işletmeler kurulması için uygun olduğu

düşünülmektedir. Fakat bunun için Kürdistan'daki tarım ve hayvancılığın tasfiyesi gerekmektedir. Bu doğrultuda şimdiye kadar çeşitli adımlar da atılmıştır. Fakat '80'lerin ortalarından itibaren Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, bu konudaki projelerin yavaş yürütülmesine ya da askıya alınmasına neden olmuştur.

Bugün ise uluslararası sermaye yeni yatırım ve pazar alanlarına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Türkiye tarımını yıkıma uğratmak için yoğun çaba harcayan tekeller, bir taraftan da gözlerini Kürdistan'a dikmişlerdir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin PKK'nin girdiği teslimiyetçi çizgi nedeniyle hız kesmesi, tekellere bu konuda ayrıca cesaret vermekte, uygun koşulların giderek olgunlaştığını düşündürmektedir.

İşte Kürdistan'daki mevcut ekonomik yapıyı hızla yıkıma uğratmanın, bu coğrafyayı topraksız ya da az topraklı köylülükten temizlemenin ve devasa yatırımların önünü açmanın bir parçası da bölgede tütün tarımının tasfiyesidir. Yıkıma uğrayan yoksul Kürt köylüsü büyük şehirlere göç etmek zorunda kalacak, küçük bir kesimi ise bölgede kurulacak fabrikalarda, kapitalist tarım işletmelerinde çalışacaktır. Her iki durumda da, daha büyük bir yoksullukla, açlık ve sefaletle yüzyüze kalacaktır.

Mayınlı arazilerin temizlenerek topraksız köylülere dağıtılmasına gelince. Kürdistan'da daha önce yapılan tüm göstermelik toprak reformlarında olduğu gibi, böyle bir şey yapılsa bile, çok geçmeden bu topraklar büyük toprak sahiplerinin elinde toplanacaktır. Geçmişteki örnekler de göstermiştir ki, yoksul köylüye toprak dağıtılması sadece bir aldatmacadır. Eline geçen toprakta kendini geçindirebilecek şekilde tarım yapamayan, bunun için gerekli bilgiye, araç gerece, finansman desteğine ve örgütlülüğe sahip olmayan yoksul köylü için bir tek yol vardır. Elindeki toprağı yok pahasına satmak.

Yapılmak istenen Kürt yoksul köylüsünü topraklarından söküp atmaktır. Ecevit'in süslü sözlerinin gizlediği gerçek budur.

Güney Kore'de yaygın ve militan işçi eylemleri

Güney Kore'de yaşanan grevlerin ardı arkası kesilmiyor. Yine onbinlerce işçi grevde. Mayıs ayının son haftasında, Seul'ün 320 km güneyindeki endüstri kenti Ulsan'da, ülkenin en büyük naylon fabrikası işçileri, işyerlerinin "rasyonelleştirilmesi" gibi yapısal değişikliklere ve 3 sendikacının gözaltına alınmasına karşı izinsiz greve gitmişlerdi ve 12 gündür fabrikayı işgal altında tutuyorlardı. İşçiler yapısal değişikliklerin işlerini kaybetme anlamına geldiğini çok iyi biliyorlardı.

5 Haziran günü 3600 polis, buldozerler ve helikopterler eşliğinde grevci işçilere saldırdı. İşyerine saldıran polis fabrikada yalnızca, 40 m yüksekliğindeki baca üzerinde barikat kuran 6 sendika temsilcisini buldu. İşçiler daha önce gizlice işyerini terketmişlerdi.

Çatışmalar daha sonra kentin sokaklarına taşındı, onlarca kişi yaralandı. 10 Haziran Pazar günü, sendika konfederasyonu KCTU'nun grev kampanyası hazırlığı çerçevesinde, Ulsan'da da yürüyüş çağrısı yapmasıyla birlikte, sokaklar yine kavga alanlarına dönüştü.

Güney Kore'de işçilerin mücadelesi durdurulamıyor

Bu kez sırada Seul'deki işçiler vardı. 12 Haziran Salı günü ülkenin havacılık işletmeleri ve bazı kilit yerleri tutan işletmeler greve giderek, yaşamı bir kez daha durdurdular. Kore Sendikalar Konfederasyonu KCTU, greve toplam 48 bin işçinin katıldığını açıkladı.

Kore Airlines işletmesinde kısa bir süre önce sendikalaşma hakkı kazanılmıştı. Grev sendikaların ilk gösterisiydi ve işçiler ilk kez uçuş saatlerinin azaltılması ve daha iyi ücret talepleriyle greve gittiler.

KCTU taleplerini; haftalık 5 işgününün uygulamaya konması, kitlesel ve yoğun işten atılmaları neden olan ve işçileri süreli çalıştırmaya zorlayan yapısal değişiklik politikasına ve polisin grev yapan işçilere saldırısına son verilmesi olarak sıralıyor. İşçilerin talepleri arasında ücretlerin yükseltilmesi de yer alıyor.

KCTU ayrıca, iş güvenliğinin artırılması için ülke çapında bir kampanya da başlattı. Güney Kore yolda en uzun çalışma süresi olan endüstri ülkesi olmakla kalmıyor, iş kazaları oranının en yüksek olduğu ülke olmayı da sürdürüyor.

Güney Kore'de toplu sözleşmesi görüşmeleri her iş yerinde ayrı ayrı sürdürülüyor. Ücret talebinin yerine getirilmesiyle, o işyerinde çalışan işçiler grev cephesinin dışında kalıyor. İşyerindeki sendikalar çoğunlukla aynı branştaki sendikalara ve ulusal sendikalara (1995'de kurulan KCTU yanında, faşist cunta döneminde kurulan ve giderek güç kaybeden Kore Sendika Federasyonu FKU'ya) bağlılar.

Hükümet ise her defasında grev yapan işçilere azgınca saldırıyor, işçileri ve sendika temsilcilerini kaba kuvvet, hukuk terörü gibi baskılarla yıldırma deniyor, mücadelelerini bastırmaya çalışıyor. Kore işçisi tüm bu saldırılara militanca ve ortak sınıf cephesini örgütleyerek karşı koymayı sürdürüyor.

Dünyadan kısa kısa...

Yunanistan: Üniversite öğrencileri devlet televizyonunu işgal etti!

Yunanistan'ın Selanik şehrinde 500 civarında öğrenci, devlet televizyonu olan ET-3'ün merkez binasını bastı. Teknik Yüksek Okulları'nın Üniversite statüsüne yükseltilmesini, hükümetin sosyal güvenlik reformları önerisini ve Parlamento'da görüşülen anti-terör yasa tasarısını protesto ettiklerini açıklayan öğrenciler, hazırladıkları bildirinin ET-3 kanalı tarafından yayınlanması üzerine eylemlerine son verdiler.

Filistin: CIA şefi Tenet'i protesto gösterileri

ABD'nin Filistin'e 'barış'ı sağlamak için CIA Şefi George Tenet'i göndermesi, Filistin halkının sokaklara dökülmesine neden oldu. İşgal altındaki Gazze Şeridi'ndeki Han Yunus'ta, cuma namazından sonra taşlarla durumu protesto eden Filistinliler'e İsrail polisi gözyaşartıcı bomba ve gerçek mermilerle saldırdı. Çatışmada 2 kişi yaralandı.

Ramallah'ta düzenlenen Amerikan karşıtı gösteriye de 2000 kişi katıldı. Nablus'ta da 500 kişinin katıldığı protesto gösterisinde Tenet'in kuklası yakılarak, "Kurban ile katili bir tutma!" sloganları atıldı.

Latin Amerika kaynamaya devam ediyor...

Arjantin ve Kolombiya'da İMF politikalarına karşı genel grev!

Arjantin ve Kolombiya'da sokaklarına dökülen binlerce emekçi, İMF politikalarını protesto etti. Arjantin'de iki sendika konfederasyonunun ilan ettiği 24 saatlik genel grevde, emekçiler Buenos Aires'te Arjantin bayrakları ve kızıl bayraklarla yürüdüler.

Kolombiya'da ise onbinlerce kamu emekçisi, işçi ve öğrenci, İMF ile yapılan anlaşmaları protesto etmek için başkent Bogota ve diğer büyük illerde yürüyüşler düzenlediler. Bucaramanga kenti yakınlarında öğrenciler, otoyolunu barikatlarla kapadı. İMF'ye olan borçların ödenmesini protesto etmek için, geçtiğimiz aylardan bugüne kadar Kolombiya'da 300 bin öğretmen ve 125 bin sağlık çalışanı, grev ve iş yavaşlatma eylemleri yapıyor.

Bolivya'da maden işçileri polisle çatıştı!

Bolivya'da Oruro, Potosi ve La Paz'da, 1980'lerde özelleştirilen madenlerde çalışan 12 bin işçi, hükümetten kooperatif şeklinde çalışan işyerlerine en az 100 milyon dolar civarında destek vermesini talep etti. İşçilerin La Paz'daki hükümet sarayı yakınlarında düzenledikleri eylemde yoğun çatışmalar yaşandı. Polise dinamit atan bir işçinin 3 parmağı koptu, ayrıca bir işçi de bacağından ağır olarak yaralandı. Bu arada Yüksek Mahkeme binasının, bazı otellerin ve iş merkezlerinin camları kırıldı. Çatışmalarda polis gaz bombası kullandı.

Berberi isyanı ve Cezayir gerçekleri

S. Yener

Cezayir'in Kabile bölgesinde sokaklar, haftalardır protesto gösterileriyle sarsılıyor. Nisan ayında başlayan Berberi ayaklanması, devletin tüm baskı ve terörüne rağmen radikalliği ve kitleselliğini koruyarak sürüyor. Bugüne değin onlarca militan çatışma gerçekleşti. 27 Mayıs'ta başkentin 250 km kuzeyindeki Bijaia'da onbinlerce kişi sokaklara çıkarak hükümet binalarına saldırdı, askeri birliklerle çatıştı. 21 Mayıs'ta da 150 bin kişinin yaşadığı eyalet başkenti Tizi-Ouzou'da gerçekleşen eylemlere 100 bin kişinin katıldığı bildiriliyor.

Bugüne değin çıkan çatışmalarda 50'nin üzerinde kişi yaşamını yitirirken yaralananların sayısı 1300'ün üzerinde.

Bu eylemlerde iki önemli gelişme dikkati çekiyor. İlki, Cezayir'de bugün artık üçüncü bir cephenin açılmış olmasıdır. Cezayir'de şimdiye değin bir yanda ordu, diğer yanda islami gruplar vardı. Bugün hükümete karşı muhalefet Kabile sokaklarından yükseliyor ve bunun islami hareketle hiçbir ilgisi yok.

İkincisi ise, sorunun bugün uluslararası planda, özellikle de Avrupa Birliği tarafından gündeme alınmak zorunda kalınmasıdır. Fransız Sosyalist Partisi, Kabile'de FFS partisinin talepleri doğrultusunda sorunu 7-8 Mayıs tarihinde Berlin'de gerçekleşen Avrupa sosyal demokratlarının kongresinde gündeme getirerek, konuya ilişkin karar aldırdı. Avrupa Parlamentosu da bölgeye uluslararası bir komisyon gönderme kararı aldı.

Cezayir üzerine düşünceler

Bugüne değin Avrupa'da özellikle de Fransa'da Cezayir ile ilgili iki düşünce hakimdi.

Birincisi, '54'den '62'ye değin süren Cezayir savaşından Fransa halkının belleğine yerleştirilen düşüncedir. Bu emperyalist gerici önyargıya göre; Cezayirli ve müslümanlar her an şiddete eğilimli barbarlardı. Bu yüzden, 1993 yılında Cezayir'de yaşanan kanlı süreçte, "bu barbarlardan Fransa'yı korumak" için, dönemin gerici sağ partisi "politik sertlik" uygulamayı kararlaştırdı. Bu uygulama çerçevesinde Cezayirli sıkı bir biçimde kontrol edilirken, tutuklamalar, sürgünler de yoğunlaştı.

Bu anti-islamcı eğilim Avrupa'nın sağ ve faşist partilerinden gerekli desteği gördü. Artık tümüyle sosyal-demokrat bir düzen partisine dönüşmüş bulunan revizyonist Fransız Komünist Partisi de bu anti-islami cephede yer aldı. FKP Kabile'deki Kültür ve Demokrasi Birikimi (RCD) partisi gibi partileri de reddediyordu. (RCD, burjuva liberal projelerin uygulanmasını, modern kapitalizmin yerleşmesini savunan Cezayirli elit burjuva tabakanın partisidir).

Bunun karşısında ikinci bir görüş daha var. Bu görüşe göre, Cezayir'deki şiddetin gerçek ve tek sorumlusu ordudur. Fransa'da Sosyal Demokratlar ve Yeşiller bu eğilimi destekliyorlardı. Bununla ilgili

görüşlerini Kabile bölgesinde FFS partisinin ifadesine dayandırıyorlardı. Sosyalist enternasyonal üyesi olarak Avrupa sosyal demokratlarıyla sıkı bağları olan FFS'nin, 90'lı yılların başında, islamistleri iktidarı paylaşmaya zorlama ve Kabile'de özel bir yer garantisi koparma gibi bir amacı vardı.

FFS, Ocak, 95'te İslami Refah Partisi (FİS), eski milliyetçi anti-sömürgeci Birlik Partisi (FLN) ve İşçi Partisi (PT) ile Roma'da bir araya geldi. İmzaladıkları anlaşmada; "sorunun barışçıl çözümü" için demokratik prensiplere gerekli saygının gösterilmesi yanında, ilahi hakların dünyevi haklardan önde geldiğini ifade ediyorlardı. İslamcılara bu oportünist tavizler, gerici islami akımların başarı kazanmasında ayrıca önemli bir rol oynadı.

FFS, Cezayir'deki sorunun uluslararası çözümü için emperyalistlerle ilişkilerini geliştiriyor. AB'yi, özellikle de ABD'yi, Cezayir hükümeti üzerinde baskı uygulaması için harekete geçirmeyi çalışıyorlar ve sorunun politik çözümünde kendilerinin de muhatap alınmasını umuyorlardı. Bu anlamıyla Avrupalı sosyal demokratlardan alkış toplaması, destek görmesi de boşuna değildir. Avrupalılar da kendi cephelerinden Cezayir ile ilgili belli hesaplar yapıyorlardı.

Avrupalı sosyal demokratlar, Akdeniz'in güney bölgesini etkileri altına almayı ve politik olarak yeniden yapılandırarak emperyalist stratejilerine uygun hale getirmeyi hedefliyorlar. Zira Cezayir emperyalistlerin çıkarları açısından çok önemli bir ülkedir. Cezayir, son Magrib ülkesi olarak, geçen Ekim ayında, AB ve Magrib arasında serbest ticari bölge oluşturulmasına dönük anlaşmayı imzaladı. Bu çerçevede bölgede sonradan ortaya çıkabilecek sosyo-ekonomik kırılmaların sonuçlarına hakim olabilmek, AB için şimdiden bölgede politik otorite olmayı gerektiriyor.

Cezayir'de yaşanan ayaklanma, Berberi işçi ve emekçilerinin, özellikle de gençliğin militan mücadeleleriyle sürüyor. Eylemler bazı kentlerde işçilerin de içinde olduğu halk örgütlülükleri tarafından koordine ediliyor.

Ülkede Arapça konuşan milyonlarca Cezayirli işçi ve emekçi de sermayenin sömürsü, devletin ve ordu güçlerinin kanlı terörü altında bulunmakta, en ağır sefalet koşullarında yaşamaktadır. Berberilerin kavgasına Cezayir halkının bu büyük çoğunluğu ortak edilemediği koşullarda başarı şansı zayıftır. Daha da önemlisi, harekete önderlik edebilme gücü ve yeteneğine sahip bir sınıf partisinin olmadığı koşullarda, mücadele de daha ileri bir mecraya sıçrama olanağı bulamayacaktır.

Bugünkü gelişmeler ışığında bakıldığında, iki aydır süren ayaklanma, herşeye rağmen Berberi işçi ve emekçilerinin bilincini kurulu iktidara karşı mücadelede daha da bileyip keskinleştiriyor. Hükümet ve emperyalist efendileri için korkulu bir rüya olmayı sürdürüyor.

“Cezayir'in ihtiyaç duyduğu tek şey, yeni sosyal dinamikler üzerinde büyüyen bir devrimdir...”

Üçüncü bir cephe

(Cezayir'in Kabyle/Bougie bölgesinde bulunan Öğretmen Sendikası Sete'nin Genel Sekreteri Baddradine Djahinine ile yapılan ve 30 Mayıs 2001 tarihli Jungle World dergisinde yayınlanan röportaj...)

Son 24 saatinizi nasıl geçirdiniz?

Yürüyüşlerle, sabahın ikisine değin kamu binalarında. Her gece eylemler yaşıyoruz. Halk güneş batar batmaz ışıkları yakıyor, ellerinde yanan mumlarla valilik, belediye, mahkeme binası önüne gidiyor. Kentte yaşayanların büyük bir kesimi halen kentin Fransızca ismini kullanıyorlar. Bougie. Mum anlamında. Burada amaç pasif bir eylem değil, şehrin ateşe verildiğini ifade etmek.

Bize toplumsal yaşamdaki faaliyetleriniz hakkında bilgi verir misiniz?

Ben öğretmen olarak çalışıyorum. Eğitim İşçileri Sendikası Genel Sekreteri'yim ve eylem platformu basın sözcüsüyüm. Ayrıca Sosyal İşçi Partisi (PST) üyesiyim. Bu marksist parti, 1974'de, anti-emperyalist FLN rejimini destekleyen Komünist

Partisi'nden ayrıldı. Bu örgüt İslami hareketle stratejik amaçlı birlik kuran İşçi Partisi (PT) ile karıştırılmamalı...

Siz Kabile'deki yerel ayaklanmayı örgütleyen eylem komitesinden ve örgütlenmelerden söz ediyorsunuz. Ama Li Quoditien D'Oran Gazetesi 5 Mayıs sayısında Kabile'ye aşiret örgütleri geri dönüyor diye yazmıştı. Gerçekten geriye giden bir olgu mu söz konusu?

Quotidien d'Oran Kabile'deki ayaklanmaya bakışıyla tamamen başbakan Abdelaziz Bouteflika'nın yanında yer alıyor. Olay şu: Kabile bölgesinde Bougie çevresi ve Tizi-Ouzou'y birbirinden farklı değerlendirmek gerekiyor. Bougie'de modern politik yapılanmalar var. Yerel sendikalar belirli bir yer tutuyor Bougie kentinde ve mahalle koordinasyonları yanında hareketin başını çekiyor. Köy ve küçük yerleşim alanlarında demokratik yollarla seçilmiş, aralarında 25 yaşındaki gençlerin de bulunduğu köy koordinasyonları var ve burada tartışma sürecine taban da dahil ediliyor. Bir

çeşit Köylü Sovyetleri.

Ama Tizi-Ouzou'da durum daha değişik. Orada koordine edenler gerçekten geleneksel büyük aileler ve klan tarzı yapılar. Orada seçim değil atamalar yapılıyor. 50 yaşın üzerindeki erkekler ağırlıkta.

Bu farklılık uzun yıllar sol ve radikal-sol grupların Nisan 80'de ilk "Berberi ilkbaharı"nın ardında bıraktığı izlerin Bougie'de günümüze kadar geldiğinin ifadesi.

1 Haziran'da her iki Koordinasyon çevresi bir araya gelecek. Ortak neler yapabileceğimizi ve yapamayacağımızı tartışacağız. Biz kendimizi ortak hayallere entegre etmeyeceğiz.

Kabile'deki partiler kendi kendine örgütlenen örgütlerden ne bekliyorlar?

Bölgenin iki büyük partisi RCD ve FFS Bougie'deki koordinasyona rakip ve geleneksel klan yapısı olan bir oluşum örgütlemeye çalıştılar. Bu bizim bölgemizde marjinal bir örgütlenme olarak kaldı. Bu iki parti ve devlet güçleri örgütlülüğümüzü bloke etmek ve hareketi bölgesel-folklorik bir dümen

suunda yüzdürmek istiyorlar, ama bunda bugüne değin başarı sağlamış değiller.

Protestonun bölgesel ve partiküler karaktere sahip hareketin dışına çıkmayacağından neden bu kadar eminsiniz?

Biliyorsunuz, 20 Nisan'da Berberi İlkbaharının yıldönümünde, jandarma birliklerinin terörü ayaklanmanın ateşini fitilledi. Ama bakın Berberi ilkbaharında burada neler oldu. İki örgüt, 1980'deki Berberi Kültür Hareketi MCB'nin devamı olan FFS ve RCD, 20 Nisan'da bir yürüyüş örgütlediler. Tüm ilden 400-500 kişi katıldı.

Diğer tarafta devlet daha en başından anladı ki bu sosyal bir harekettir. İlk üç gün devlet televizyonları evsizlik, toplumsal sefalet ve devlet terörü çerçevesinde talepler sıraladı. Daha sonra devlet medyası yön değiştirerek, sadece Berberi halkının kültürel taleplerine yer verdi. Bununla Arapça konuşulan bölgelerdeki halkı protesto hareketine karşı kazanmak amacı güdüldü.

Bu isyanın sadece Kabile ile sınırlı kalarak ülkenin geri kalan kısmından tecrit olması tehlikesi var mı?

Ülkenin Arapça konuşulan bölgesinde son yıllarda terör hakimdi, İslami kitle hareketi terör eylemlerine dönüştü. Bu tecrübe kendiliğindenciliği öldürdü, kolektif ütopyaya karşı şüpheli olmayı getirdi. Kabile'de biz farklı şartlara sahibiz, çünkü en azından Bougie bölgesine İslami silahlı gruplar asla ayak basamaz.

Buna rağmen biz kıvılcımın aynı sosyal sorunlar içinde debelenen ve ülkenin Arapça konuşulan bölgelerine de sıçrayabileceğine inanıyoruz, eğer örgütlü bir çekirdek olabilseydi.

Şu ana kadar bu gerçekleşmedi?

Hayır, tam değil. Yürüyüşler gerçekleşti. Bu yürüşlere 5 bin kişi katıldı. Sayılar bazen yeni sansür yasası nedeniyle hükümet ile çelişkileri olan bağımsız basın tarafından şişirildi. RCD ve FFS, halkın %50'sini Kabyle halkının oluşturduğu protesto hareketinin sahipleri olmayı henüz başarıyorlar. Oradaki koşullar daha farklı, çünkü biz FFS'ini Kabyle'de yerel hükümet partisi olarak sayısız belediyelerde yaşadık. RCD ve FFS buralarda

itibardan düştüler.

Ama biz şu sıralar hareketi ulusal düzeye yükseltmeyi deniyoruz. 25 Haziran'da Cezayir de ülke çapında büyük bir yürüyüş çağrısı yaptık. Eğer kitleleri bu eyleme istediğimiz gibi mobilize etmeyi başaramazsak, 5 Temmuz'a erteleyeceğiz. Bu sembolik bir tarih, 1962'de Fransa'dan bağımsızlığımızı kazandığımız tarih.

Şu anki duruma halklar arasında çelişki, "Araplar Berberilere karşı" çizgisi hakim değil. Bu değişebilir. Bölge partileri RCD ve FFS, bugün Kabile'nin bağımsızlığı parolasını tehlikeye sokuyorlar, ama bu şimdilik kenarda duruyor. Bunun yanında birçok genç öylesine radikallaştılar ki, bugünden yarına bir gerilla savaşını tercih edebilirler. Politik bir önderlikten ve açık perspektiften yoksun durumdaki bir gerilla hareketi, bu yüzden bugün büyük bir tehlike oluşturuyor.

Cezayir sizce 6 ay sonra nasıl olacak?

Önce karamsar değişim: Hareket genişlemiyor ve kendi içine dönüyor. Başbakan Bouteflika, bu sıralar bir nevi Bonapartçı -kitlelerin onayı olmadan- tarzı diktatörlüğünü ağırlaştırıyor.

İyimser değişim: hareket yapılanıyor ve rejimi zorluyor.

Bugün belirli ölçülerde ülkede ordu ve radikal islamistler arasında sıkıştırılmış halk arasında üçüncü bir cephenin açılması başarılı. Fransız basını ve oradaki entelektüeller aslında kan dökülmesinin sona ermesi için anlaşmaya varılmasını tartışıyorlar:

İslamistler ve hükümet güçleri bir masaya oturarak iktidarı kendi aralarında bölüşmeliler.

Ama bu zaten uzunca bir süredir böyle. İki islami parti iktidarda oturuyor. Bu düzeyde rejim içinde politik malzemenin dozu üzerine kavga etmek, hükümet içinde islami ağırlığı arttırma tehlikesine götürür. Biz buna karşı ne iktidardaki elitler ve onların kapitalist projeleri ve ne de islamcılarının gerici projelerini istiyoruz.

Cezayir'in ihtiyaç duyduğu tek şey, yeni sosyal dinamikler üzerinde büyüyen bir devrimdir.

"At hırsız, faşist ve tabanca kahramanı!.."

Bush Avrupa gezisinde protestolarla karşılaşılıyor

Amerikan emperyalizminin şefi göreve başladığından beri ilk deniz aşırı gezisine karısı Laura ve Dışişleri Bakanı C. Powel ile birlikte İspanya'dan başladı.

Gittiği her yerde olağanüstü güvenlik hali

Madrid'de 1500 İspanyol ve Amerikan polisi Bush'u, beraberindeki 670 kişilik heyeti ve yanında getirdiği 150 gazeteciye korumak için görevlendirildi. Bush'un güvenliği için Amerika'dan getirilen 150 FBI ve CIA ajanına İspanya hükümeti tarafından silah taşımaları için özel bir izin verildi. Madrid'e geldiğinde Bush ve beraberindeki konvoy 300 polis tarafından korundu.

İspanya'nın gerici hükümeti, efendileri Bush'un ilk ziyaretini kendi ülkelerine yapmasını büyük bir memnuniyetle karşıladı. İspanyol hükümeti Bush'a 6. filonun Cadiz'den Malta'ya gönderilmesi gibi taleplerini iletirken, efendilerine füze savunma sistemi ile ilgili projelerini destekleme konusunda da söz verdi. Ayrıca, ABD'nin de imzaladığı, fakat Bush'un göreve gelmesinden sonra reddettiği Kyoto-çevre protokolü konusunda da, Avrupalılara karşı Amerikayı destekleme sözü verdi.

Bush, 13 Haziran Çarşamba günü Brüksel'de bulunan NATO ana karargahına giderek, Avrupa gezisinde dışladığı Alman ve Fransız şefleri ile buluştu ve diğer üye ülkeleri ayağına getirerek, güvenlik sorunu çerçevesinde füze savunma sistemi üzerine bir konuşma yaptı.

Gittiği her yerde kitlesele protestolar var

Bush, İspanya'da şiddetli protestolarla karşılandı. Pazar günü Madrid sokaklarında 20 bin işçi ve emekçi, "At hırsız, faşist ve tabanca kahramanı!" olarak niteledikleri Bush'u, gelişinin iki gün öncesinden itibaren protesto etmeye başladılar. Protestocular "Bush'a hayır!", "Küreselleşmeye hayır, çevre ile dost yaşamaya evet!" yazılı pankartlar taşıdılar. İşçi sendikalarının sol grup ve örgütlerin, çevreci ve anti-militarist grupların çağrısını yaptığı yürüyüşte, Amerika'nın dünya jandarması, Bush'un ise şerif olmadığı vurgulandı. Amerika'nın ölüm cezası uygulaması, Küba ambargosu, çevre politikası ve füze savunma sistemine karşı konuşmalar yapıldı.

Bush'un Brüksel'i ziyaretinde NATO merkezi önünde toplanan göstericiler Bush'u, füze kalkanı projesi, idam cezası ve çevre siyaseti nedeniyle protesto ettiler. Ayrıca NATO çevresinde alınan önlemler havadan delindi. "Yıldız savaşlarını durdurun" yazılı pankart taşıyan bir Alman paraşütçü, NATO binasının üzerinde tur atıp yakındaki bir alana indi. Paraşütçü iner inmez tutuklandı.

Bush Perşembe günü Avrupa Birliği zirve toplantısının yapılacağı Göteborg'da, ABD ve AB ilişkileri konusunda toplantıya katılacak. Cuma günü Polonya'da, Cumartesi günü ise Slovenya'da olacak.

İsveç başkentinde, AB zirvesinin onbinlerce kişi tarafından protesto edileceği bildiriliyor.

Bush'un gittiği her ülkede İspanyol emekçilerinin kendisini karşıladığı gibi karşılanacağı kesin.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı , Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1 , Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2 , Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar , Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar , Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine , Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1 , Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2 , Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

ÖO direnişçisi/TKİP dava tutsağı Muharrem Kurşun'dan yoldaşlarına mektup...**“Kararlıyız, kazanacağız!”**

Merhaba yoldaşlar,
Yazıyla belki de son kez merhaba diyorum.
Yazmakta epey zorlanıyorum. Ama yazmam gerektiği inancındayım.

Direnışimiz neredeyse 8. ayını dolduracak. Bu kadar uzun ve bu kadar çok şehidin verildiği bir direniş dünyada ilk kez yaşanıyor. Bunun dışarıda olumlu bir etkisi olması beklenir. Ne var ki olumsuz etkileri daha önde gibi. Bir tür kanıksama, kabullenme var. Öyle ki ölümler bile kanıksanmış. Yine de ölümlerin etkisi daha fazla oluyor. Sermayenin politikası ise sakat bırakmak. Bunda başarısız oldukları da söylenemez. Ölmeyi başaramayıp da bilincini yitirenlerin, hafızasını kaybedenlerin sayısı az değil. Yanbaşımızda bir siper yoldaşı şu an hafızasını yitirmiş durumda. Güya tedavi ediyorlar. Son ana dek müdahaleye karşı koydu. Serumı kırdı, koluna serum taktırmadı. Ne zamanki ölmeyi başaramayıp hafızasını yitirdi, müdahale ettiler. Yoldaşlarımız içinde de bu durumda olanlar var.

Bizler için hangisinin daha ağır bedel olduğunu ifade etmek için söyleyeyim. O duruma gelmeden ölmeyi başarmayı çok istiyorum. Kendimi buna kilitledim, bakalım başarabilecek miyim? Çünkü o duruma düşmektense, şehit düşerek partime ve devrime daha yararlı olacağım inancındayım. Bu, tüm Ölüm Oruççularının düşüncesi ve isteğidir. Tüm yoldaşlar tarafından bilinmesinde yarar var. Yoldaşlar içinde benim için yas tutacak varsa, böyle bir durumda yas tutsun. Şehit düşmem durumunda ise coşkun bir halaya dursunlar ve yoldaş ölmeyi başararak düşmanın politikasını boşa çıkardı desinler.

Ama bu sözlerim, diğer bedeli, daha ağır olan bedeli ödemekten çekindiğimiz anlamına gelmesin.

Biz her türlü ödemeye hazırız. Ama dışarıda hafızayı yitirmenin de bir bedel olduğu, hatta daha ağır bir bedel olduğu unutulmasın, kanıksanmasın. Bu politikayı asıl boşa çıkaracak olansa dışarıdır. Yoldaşların bu konuda da hala duyarlı olduklarını biliyorum. Bu beni mutlu ediyor. Yoldaşlarımızın duyarlılığı partimin duruşundan bağımsız değil. Eylemlerdeki coşkuları da öyle...

19 Aralık operasyonu içeriden çok dışarıyı hedefliyordu. Dışarıya ölü toprağı serpmeye operasyonuydu. Ve başarılı da oldu. Uzunca bir dönem dışarıda ses çıkmadı. Ölü toprağı yeni yeni silkeleniyor. Son olarak kamu emekçilerinin eylemleri bunun göstergesidir. Bununla birlikte irili ufaklı eylemler oluyor ve daha olacak da. Çünkü saldırı bunu dayatıyor.

Burada saldırının topyekûn olduğunun bir kez daha altını çizmek ve Ölüm Orucu Direnişi'ni bunun içinde bir yere oturtmak gerekiyor.

Saldırı sadece devrimci tutsaklara değildir. Kamu emekçilerinedir, kır emekçilerinedir ve işçi sınıfınadır. Saldırıya karşı yeni bir kitle hareketinin yükseldiğinin göstergeleri var. Bu çok iyi değerlendirilmeli. Her direniş, her eylem yeni bir kitle hareketinin imkanı olarak ele alınmalı ve kucaklanmalı. Ölüm Orucu Direnişi de bunun içinde bir yere oturmalı.

Öte yandan Ölüm Orucu Direnişi karşısında 9 Haziran mitinginin

gösterdiklerini görmek gerekiyor. Eyleme reformizm damgasını vursa da, devrimcilerin coşkusu, devrimci coşku baskın gelmiş. 19 Aralık sonrası yapılan bir değerlendirme yazısı geliyor hatırıma. Burada reformizmin çapı hakkında söylenenler bu eylemle bir kez daha doğrulanıyor. Herşeyden önce eylemin ertelenmesi reformizmin bir marifetidir. Bugün böylesi bir eylemin ertelenmesi ölümlere ortak olmaktan başka bir anlam taşımaz ve reformizmin bu tutumu sadece art niyetinden kaynaklı olamaz, değil de. Çapı ancak bu kadarına izin veriyor.

O yazıda Ölüm Orucu direnişi için söylenenler, bugün genele yansımaktadır. Saldırı ciddi ve kapsamlıdır. Ancak devrimci bir kitle hareketiyle püskürtülebilir. Bu saldırıyı püskürtmeye herşeyden önce reformizmin çapı yetmez.

Bize düşense yoldaşlar, partimizin göndere çektiği programımızı yeniden önümüze alıp, kavrayıp içselleştirerek, ete-kemiğe büründürülmesi için var gücümüzle çalışmaktır. Süreci çok iyi değerlendirmeliyiz. Bizler zafere olan inancımızı yitirmedik. Hiçbir yoldaş yitirmemeli.

Ve bizler için asıl zafer partimizin ileriye, devrime doğru attığı ve atacağı adımlardır. Bu adımlar atılacak. Hatice yoldaş bu adımlar için zafer burçlarına asılan ilk gonca gülümüzdür. Bizler de onun yanında yerimizi alacağız belki.

Düşmanın sakat bırakma politikasını boşa çıkarıp, ölmeyi başaranlarımız böyle olacak. Buna inancımız tam.

**Kararlıyız, kazanacağız!
Partiyle devrimi kazanacağız!**

**M. Kurşun
10 Haziran 2001**

Muharrem Kurşun'dan bir yoldaşına mektup...**“Bugün aslolan bayrağımıza tek bir leke dahi düşürmemektir”**

20 Mayıs 2001

Sevgili Turan yoldaş, merhaba...

Sana yazmayalı ve mektubunu almayalı epey bir zaman oluyor. 19 Aralık'a kadar yine de bir biçimde haberleşiyorduk. Ama o günden bu yana, sen benden haber aldın mı bilemem ama, ben senden haber alamıyorum. En son bir selamın geldi, hepsi bu. Başka da bir şey yok.

Bugün direnişin 213. günü. 7 ayı tamamladık, 8. aydan gün almaya başladık. Uzun soluklu bir direniş oldu. Çoklarının solukları yetmedi bugüne dek gelmeye. Bazılarımız da kızıl birer gül gibi toprağa düştüler. Çoğalma mevsiminde onlar şimdi.

Hatice yoldaş ise sıramı kapdı. Halbuki ben ondan 6 gün önce başlamıştım. Partimin ilk kadın şehidi ben olacağım diyordum. İlk kadın ve ilk Ölüm Orucu şehidi oldu partimizin. Bize düşen bu kadın yoldaşımızın, ilk kadın Ölüm Orucu şehidimizin takipçisi olmaktır. Yarınları onunla ve onun gibilerle güzelleme. Öylesine onurlu bir görevle yüklüydü.

21 Mayıs 2001

Artık bir günde mektup bitiremiyorum. Verniko Korsakof başlangıcındayım. Gözler yerinde durmuyor artık. Baş dönmesi var, sarhoş gibiyim. Yazdığımı okuyamıyorum. Tabii bu senin yazımı okuma işini daha bir güçleştiriyor. Koşulları olsa da, ben söylesem birileri yazsa. Senin için çok iyi olurdu. Ama böyle bir koşulum yok.

Doktorlar sürekli gelip tedaviden söz ediyorlar.

Güya sadece bu Korsakof üzerinden bir tedavi olacakmış. Sanki bu, direnişin dışına düşme anlamına gelmeyecekmiş gibi!..

Böyle bir tedaviyi kabul etmem mümkün olabilir mi hiç? Başlarken her türlü bedeli göze aldık. Kuşkusuz bir bitki gibi yaşamak, devrime yarar sağlamadan yaşamak, ölümden daha vahim ve daha ağır bir bedel, ama bu bedeli de ödemeyi göze aldık başlarken... Şimdi bedel ödüyoruz, ama illa ki bir gün bedel ödeceğiz. Tüm şehitlerimizin hesabı duruyor daha. Elbette bütün bunların hesabı sorulacak.

Bugün aslolan bayrağımıza tek bir leke dahi düşürmemektir. Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların bize devrettiği gibi pırıl pırıl zafer burçlarına taşımak ve orada dalgalandırmaktır.

Bunu yapacağız sevgili Turan. Çünkü Türkiye işçi sınıfının partisinin savaşılarıyız. Ölümü kucaklarken içimiz öyle rahat ki. Biliyoruz, çünkü işçi sınıfının devrimci programını göndere çekmiş partimiz, bu topraklarda partiyi kazandığı gibi, partiyle devrimi kazanacak. Bu sonsuz güven ve kararlılıkla 7 aydır ölümün üstüne yürüyoruz.

Burada bizlerin övülecek hiçbir yanı yok. Övmeye değer tek şey partidir. Çünkü burada bir kez daha söyleyeyim ki, asıl bedel ödeyen bizler değil, partidir. Bunu böyle kavrayıp, partimizi sahiplenmeliyiz.

25 Mayıs 2001

Sevgili Turan, görüyorsun ki belki de son mektubum olacak. Bu mektup epeyce sürece

yayıyor. Bakalım bugün bitirebilecek miyim? Çabam bu...

Habip'in son mektubundaki gibi sarsıcı şeyler yazamıyorum. Ama durumumuzun sarsıcılığı var elbette. Uzakıkça uzuyor ölümlerle giriştiğimiz mücadele. Elbette hiç bedel ödemedik değil. 19 Aralık'ın dışında, sonradan 22 canımızı yitirdik ve içlerinde Hatice yoldaş da var. 19 Aralık saldırısı sonucu Çankırı'da da iki şehit verdik. Hasan Güngörmez'le tanışmıştın, belki hatırlamışsındır, P-C'nin temsilcisiydi Hasan. Yiğit, mert, partisine içtenlikle bağlı, adanmış bir yürekti. Benim için örnek alınacak bir devrimcidir Hasan, alıyorum da.

Ölümlerle koyun koyuna günlerde yazıyoruz, ama yine de hala uzak duruyor bizden, benden. Madem öyle, yaşama sarılıyoruz artık. Yaşayıp, zaferi göreceğim. Bakalım sözümü ne denli tutabileceğim. Biraz zor gibi görünüyor. Çünkü 15-20 güne bir sonuç çıkmaz. 15-20 günü çıkarabilir miyim hiç bilmiyorum. Zor ama hiç de belli olmaz. Gelirse de hoş gelir, sefa gelir. Nasıl olsa götüreceği yerde Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar var. Sizler için de kucaklarım onları. Sözü uzatsam da aynı şeyleri yazacağım. En iyisi burada bitirmeliyim bu mektubu.

Seni ve tüm yoldaşları zafere olan sarsılmaz inancım ve kararlılığım sınıksız kucaklayıp yoldaş sıcaklığıyla öpüyorum. Hoşçakalın...

Biz kazanacağız!

Muharrem Kurşun

'84 ÖO direnişi şehitlerini saygıyla anıyoruz...**'84'ten '01'e bir gelenektir zindanlarda direniş!**

12 Eylül faşist darbesiyle tüm topluma dönük sürdürülen sindirme ve bastırma harekâtının özel bir hedefi de zindanlardı. Dışarıda binlerce gözaltı, tutuklama, sokak ortasında infazlar, sendika, parti kapatma yaşanırken, içeride de insanlık dışı uygulamalar dayatılıyordu. İşkenceler, hücre cezaları, tek tip elbise, görüş yasağı, zorla İstiklal Marşı okutmak, günlük gazetelerin verilmemesi, çırılçıplak arama vb. uygulamalar sistematik bir biçimde uygulanıyordu. 12 Eylül darbesiyle dışarıdaki toplumsal muhalefetin yenilgisinin ardından devlet, zindanlarda da devrimci iradeyi yenebileceğini, tutsakları teslim alabileceğini hesaplıyordu. Ama kısa süre içerisinde yanıltıldığını anladı. Dışarıda yaprak kıvılcakmazken, umutlar kararırken, teslimiyet ve tasfiyecilik hakim hale gelirken, devrimci tutsaklar, en ağır koşullara insanlık dışı uygulamalara boyun eğmediler.

Cezaevlerindeki koşullara ilişkin, darbenin arkasından birkaç kez kısa süreli açlık grevleri yaşanmıştı. Ancak koşulların değişmemesi ve ağırlaşması karşısında devrimci tutsaklar '84 Mayıs ayında, 75 gün sürecek bir ölüm orucuna başladılar. Baskı, işkence, insanlık dışı yaşam koşullarına son verilmesi, tek tip elbise(TTE) yaptırımının kaldırılarak sivil elbiselerin verilmesi, siyasi tutukluluk statüsünün kabulü, siyasi tutukluların sindirme ve baskı altında tutmanın aracı haline gelmiş olan "infaz" sisteminin değiştirilmesi talebiyle, cezaevlerinde ve sonrasında hastanelerde 75 gün süren direnişte, Abdullah Meral, Haydar Başbağ, M.Fatih Öktülmüş, Hasan Telci şehit düştü.

Ardı ardına ölümler yaşanmasına rağmen direnişin kırılmamış olması, şaşkınlık yaratırken, devletin tüm engellemelerine rağmen, gözler cezaevlerine dikildi. Darbe sonrasında o karanlık günlerinde, devletin en küçük muhalefete dahi tahammül edemediği günlerde bile insan haklarını savunan duyarlı-demokrat kurumlar, kişiler direnişe ilgi göstermeye başladılar. Ayrıca Avrupalı parlamenterlerin de cezaevi gündemine ilgi göstermeleri devleti rahatsız etmeye başladı.

Ancak direnişin en önemli etkisi, darbe sonrası yenilen, umutsuzluğa, yılgınlığa, karamsarlığa kapılan muhalif güçlere cesaret, güç ve moral vermesiydi.

Direnişin 70. günlerinde, ölümlerin gelmeye başlamasıyla, direnişin kararlılığı sonucu devlet, devrimci tutsakları siyasal muhatap kabul ederek, temsilcileriyle görüşmeye başladı. Görüşmeler sonucu siyasal hedeflerin çoğuna ulaşıldığı gibi, devlet, işkence, baskı, kötü muameleye son vermeyi, savunma hakkına özen göstermeyi kabul ediyordu. Ancak görüşmeler, birçok cezaevinde TTE uygulamasının hayata geçmesinin de etkisiyle, TTE sorununda tartışmaları kilitlendi.

Tutsaklar, TTE'nin kaldırılmasını sürece yayılan bir mücadeleyle kazanacakları bilinciyle anlaşmaya vardılar. Devrimci tutsaklar, bu direnişle siyasal bir başarı kazanmış oldular. Devlet devrimci tutsakları muhatap kabul edip, siyasi tutsak statüsünü tanımak zorunda kaldı. Direniş, hiçbir koşul altında TTE'nin giyilmeyeceğinin gösterilmesi açısından da büyük önem taşıyordu. Devrimci tutsaklar, ölüm orucu direnişinin ardından direnişin verdiği güç ile, TTE giymeme tutumunu sürdürdüler, mahkemelere yine don-atlet ile çıktılar. Avukat-aile görüşünden aylar boyunca yoksun kaldılar. Teslimiyete ve ihanete rağmen, bir avuç devrimci tutsak, 5 Kasım 1985'teki kısmi kazanımların ardından 10 Şubat 1986'da havalandırma hakkını, avukat aile görüşünü ve birbiriyle görüşebilme haklarını da kazanarak TTE yasağını parçalamış oldular.

'84 direnişi esasta devrimci tutsaklar şahsında tüm toplumsal muhalefet güçlerine giydirilmek istenen kefeni reddedişin simgesidir.

'84 ÖO içeride inançlı bir avuç tutsak, dışarıda yine bir avuç tutsak yakını ve ilerici aydının desteğiyle kazanılmıştır. Tüm topluma kan kusan bir terör rejimi dize getirilmiştir. Bu anlamıyla '84 direnişi bugünkü direnişin seyrine de ışık tutmaktadır. Tüm olumsuzluklara ve devletin sergilediği kararlılık gösterilerine karşın devrimci irade kazanacaktır.

Direnişin 40'lı günlerinde yoldaşlarına yazdıkları son mektuplarından...

Yoldaşlar

Bugün ölüm orucu gönüllüsü olarak mücadelenin bir başka biçimini yerine getirmenin gururu ve sevinci içindeyim. Bu konuda görev alırken hiçbir tereddütüm olmadı, olamazdı. Çünkü gelinen sürecin özelliği, (...) böyle hareket etmemizi gerektiriyordu. Hareketle bütünleşmiş, ona gönül vermiş, onun saflarında mücadelenin birçok aşamalarından geçmiş bir militanın ölümü seve seve göze alması kadar kutsal, doğal bir şey olamaz.

Abdullah Meral
24 Mayıs 1984

Yoldaşlar

Bu görevi yerine getirmenin büyük bir coşku, kararlılık, fedakarlık gerektirdiğinin bilincindeyim. Aksinin ise ihanet olduğuna inanıyorum. Göstereceğim en küçük tereddüt bugüne kadar yaşadıklarımın inkarı, omuz omuza mücadele ettiğim ve bugün halkın ruhunda, bilincinde, kalbinde yaşayan yoldaşların anısına ihanet olduğunu söylemeliyim.

Bugüne kadar yaşadıklarımın sonra şunu belirtmem gerek. Tereddütle ihanet arasındaki çizgi sanıldığı kadar kalın değildir. Bunu hem kendi yaşamımdan hem de ihanetini nefretle karşıladığım geçici yol arkadaşlarının acı sonlarından biliyorum.

Geride kalan yoldaşlarımın bundan sonra da büyük bir coşku ile bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini zafere ulaştırmak için savaşıyorlarına M. Leninizm bayrağını şerefle taşıyacaklarına, mücadeleyi bırakacağımız yerden zafere kadar sürdürmede kahramanca davranacaklarına inancım sonsuzdur.

Bu duygularla hepinizi coşku ile saygı ile kucaklarım.

Haydar Başbağ
29 Mayıs 1984

Canım yoldaşlarım

(...) Ölüm orucu gibi bizim için yeni olan göreve istekle talip olurken, tam bir içtenlikle gönüllü olduğumu bilmenizi isterim. Ve bütün yoldaşların da kendilerini aynı duygularla önergelerinizi biliyorum (...) Önümüzde mücadelenin zor koşullarını düşündükçe şu anda ölüm en kolay seçim. Ama bu seçimde

kendimi kurtarma gibi bir düşüncemin olamayacağını da (aslında söylemem bile yersiz oldu) bilirsiniz. Bu eylemin kendi özelliği mücadeleyi ölümle birleştirmekte, yoksa hiç bir (...) mücadeleyi ölümle değiştirmez. O devrim, halk ve örgüt için şanlı mücadelesinde en uzun süre ayakta kalarak yaşamayı bilirken, gerektiğinde de ölümü seve seve kucaklamalıdır. Yeter ki, mücadele de, ölüm de (...) örgütümüzün yürüttüğü mücadelenin birer parçası olanlar (...) şu andaki mücadelemizde üzerine düşen ölüm orucuna katılma bölümünü örgütümüze layık olarak yerine getireceğimden mutluluk duyuyorum.

(...) Türkiye devriminin geleceğini tayin edecek büyük günde aranızda olacağımızı ve hep birlikte engin bir sevgi ve coşkuyla yumruklarımızı sıkıp, ant içtiğimizi düşündükçe içim içime sığmıyor; coşuyor, coşuyor, coşuyorum.

(...) Devrim, sosyalizm ve sınıfsız (...) toplum yolunda üstümüze düşen görevi yerine getirmekten mutluluk duyuyorum. Hepinizi, önümüzdeki çetin kavgada başarılı ve zafer dolu mücadele günleri dileğiyle kucaklarım.

Mehmet Fatih Öktülmüş
30 Mayıs 1984

Arkadaşlar

(...) Ben (...) başta hareketime ve halkıma karşı sorumluluğumun bilinci içinde bana verilen tüm görevlerimi layıkıyla yapmaya çalıştım. İşte şu an yaşam, (...) yine karşı karşıya getirdi bizleri. Ve bu savaşı kazanacağımız inancıyla hareket ederek ölümümüz pahasına savaşımları sistemli kıldık ve değerli yoldaşlarımızla ölüm orucuna başladık. Böylesine şerefli, onurlu bir görevin bana verilmesini inançla karşılarken, bu kararında hiçbir tereddüt ve karamsarlığa yer vermeden, tarihsel bir görevi yerine getirdiğim bilinciyle ölümü coşkuyla kucaklayacağım. Ve son sözüm olarak da tüm yoldaşlarıma şunu bir kez daha hatırlatmak isterim! Bu mücadele içinde bizler ne ilk ne de son olacağız, hepimiz onurlu kavgamızda karşılaşacağımız güçlükleri gözardı etmemeliyiz, kendimizi buna göre hazırlamalıyız.

Yaşasın Ölüm Orucumuz!

Kahrolsun (...) yaşasın mücadelemiz!

Hasan Telci
29 Mayıs 1984 Salı, Sağmalcılar 2

Süleyman Yeter davası sürüyor...

Süleyman Yeter'in işkenceyle katledilmesiyle ilgili davada, avukatların olay yerinde keşif yapılması talebi mahkeme heyeti tarafından kabul edilmedi.

İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde süren duruşmada müdahil avukatlarından Ercan Kanar, Yeter'in öldürülmesiyle ilgili hazırlık soruşturmasını

yürütenlerin gereken titizliği göstermediğini belirtti. Kanar, olay mahal olan Terörle Mücadele Şubesi'nde inceleme yapılmadığına, Yeter'in cesedinin bulunduğu yerde fotoğraf çekilmediğine dikkat çekti ve olay mahallinde keşif yapılmasını talep etti. Mahkeme, olay yerinde keşif talebini keşif süresinin dolduğu ve herhangi bir delil elde etme imkanı olmadığı gerekçesiyle, sanık polis M.Y'nin tahliye edilmesi talebini ise suçun niteliği dolayısıyla reddetti. Duruşma 9 Temmuz'a ertelendi. Duruşmaya katılanlar sloganlar atarak dağıldılar.

İstanbul İHD'nin açıklaması...

Barıştan korkmak savaş tacirlerinin işidir!

(Futbol Turnuvasına müdahaleyi kınıyoruz)

Adana'da Halkın Demokrasi Partisi İl Örgütü tarafından her yıl düzenlenen "Barış ve Kardeşlik Futbol Turnuvası"na bu yıl "bölücülük" gerekçesiyle müdahale edilmesini, 117 futbolcunun gözaltına alındıktan sonra Adana Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne sevk edilmesini, sporun barışa ve kardeşliğin gelişmesine sağlayacağı katkıdan korkan ve barışı engellemek isteyen güçlerin bir eylemi olarak değerlendiriyoruz.

Spor, tüm dünyada bedeninin gelişiminin yanı sıra halklar arasında barış köprüsü görevi ve kardeşliğin gelişimine sağladığı katkı nedeniyle özel bir öneme sahiptir. Futbol da spor branşları içerisinde en yaygın olanıdır.

Hemen hemen tüm şirket ve partilerin turnuvalar düzenlediği bir dönemde HADEP'in düzenlediği Futbol Turnuvası'na polis müdahalesini, futbolcuların gözaltına alınması ve turnuvayı düzenleyen Halkın Demokrasi Partisi Adana İl Başkanı ve İl Sekreteri'nin tutuklanmasını anlamak ve tasvip etmek mümkün değildir.

Barış ve Kardeşlik Futbol Turnuvası'na yapılan müdahaleyi, futbolcuların ve görevlilerin gözaltına alınmasını kınıyor, tutuklanan Halkın Demokrasi Partisi İl Başkanı ve İl Sekreteri'nin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

Kazanan barış ve kardeşlik olacak.

12 Haziran 2001

HABER-SEN Genel Merkezi'nin açıklaması...

Telekom çalışanlarına olağanüstü hal ilan edildi

Avını gözyaşları içinde büyük bir iştahla yutan timsah misali, küresel sermaye de gelişmekte olan ülkelerin yoksulluğuna gözyaşı döküyormuş gibi numaraya yapıp bu ülkelerin tüm zenginliklerini bir bir yutuyor. Bu oyunda büyük bir sansasyon süreci yaşayan Telekom şimdi, tavassut yoluyla eline geçirmiş oldukları hakimiyetlerini kaybetmeme ihtirası ile ipe sapa gelmez fütursuz birçok uygulamayı çalışanlara dayatmak peşindedir. İşte size ilginç bir örnek. Türk Telekom Marmara Bölge Müdürü Oğuz ÖZELMAS ve Md. Yrd. Recep Şahin imzasıyla 01.06.2001 tarihinde yayınlanan bir tamimde, telefon tahsilat ve pazarlama hizmetlerinin yürütüldüğü servislerden istenenler;

- Öğlen tatilinde çalışma sürdürülecek.
- Yemeğe çıkılmayacak.
- Mesai bitimi diye bir şey yok. Müşteri son buluncaya kadar çalışmaya devam edilecek.
- Cumartesi-Pazar mesaiye gelinecek.
- Fazla mesai ücreti ödenmeyecek.
- Gerekirse mesaide geçen süreler için hafta içinde izin verilecek.
- Her kademedeki yönetici sıkı bir denetim ve takip yürütecek.

Bölge müdürü çalışma hayatına ilişkin Anayasal maddeleri (Mad.18 "Hiç kimse zorla çalıştırılmaz, angarya yasaktır." Mad. 50 "dinlenmek çalışanların hakkıdır, ücretli hafta ve bayram tatili ile ücretli yıllık izin hakları ve şartları kanunla düzenlenir") bir tarafa atmış ve kendini tam bir derebeyi gibi

görev yapma üstü uygulamalar talep ediyor. Bu talepler, Türkiye'nin 6'ya bölünmüş Telekom İdari Bölgelerinde de kabul görmüş olmalı ki, birçok yerde buna benzer toplantılar yapılmakta ve buna benzer uygulamalara gidilmektedir.

Telekom'da tam bir olağanüstü hal ilan edilmiş durumda.

Ortaçağın mutlakiyetçi idare biçimi gündeme oturtularak, kendi başlarını ön plana çıkarmak adına, çalışanlar köle olarak görülüp kanı sömürülmek istenmektedir. Bu yoldaki amaca ulaşmak için de her amaç mübah görülmektedir.

Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele veren sendikamız bu çağdışı uygulamalara asla izin vermeyecektir. Çalışanların, Anayasal ve diğer iç yasal düzenlemelerden doğan hakları olan;

- Dinlenme hakkı engellenmeyecektir.
- Yapılan fazla çalışmalar için ek mesai ücreti ödenecektir.
- Kamu yararını koruyacak zorunlu çalışmalar dışında keyfi çalışmalar yaptırılmayacaktır.
- Yaşamak için temel ihtiyaç olan öğlen yemeği yenecektir.
- Yasaların öngördüğü çalışma koşulları içerisinde, insanca bir çalışma ortamı sağlanacaktır.

Bunu sağlamaya yönelik demokratik eylem ve etkinliklerimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Çalışanlarımızı ve kamuoyunu bu çağdışı uygulamalara karşı verdiğimiz mücadeleye destek vermeye çağırıyoruz.

HABER-SEN Genel Merkezi

TTB'nin açıklaması...

Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi yargılamasında sonuç: Davanın reddi...

Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi'nin 22 Aralık 2000 tarihinde yaptığı basın açıklaması anılarak "Amacı Dışında Faaliyet Göstermek" gerekçesiyle açılan dava sonuçlanmıştır. Dava açıldığını 16.05.2001 tarihinde öğrendiğimiz sürecin ilk duruşması 28.05.2001'de yapılmış, ikinci duruşmada (11.06.2001) sonuç olarak savcının da davanın reddi talebi olmuş ve davanın reddine karar verilmiştir.

Söz konusu davada Merkez Konseyi avukatlarının yanı sıra, Türkiye Barolar Birliği Merkez Yönetim Kurulu Üyesi, İstanbul, İzmir, Ankara Baro Başkanları savunmada yer almışlardır.

Duruşmalarda Merkez Konseyi üyelerinin konuşmalarında da belirttikleri gibi bu sürecin iki temel vurgusu vardır:

1- Böyle bir davanın açılmış olması Türkiye, Türkiye'de hukuk ve meslek örgütlerinin işlevlerinin kavranma düzeyi adına üzücü olmuştur. Bu özel süreçte tavrımızın haklılığı her gün doğrulanmaktadır.

2- Türk Tabipleri Birliği dün olduğu gibi bundan sonra da elinden geldiğince bir meslek örgütü olarak görüşlerini açıklayan, değerleri korumaya ve geliştirmeye çalışan bir çaba içinde olacaktır.

Merkez Konseyi duruşmalar boyunca gerek örgüt içi, gerekse örgütümüz dışından dayanışma çabalarını memnuniyetle karşılamıştır. Görüldüğü kadarıyla bundan sonra da daha fazla dayanışmamız, ortak davranmamız; isteklerimiz ve birlikte oluşturduğumuz değerler için mücadeleyi sürdürmemiz gerekmektedir. Türk Tabipleri Birliği'nin hedefleri ve önüne koyduğu program da bu mücadeleyi somutlamaktadır.

Dayanışmamızı en yaygın ve etkili biçimde **18.06.2001 tarihinde Bursa'da** yapılacak olan ve dört meslektaşımız hakkında "yetkili merciinin emrine uymamak" gerekçesiyle açılmış bulunan duruşmada bir kez daha göstereceğimizi düşünüyoruz.

**Türk Tabipleri Birliği
Merkez Konseyi**

Bursa Duruşması İçin Buluşma Yeri:

Bursa Tabip Odası

Gazıcılar Cad. Petek Bozkaya İşhanı No:213 BURSA

Saati: 08:30

Polisin

tecavüzüne

uğrayan Kaze

Özlu ile ilgili

basın açıklaması..

12 Haziran tarihinde İHD Adana Şubesi'nde, polisler tarafından evinde tecavüze uğrayan Kaze Özlu'yle ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada işkence, tecavüz gibi olayların her yerde uygulandığından bahsedilerek şunlar söylendi:

"Bu olaylar artık münferit olaylar olmaktan çıkmış, insan yaşamını tehdit eden insan hakları ihlallerine dönüşmüştür. Bizler bu nedenden dolayı sorumlular hakkında gerekli mercilere suç duyurusunda bulunmakla birlikte tüm bu olumsuzlukları siz değerli kamuoyuyla paylaşmak istedik."

SY Kızıl Bayrak/Adana

Ankara mitinginden gözlemler...

9 Haziran Ankara yürüyüşü ve mitingi, daha önceki merkezi eylemlerden farklılık taşısa da, güçlerin yeniden toparlanmasında önemli bir etki yaratmıştır. Bu eylemle hücre karşıtı toplumsal muhalefetin yeniden kendine geldiğini söyleyebiliriz.

“Diyalog başlatılsın, ölümler durdurulsun mitingi”, Ölüm Orucu eyleminin dışarı ayağına ışık tutmaktadır. En başta dışarıdaki hareketin yeni güçlere ulaşmadaki güçsüzlüğü görülmektedir. Diğerlerini de şöyle sıralayabiliriz. Reformist partilerin katılımında yeterince çaba göstermediği, sendika ve DKÖ’lerin katılımında temsili düzeyde geçemedikleri, alana taşıdıkları insan sayısına baktığımızda görülmektedir. Devrimci güçler de varolan sınırlı güçlerini alana taşımamanın ötesine geçememişlerdir. Tutsak yakınları ise TUYAB, TAYAD vb. üzerinden kitle taşımışlardır.

Başını İHD’nin çektiği ve toplam 14 kurumun imza attığı Ankara mitingi için, diğer illerde (İstanbul hariç) yeterince bir alt çalışmanın yapılmadığı açık bir biçimde görülmektedir. Başta KESK olmak üzere, diğer sendikalardan temsili düzeyde bir katılım sağlanmıştır. Daha beş gün öncesinde binlerce KESK üyesi emekçi Ankara’da sahte sendika yasasına karşı militan bir eylem yapmıştır. Hücre karşıtı eylemliliğe bu kadar sınırlı katılmaları ise düşündürücüdür.

Sermaye devletinin emeğe dönük saldırılarıyla, hapisanedeki tutsaklara yönelik saldırıları arasındaki bütünlüğe karşın bir paralellik kurulamamaktadır. Her ne kadar sendikaların başını reformist ve hain bürokratlar tutuyor olsalar da, bu bir gerekçe değildir. Nasıl ki, IMF uşağı sermaye devletinin saldırıları topyekün ise, emek cephesinin ve toplumsal muhalefetin karşı koyuşu da topyekün olmak durumundadır.

8. ayını dolduran Ölüm Orucu eylemi bitirilememiş, devrimci tutsaklar bir türlü teslim alınmamıştır. Son olarak CMUK’un 399. maddesine dayandırılarak 18 Ölüm oruçusunun tahliye edilmesine rağmen, direniş yeni katılımlarla devam etmektedir. Dışarıdaki süreç biraz durgun olsa da, son Ankara eylemi güçlerin biraz toparlanmasını ve yeniden kendine güvenini getirmiştir. Beraberinde kurumların ve siyasi yapıların duruşlarının göstergesi olmuştur. Yapılması gereken, bundan sonra yapılacak etkinlik ve eylemliliklere daha sonuç alıcı bir çalışmayla hazırlanabilmektir.

İzmir’den bir komünist

Kırşehir’den 9 Haziran mitingine coşkulu katılım

ÖO Direnişi’nde kritik bir evredeyiz. Faşist devlet kirli ve kanlı oyun ve manevralarıyla bu süreci kendi lehine çevirmeye çalışıyor. Devrimci tutsaklar ise 4. ve 5. Ölüm Orucu ekipleriyle devlete bir kez daha karşılık verdiler. Dışarıda da devletin oyun ve manevralarını boşa çıkarabilmek amacıyla yeni bazı girişimler mevcut. Bu girişimlerden biri de 9 Haziran mitingi oldu. Katılımcı kuruluşların sayıca fazla olmasına rağmen bu miting, diğer eylemlere göre katılım ve coşku açısından zayıf geçti.

Bizler Kırşehir özelinden katılımı güçlendirebilmek için DKÖ’leri, siyasi partileri ve evleri dolaşarak miting çağrı yaptık. Ayrıca belirtmek gerekir ki, ilerici devrimci kamu emekçileri de miting katılım için çaba gösterdiler.

Birçok siyasi parti ve sendika, eylem programı ve içeriğinin altına imza atmalarına rağmen, pratikte herhangi bir çaba göstermediler. Uygulanan baskı da sonucu değiştirmediler.

Yerelimiz açısından 9 Haziran eylemine, kısa süreli ön hazırlığa rağmen bir otobüs kaldırarak gidişimiz bir olumluluktadır.

Kırşehir’de hareket ettiğimiz kamu emekçileri, öğrenciler ve duyarlı insanlarla beraber “Hücre ölümdür geçit vermeyeceğiz!”-Kırşehir İHD imzalı pankartla Hipodrom’da yerimizi aldık. Daha sonra İHD’nin merkezi kararına uyararak kendi parkartımızı kaldırıp genel merkezin pankartı arkasında dövizlerimizle yer aldık.

Yürüyüş sırasında ve alanda İHD merkez yöneticilerinin yasak koymasına rağmen, “İçerde, dışarda hücreleri parçala”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!” gibi sloganları haykırdık, halaylar çektik.

Bir SYKB okuru/Kırşehir

Çeşitli ülkelerden kuruluşlar, kitle örgütleri ve partilerin ortak çağrısı:

“Tecrit ve izolasyona derhal son verilmelidir!”

Türkiye’deki devrimci tutsakların F tipi hücre uygulamalarına karşı sürdürdükleri Ölüm Orucu devam ediyor. Her gün birkaç devrimci ve yakınının öldüğü bir ortamda devlet sessizliğini devam ettiriyor. “Pazarlık yapmayız” derken daha çok ölüm isteyen devletin bu tutumunun insan yaşamını hiçe sayan bir uygulama olduğu açıktır. Biz aşağıda imzaları olan kitle örgütleri olarak Türkiye Cumhuriyeti devletine çağrımız şudur:

1) F tipi IMF’nin hapisaneleridir, tecrit ve izolasyona yöneliktir. Tecrit ve izolasyon kabul edilemez, derhal son verilmelidir.

2) Tutukluların talepleri insani ve demokratiktir, kabul edilemez değildir. Bu anlamda sorunun çözümü için devlet derhal tutuklu temsilcileriyle görüşmelere başlamalıdır.

3) Tutuklular ölüm orucuna başlarken tedavi kabul etmeyeceklerini beyan etmişlerdir. Bilincin kapalı veya açık olduğu durumlarda zorla müdahaleye son verilip, insanların sakat bırakılması engellenmelidir. Zorla müdahale ile insanları sakat bırakmak insanlık suçudur. Ölümleri engellemek tamamen devletin sorumluluğundadır.

İmzalayan kurumlar ve kuruluşlar:

Socialist Labour Front-Bangladesh, National Workers Federation-Bangladesh, Anti Imperialist League-Belgium, FGB-Belgium, League for defense of human rights in Benin, CEPRASPO-Brazil, Compatriot network group-Burma, Grassroots womens discussion Congolais-Kongo, Congolese youth for peace and reconstruction-Kongo, Frente unidopeople-Greece, Union of working people-Greece, All-India peoples resistance forum-India, Britan, Tenaganita-Malaysia, FAC-MLN-Mexico, Support Committee for peoples war in Nepal, Latin American Center-Hollanda, Abrakabo-Holland, GATT watchdog-New Zealand, Anakbayan-Philippines, Gabriela-Philippines, Kilusang magbubukid ng Pilipina-Philippines, Tayland, Peoples Core-USA, North star compass-USA, ATIK (Almanya Türkiye İşçiler Konfederasyonu), AGİF (Almanya Göçmen İşçiler Federasyonu), İKM (İdil Kültür Merkezi), Bir-Kar (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu), ADHK (Almanya Demokratik Haklar Federasyonu), ÖZTUDAK (Özgürlük Tutsaklarıyla Dayanışma Komitesi), Mücadele Birliği, İKM (İzolasyon İşkencesine Karşı Mücadele Komitesi), ADHK (Avrupa Demokratik Halklar Konfederasyonu), Yaşamda Atılım, Devrim Yolunda İşçi-Köylü, Kızıl Bayrak, Alnterimiz, Devrimci Demokrasi, Kurtuluş Yurtdışı Temsilciliği, Duisburg Gençlik ve Kültür Derneği, Hagen Gençlik ve Kültür Derneği, Köln Halklarla Dayanışma ve Kültür Derneği, Ausburg Enternasyonal Kültür Merkezi, Ulm Tohum Kültür Merkezi, Stuttgart Tohum Kültür Derneği, Berlin Türkiyeli İşçiler Derneği, Hamburg Kültür ve Dayanışma Derneği, Göttingen ve Çevresi, Türkiyeli Halkevi, Hannover Özgür Bakış Halkevi, Wiesbaden ve Çevresi Türkiyeli İşçiler Derneği, Frankfurt DSB Kültür Derneği, O. Ramstat Türkiyeli İşçi Gençlik Derneği, Alzey Pir Sultan Abdal Derneği, Koblenz Gençlik ve Kültür Derneği, İşçi ve Kültür Derneği (Köln) Enternasyonal Kültür Derneği (Hamburg), Enternasyonel Halkevi (Berlin), Enternasyonel Halkevi (Bielefeld), Yapı Kültür Evi (Dortmund), Türk İşçi ve Gençlik Kültür Derneği (Duisburg), Türk İşçi Derneği (Frankfurt), Göçmen İşçiler Kültür Derneği (Stuttgart), İşçi ve Göçmen Kültür Derneği (Ulm), Uluslararası Dostluk Derneği (Manheim), Gençlik Evi (Düsseldorf), Yeni Gün Kültür Merkezi (Nürnberg), Özgür Gençlik Yurtdışı Temsilciliği, Halklarla Dayanışma Derneği (Paris), Voralberg Tohum Kültür Merkezi, Wörgöl Yıldız Dostluk Merkezi, Umut Kültür Merkezi, Viyana Türkiyeli İşçiler Derneği, Zürich Halkevi, Yıldız Gençlikevi (Basel), Arnheim Türkiyeli İşçiler Derneği, Türkiyeli İşçiler-Öğrenciler Derneği (Den-Haag), Rotterdam İşçiler Derneği, Deutsche Kommunistische Partei, Kultur Unt Solidaritat (Hamburg), Kürdistan Halkevi (Hamburg), Kürdistan Volkhaus (Hamburg), Freif FraUn, Mesopotamien eV. (Hamburg), Mig Zentrum (Viyana), Gençlik Evi (Linz), Kommunistischen Student Innen Verbaund, Revolutionen Kommunistische Liga, Prison Wacht International Wien, Linz Kültür Derneği, Duisburg Göçmen İşçiler Merkezi, Terniz Wolks Kültür Verein, Viyana Yüz Çiçek Açsın Derneği, Anadolu Halk Kültür Dernekleri, Avusturya Göçmen İşçiler Derneği, Londra Halkevi, Aile İnişiyatif Komitesi, Östterreichische Bewegung Gegen Den Krieg, Prison Wacht Internasyonel Wien, ATİGF (Avusturya Türkiyeli İşçi Gençlik Federasyonu), ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu), İTİF (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu), HTİF (Hollanda Türkiyeli İşçiler Federasyonu), Köln Gençlikevi, Londra Gençlikevi, Paris Gençlikevi, Linz Gençlikevi, Ludwigsburg Gençlikevi, Berlin Gençlikevi, Köln MLPD

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**'84 Ölüm Orucu direnişisi şehitlerini
saygıyla anıyoruz...**

**'84'ten günümüze bir gelenektir
zindanlarda direniş!...**

